

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Single AND READY TO Jingle

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

PIPER RAYNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bekar ve Jingle'a Hazır

PIPER RAYNE

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

© 2022 Piper Rayne tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Kapak Tasarımı: Hang Le 1.

Satır Editörü tarafından: Joy

Editing

2. Satır Editörü: Kardeşimin Editörü

Düzeltilen: Kardeşimin Editörü

İçindekiler

Ücretsiz İndirmeler

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Sonsöz](#)

[Ücretsiz Kitap](#)

[Piper & Rayne Hakkında](#)

[Cockamamie Unicorn Ramblings](#)

[Piper Rayne tarafından da](#)

Ücretsiz İndirmeler

**HABER BÜLTENİMİZE katılmak ve perakendecilerde satılmayan 6
ÜCRETSİZ Pre-quel almak için BURAYA TIKLAYIN!**

Single and Ready to Jingle Hakkında

Noel'i seven kız Grinch'e aşık olur - bu bir Noel mucizesidir.

Çöplük yangını gibi başlayan tanışma randevusu bir anlaşmaya dönüşür.

Doğrusu, muhtemelen elf gibi giyinmiş olmamın da bir faydası olmadı ama bu başka bir zamanın hikayesi. Başlangıcımız en iyi ihtimalle sallantılıydı, bu yüzden onun seksi İngiliz aksanını düşünmeden duramamam çok sinir bozucu. Ya da göğsünün ve kollarının takım elbisesini nasıl doldurduğunu. Ya da önünde tek bir gri çizgi olan mükemmel saçlarını.

Noel Baba listeleri sever, ben de öyle, işte Andrew ve benim birbirimize uygun olmamamızın tüm nedenleri:

O benim kardeşimin en iyi arkadaşı.

Tanıdığım en huysuz adam.

Noel'den nefret eder.

Bu sonuncusu, Aralık ayının tamamının ulusal tatil olması gerektiğini düşünen benim gibi bir kız için çok önemli. Şirketinin tatil partisini planlamak için benden yardım istediğinde, küçük işimi büyütme fırsatını kaçıramazdım. Bonus, bir anlaşma yaptık ve benimle birlikte üç tatil etkinliğine katılmayı kabul etti, böylece ben de onu Noel'e aşık olmak. Sanki bir Grinch'in kalbini üç kat büyütme fırsatını kaçıracakmışım gibi.

Çok geçmeden Andrew'un Noel'den nefret etmek için gerçek bir nedeni olduğunu keşfediyorum ve onu farklı bir gözle görmeye başlıyorum. İşte o zaman

Noel mucizesi başlıyor.

Single
AND
A DY
K
Jingle

Birinci Bölüm

KENZIE

New Yorkluların bakışlarını çeken pek bir şey yoktur. Belki Manhattan'daki Beşinci Cadde'de kırmızı-beyaz çizgili taytlar, elf kulakları ve elmacık kemikleri takarak koşan yirmi sekiz yaşındaki bir kadın hariç.

Asılı zilleri olan kavisli yeşil ayakkabılar.

Aval aval bakan kadın ve erkeklerin yanından koşarak geçiyorum, içlerinde aylık kiramdan daha pahalı eşyalar olan alışveriş çantalarını tutuyorlar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kırmızı ışıktaki duruyorum, koşarken sesim bir Noel şarkısı gibi çıkıyor. Geç kalacağım ve başka birinin zamanına saygısızlık etmek kadar nefret ettiğim bir şey yok. Bu düpedüz kabalık.

Arabalar kavşağı geçer geçmez, küçük yürüyen adam veya sinyali yanmadan önce, kaldırımdan iniyorum. Bir turist ile doğma büyüme bir New Yorklu arasındaki farkı anlamak istiyorsanız, karşıdan karşıya ne zaman geçtiklerini görün. Gerçek bir Manhattanlı, veya işaretlerinin kanun hükmünde değil, sadece öneri niteliğinde olduğuna inanır.

Kaldırımda koşuyorum, sarı örgülerim her adımda zıplıyor, ayak parmaklarımdan sarkan ziller ve eteğim yol boyunca çınlıyor.

Noel'i seviyorum.

Noel'i sevmek gibi.

Çoğu Amerikalı Noel süslerini asmak için Şükran Günü sonrasını bekler ama ben beklemiyorum. Benimkiler Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün asılır.

Bir sonraki ışıktaki çantamdan telefonumu çıkarıp randevumun bu akşam için seçtiği restorana ne kadar yakın olduğumu görüyorum. Sadece birkaç blok ötedeyim.

IOBJECT ve ben Blind Dating uygulamasında tanıştık. Uygulamanın arkasındaki fikir, insanlarla sohbet etmeniz ve bir resimlerini görmeden onları tanımanızdır. Uygulamaya katılmadan önce herkes iyice inceleniyor ve ücretsiz olmadığı için birçok sürüngeni dışarıda tutuyor. Aslında, kiminle çıktığım hakkında hiçbir fikrim olmaması için bir prim ödüyorum, bu biraz çılgınca geliyor çünkü tam olarak para içinde yüzmüyorum, ama flört konusunda benimle aynı geçmişe sahip olsaydınız siz de yapardınız.

Yine de güvenlik her şeyden önemlidir. Buluşmayı onayladığınızda, tüm ayrıntıları uygulamaya yüklemeniz gerekiyor - ne zaman, nerede, hangi kullanıcıyla, vb. Sanırım bu şekilde cesedim Hudson'da ortaya çıkarsa polis önce kimi sorgulayacağını bilecek.

Hayır, henüz bir aşk eşleşmesi bulamadım, ancak bazı iyi adamlarla birkaç kuruşluk randevulara çıktım. Diğer tüm uygulamalar sadece ilişki arayan erkeklerle, kadın düşmanlarıyla veya ayak fetişi olan erkeklerle dolu gibi görünüyor. Hayatımda bir daha istenmeyen bir penis resmi görmek zorunda kalmayacaksam, bu prim buna değer.

New York'ta flört etmek Dante'nin Cehennemin Dokuz Çemberi'nin kendine özgü bir versiyonudur, bu yüzden yeni uygulamanın denemeye değer olduğuna karar verdim. En kötü ne olabilir ki? Daha fazla kötü randevuya mı çıkacağım? O yollardan geçtim, bunu kanıtlayacak terapist faturam var.

IOBJECT hakkında tek bildiğim otuz dört yaşında olduğu, futbol izlemekten hoşlandığı ve bir avukat olduğu. Ağabeyim de avukat olduğu için avukatlık meselesini ona karşı kullanmamaya çalışıyorum. Daha önce

Uygulamada birkaç kez sohbet ettik ve gerçekten büyük bir şekilde bağlantı kurduğumuzu düşünmesem de, bana çıkma teklif etti ve ben de neden denemeyeyim diye düşündüm. En azından, ilginç bir sohbet eşliğinde bedava bir yemek yiyebilirdim.

Gerçi elf kılığında gelmeyi planlamamıştım ama hey, bu harika bir buz kırıcı. Eğer o benim için doğru erkekse, bu sabah kıyafetlerimi evde unutmuş olmamdaki espriyi görecektir ve iş geç saatlere kadar sürdüğü için randevumuzdan önce şık kıyafetler almak için şehir merkezine kadar metroya binecek zamanım olmadı.

Beşinci Cadde'den Elli İkinci Cadde'ye dönüyorum ve restoran tabelasını görüyorum. Kostümümün tenime yapışmasına neden olan terin bir kısmının dağılmasını umarak hızlı bir yürüyüşe geçiyorum.

Ben geldiğimde bir adam ve kadın restorandan çıkıyorlardı ve adam kapıyı benim için açık tutarken kadın boynunu bükerek beni izliyordu. Bakışlarım pahalı restoranda geziniyor ve eve gidip üzerimi değiştirmek yerine geç kalmamayı seçerek hata yapmış olabileceğimi fark ediyorum.

Oturmak için bekleyen çift dönüp bana bakıyor.

"Baston şeker alın." Ceplerimden birkaç tane çıkarıp onlara uzatıyorum. "Unutmayın, Noel Baba her zaman izler."

Sinmek yerine, sanki beş yıldızlı bir restoranda Noel Baba'nın yardımcılarından biri gibi giyinmek tuhaf değilmiş gibi, kendime güvenimi yansıtmak için çenemi kaldırıyorum.

Ev sahibesi bana gergin bir gülümseme veriyor. "Burada şarkılı telgraflara izin vermiyoruz," diye fısıldıyor öne doğru eğilip, platin sarısı saçları kulaklarının arkasından kayarak.

"Olamaz. Biriyle buluşacağım. Rezervasyon Marshall adına yapılmış."

Marshall çocukken sahip olduğum bir hamsterdi ve IOBJECT'e rezervasyonu bu isim altında yapmasını söyledim.

Benden elindeki tablete bakarken tek kelime etmiyor. "Partiniz çoktan geldi. Beni takip edin."

"Teşekkür ederim."

Dönüyor ve masaların arasından geçerek restoranın daha içlerine doğru yürüyor. Üzerimde asılı duran ziller bu loş ortamda iğrenç sesler çıkarıyor. Manhattan sokaklarında bu kadar gürültülü görünmüyorlardı, ama şimdi onlar hakkında yapabileceğim bir şey yok. Buradayım ve elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Eğer IOBJECT ile işler iyi giderse bu çok hoş bir hikâye olacak.

Beni iki kişilik bir masaya götürüyor. Masaya yaklaşırken sevgilimin gözlerindeki dehşeti görmemek mümkün değil.

Yakışıklı, kırmızı kravatlı pahalı bir lacivert takım elbise giymiş. Kare şeklindeki çenesi, bakır parlaklığındaki açık kahverengi saçlarıyla uyumlu kısa bir sakalla kaplı. Saçıyla ilgili en ilginç şey, sol tarafının önündeki bir santim genişliğindeki gri çizgi. Benzersiz ve farklı.

"Buyurun," diyor ev sahibesi ve eliyle işaret ediyor.

IOBJECT sandalyesinden kayarak ayağa kalkar. İyi başlangıç. En azından bir centilmen.

"Merhaba, ben RAINBOWRIDER." Mavimsi gri gözleri beni tepeden tırnağa süzerken biraz utangaçça el sallıyorum.

İlk buluşmada umulduğu gibi cinsel bir şekilde değil. Daha çok sorgulayıcı bir şekilde, sanki "Gerçekten elf kostümü mü giyiyorsun?" diye sorar gibi.

Çekici kişiliğimle onu kazanmam gerekecek.

İkinci Bölüm

ANDREW

I Zaten boktan bir gündü.

İlk olarak, hukuk bürosundaki ortaklık için tek rakibim kazandı. ve davanın başından beri bir smaç olduğu gerçeğine rağmen, yeni Johnnie Cochran olarak övülüyor. Savunmanın şaşırtıcı beceriksizliği ona adeta zafer kazandırdı.

İkincisi, aptal asistanım takvimime yanlış zaman girmişti, bu yüzden en büyük müşterim geldiğinde hazırlıksızdım.

Üçüncüsü, görücü usulü randevum az önce geldi... Elf gibi giyinmiş. Kendini gerçekten bir elf olarak mı görüyor yoksa şehirde benim bilmediğim garip bir Noel rol yapma oyunu mu var anlamadım.

Önemli değil. Bu kesinlikle bir eşleşme *değil*.

Tek soru, bu tarihin ne zaman sona ereceğini öğrenebilir miyim?

"Merhaba, ben RAINBOWRIDER." Hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsüyor.

Sanırım artık akşam yemeğine katlanmak ve mümkün olan en kısa sürede buradan gitmek dışında yapılacak pek bir şey yok.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Başımı salladım ve yerime oturdum.

Sandalyesini çekip oturuyor, sesi lanet olası bir çan korosu gibi çıkıyor. Etraftaki yemek yiyenlerin hepsi ona bakıyor ve benim elim

sandalyenin kolçağı. Tanrım, lütfen, eğer istekleri kabul ediyorsan, lütfen tanıdığım kimsenin beni tam bir kaçık kadınla görmesine izin verme.

"Sen İskoçsun," diyor kocaman bir gülümsemeyle. "Aslında İngilizim."

Kıkırdıyor. "Özür dilerim. İngiltere'nin neresindensiniz?"

İngiliz ve İskoçların seslerinin birbirine benzemediği konusunda onu eğitmek için zaman ayırıp ayırmayacağıma karar verirken dudaklarımda sıkı bir gülümseme oluşuyor. Bunun sadece birlikte geçireceğimiz zamanı uzatacağını düşündüm. "Londra'dan geliyorum."

Benim aksanımın berbat bir versiyonuyla "Oh, çok havalı," diyor.

Nefes alıyorum. Neyse ki garson içkilerimizi almak için geliyor. Ancak ben, akşamımın boşa harcanmasını önlemek için yemeğimi aynı anda sipariş etmeye karar veriyorum. Zamanımı bir elfle yemek yiyerek geçirmekten çok daha faydalı milyonlarca şey yapabilirdim.

"En iyi viskinizden iki parmak alayım lütfen, başlangıç olarak da somon tabağı."

"Kesinlikle efendim. Peki ya sizin için?" Garson kız sevgilime dönüyor ve bakışlarının sevgilimin yüzüne odaklanmasını sağlamak ve gülünç kıyafetine kaymasına izin vermemek için elinden geleni yaptığı belli oluyor.

"Oh, hemen sipariş vereceğimizi fark etmemiştim. Tamam..." Menüyü hızlıca inceliyor ve parlak bir gülümsemeyle garsona bakıyor. "Fileminyonun yanında bir bardak beyaz şarap alacağım."

"Peki nasıl pişmesini istersiniz?" "Orta pişmiş, lütfen."

Garson başını salladı ve menülerimizi aldı. "Bir dakika içinde içkilerinizi getireceğim."

Başımı sallıyorum ve dikkatimi tekrar masaya veriyorum. "Neden beyaz şarap sipariş ettiniz?"

Şaşkın görünüyordu, ben de ona yardım ettim.

"Kırmızı şarap kırmızı etle eşleşir, beyazla değil."

Parlak gülümsemesi sonunda duraksıyor. "Kırmızıyı pek sevmem, o yüzden beyaz olsun."

"Ama yemeğinizin lezzetini bozan değil, artıran bir içkiyi tercih etmez miydiniz?"

Bana nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Boş ver. Kıyafetini açıklamak ister misin?"

Gerçekten deli biriyle karşı karşıya olup olmadığımı bilmek zorundayım.

Yanakları pembeleşiyor ve dolgun alt dudağını ısıtıyor. "Ben bir etkinlik planlayıcısıyım ve bugün tatil fotoğrafları için bir işim vardı ve bir elf gibi giyinmenin eğlenceli olacağını düşündüm. Çocuklar bayıldı! Ama kıyafetlerimi evde unutmuşum, o yüzden oraya kadar gidip üzerimi değiştirecek ve randevumuza zamanında yetişecek vaktim yoktu."

"Yani, bunu giyerek gelmenin en iyisi olduğunu mu düşündün?"
Elimle masanın diğer tarafını işaret ediyorum.

"Hey, ben bekarım ve zil çalmaya hazırım." Koltuğunda kıpırdanarak zillerin çalmasını sağlıyor. Bir kez daha, yemek yiyenlerin çoğu bize doğru bakıyor.

Tanrım, böyle bir işkenceyi hak edecek ne yaptım ben?

Onunla birlikte gülmediğimde yüzü düşüyor ve yabancı bir suçluluk duygusu damarlarımda dolaşıyor.

"Geç kalmak ya da seni bekletmek istemedim." Sesindeki samimiyet beni şaşırttı.

Yine de burada oturup, muhtemelen yetişkin bir erkeğin ilgisini çekmek için bir roman karakteri gibi giyinerek gelen bir kadınla randevu boyunca acı çekemem. Tanıdığım biri beni görürse, bunu asla unutamam. Tanrı biliyor ya, bir ömür boyu yetecek kadar utandım.

Onunla tanışmak güzel olsa da, birbirimize uygun olduğumuzu düşünmediğimi ve gideceğimi söylemek için kibarca ağzımı açıyorum ama önce o konuşuyor.

"Daha kendimizi doğru dürüst tanıtmadık bile. Ben Kenzie Montgomery." Elini masaya doğru uzatıyor.

Tanıdık ismi kafamda birkaç kez evirip çeviriyorum, daha önce nerede duyduğumu bulmaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. Küçük elini elime alıp sıkıyorum. "Andrew Wainwright."

Eli hala benim elimde. "Bekle. Andrew? Wainwright? Columbia Hukuk Fakültesi'ne gitmiş olma ihtimalin var mı?"

Elini bırakıyorum ve alnım kırışıyor.

Garson kız geri dönüyor ve içkilerimizi masaya koyuyor. "Yemeğiniz çok uzun sürmez."

Ona teşekkür ettikten sonra dikkatimi bana kocaman gözlerle bakan Kenzie'ye veriyorum.

"Columbia Hukuk Fakültesi'ne gittim, evet."

Hiçbir tanıdığımızı ya da arkadaşımızı paylaşamayacağımızdan neredeyse eminim. Onunla takıldığımı hatırlayacağıma eminim. Yüzünü kapatan bir elf makyajı yok. Moira'dan sonra kesinlikle sarhoş gecelerim oldu ama hiçbirinde kendimi başka bir kadına kaptırmadım. Ayrıca, bu kadın o sırada Londra'da olmalıydı ve bana pek de dünyevi bir insan gibi gelmedi. New York'a geldiğimde gözümü kariyerimde başarılı olmaya dikmişim, bu yüzden aradan geçen on yıldan fazla sürede onunla birlikte olmadığımdan eminim.

"Kardeşimi tanıyorsun, Finn Montgomery."

Midem bulanıyor. Sadece kardeşini tanıyorum. O benim en iyi arkadaşım.

"Sen Finn'in küçük kız kardeşi misin?" Bunu anlamaya çalışırken ağzım açık kaldı. "Kız kardeşinin adının-" olduğunu sanıyordum.

Sırıtırıyor. "Bana Mac diyen tek kişi o. Diğer herkes bana Kenzie diyor ama benim asıl adım MacKenzie."

Kenzie, kendimizi içinde bulduğumuz durum çok hoşmuş gibi görünüyor.

Ancak ben iki şeyin farkındayım.

Birincisi, yemekten kaçmak artık bir seçenek değil ve yetişkin bir elf kadınıyla yemek yemenin utancına katlanmak zorunda kalacağım. İkincisi, Finn'in kız kardeşi olması, neden uygun olmadığımıza dair bir bahane uydurmama gerek kalmadan bana mükemmel bir çıkış yolu sunuyor.

Çünkü Kenzie ve benim aramda bir şey olursa Finn beni öldürür.

Üçüncü Bölüm

KENZIE

I Andrew Wainwright'ın karşımda oturduğuna inanamıyorum. "O zaman dünya gerçekten de küçük, değil mi?" Gülümsemesi geriliyor

Finn'in kız kardeşi olduğumu bilmekten rahatsız olup olmadığını anlayamıyorum.

Yani, şu ana kadar randevuya pek istekli görünmedi. Aslında, biraz pislik gibi davrandı. Elf kostümünü anlıyorum, ama iyi bir insan bunun o kadar da önemli olmadığını hissettirmeye çalışırdı, oysa o beni ezik gibi hissettiriyor.

Soğukkanlılığı ne olursa olsun, bu kardeşimin en iyi arkadaşı. Yani romantik bir eşleşme olmadığı açık olsa da, yine de güzel bir akşam yemeğini kurtarabiliriz.

Andrew'u hep merak etmişimdir. Hukuk fakültesinde tanışmışlar, kardeşim çoktan Hindistan'daki evimizden taşınmıştı. Ben şehre ancak üniversiteden sonra taşındım ve sanırım yollarımız hiç kesişmedi.

Kardeşimin bana anlattığına göre Andrew hukuk kariyeri konusunda takıntılı ve çalıştığı hukuk bürosunda çok fazla zaman harcıyor. Bunu sürekli saatine bakmasından anlıyorum.

"Andrew Wainwright olduğuna inanamıyorum. Birlikte bir randevuya çıkmamız çok çılgınca."

"Evet, pekala. Açıkçası, artık aramızda romantik bir yakınlaşma olmayacak."

"Tabii ki." Sesinde duyduğum rahatlama canımı acıtıyor ama haklı olduğu için geçiştiriyorum. "Yine de yemeğimizin tadını çıkarabiliriz."

Yemeği şimdi bitirmek istediğini düşündüren yapmacık bir şekilde başını sallıyor.

"Peki, sen de kardeşim gibi boşanma avukatı mısın?"

İçkisini yudumluyor. "Simons, Berns & Scofield'da dava avukatıyım. Çoğunlukla büyük şirketlerle ve onların yürürlükteki sözleşmelerini uygulamakla ilgileniyoruz."

"Tamam... peki gerçekte ne iş yapıyorsun?"

Burun delikleri şişiyor ve sorum canını sıkmış gibi oflayıp pufluyor. "Şöyle düşünün. Birisi bir sözleşmenin bir kısmını ihlal ederse veya bir sözleşmenin şartları üzerinde bir anlaşmazlık olursa, müvekkillerimiz sözleşmeyi uygulamaya çalışmamız için bize gelirler. Birisi bir iş anlaşmasını ihlal ediyor olabilir, birisi bir şey için bir şirkete dava açıyor olabilir, belki bir CEO'nun işine son verildi ve böyle bir olayda imzaladığı sözleşmenin direktifine itiraz ediyor olabilir. İnsanların birbirleriyle anlaşmazlığa düşmelerinin ne kadar çok nedeni olabileceği beni hiç şaşırtmıyor."

Başımı sallıyorum. "Kulağa ilginç geliyor," diyorum, gerçekten öyle olduğunu düşündüğüm için değil, kibar bir insan olduğum için. Bir masanın arkasında oturup bütün gün hukuk metinlerine bakmak bana berbat geliyor.

"Olabilir. Mahkemede olduğum günleri, müvekkilimin yararına kullanabileceğim bir boşluk bulmak için sözleşmeleri incelediğim günlere tercih ederim."

"Tartışmacı olduğun için mi?" Daha iyi düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkıyor.

Başını öne eğiyor. "Tartışmacı mı?"

"Kötü anlamda değil. Edindiğim izlenim, görüşlerinizi b a ş k a l a r ı n ı n önünde tartışmanın daha iyi olacağı yönünde. Belki de tartışmacı

yanlış kelime."

Kaşlarını çattı. "Belki de. Hiç bu kadar düşünmemiştim."

Bir süre sessizce oturduk, çünkü onu aşagılamışım, ama şu ana kadar bana hiç de sıcak davranmadı. "Ben tuvalete gidiyorum."

Sandalyemi arkaya itiyorum ve kozmetiğimdeki tüm ziller çaldığında yüzümü buruşturuyorum. Tuvalete gittiğimde durum daha da kötüleşiyor. Her ne kadar geç kalmama kararımın arkasında dursam da, şimdi biraz utanıyorum, sanırım bu benimkinden çok Andrew'un tepkisinden kaynaklanıyor. Tessa bundan çok keyif alacak.

Masaya döndükten sonra, diğeri müşterilerin bana bakışlarını bilerek görmezden gelerek yerime oturuyorum. Andrew yemeğini yemeye başlamışken benim yemeğim beni bekliyordu. Bir de elf kostümü için benimle mi uğraşıyor? Yemek yemeden önce eşinizin dönmesini beklemek genel görgü kurallarıdır.

Bir şey söylemek yerine, yerime otururken gülümsüyorum. "Somon nasıl?"

Çiğnemeyi bitirir. "Mükemmel. Mükemmel oldu."

Başımı sallayıp peçetemi kırmızı-yeşil eteğimin üzerine koyuyorum, sonra çatal bıçağımı alıp bifteğimi kesiyorum. Etten kırmızı sıvı sızıyor ve incelemek için parçayı kaldırıyorum.

"Bifteğinizin orta pişmiş olmasını istememiş miydiniz?" Andrew şaşırtıcı bir gözlemcilikle soruyor.

İç çekiyorum. "Evet. Yine de sorun değil."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor, bunun hoşnutsuzluğunun bir işareti olduğunu fark ettim. Bilirdim - bu gece birkaç kez bana yöneltildi. "Neden böyle yiyorsun ki? Garsonu buraya çağır ve daha uzun süre pişirmesini söyle."

"Hayır, sorun değil. Onu rahatsız etmek istemiyorum." Et parçasını ağzıma atıp çiğnedim ve tükürmek için tepkimi bastırdım.

Andrew göz devirmesini zorlukla bastırıyormuş gibi görünüyor ama kendi yemeğine geri dönüyor. İkimiz de orada oturmuş, yemeklerimizi dikkatle izliyor, sessizce yiyoruz. Gariplik zehirli bir sarmaşık gibi tenimi sarıyor.

Garip anlardan nefret ederim. Yani, eminim herkes nefret eder ama sanırım ben herkesten daha çok nefret ediyorum. İnsanların yıllarca taşıdıkları ya da terapiye gittikleri çocukluk yaralarından biri.

Konuşmak için cesaretimi topladım. Bu rahatsızlığı yaşamaktansa onun tavırlarıyla uğraşmayı tercih ederim. "Peki, ne zamandır Amerika'dasın?"

Masum bir soru olduğunu düşündüğüm bu soru karşısında vücudu kaskatı kesildi. "Londra'daki üniversiteden mezun olur olmaz hukuk okumak için geldim. okul." İçkisine uzanıyor ve bir yudum daha alıyor. Azaldığını fark ediyorum ve biraz daha kalıp kalmayacağını merak ediyorum.

"Mezun olduktan sonra kalmayı mı planlıyordunuz yoksa asıl planınız İngiltere'ye dönmek miydi?" Şarabımı yudumluyorum ve yemeğimle fazla ilgilenmeden arkama yaslanıyorum.

"Sorularla dolusun, ha?" Dudakları ince bir çizgi halinde kıvrılıyor. "Emin değildim ama kalabileceğime dair bir fikrim vardı." Peçetesiyle ağzını siliyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Etkinlik planlaması kolay bir iş değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Şirketim de çok büyük değil, henüz." Ona gülümsüyorum ama yüzündeki boş ifade değişmiyor. "Çoğunlukla daha küçük etkinlikler yapıyorum -doğum günü partileri, yıldönümü partileri, bu tür şeyler. Ve kendi etkinliklerimi düzenliyorum... bugün yaptığım gibi. Hayalim daha büyük çaplı etkinlikler düzenlemek ama hâlâ büyük çıkışımı bekliyorum."

İçkisini bitiriyor, buz boş bardakta şingirdiyor. "Peki etkinlik planlama dünyasında büyük bir mola tam olarak neyi gerektirir?" Çatalını eline alıyor ve başını tabağına gömüyor.

Bir an için kaşlarımı çatıyorum çünkü sesi küçümseyici geliyor, ama bunu görmezden gelmeye karar veriyorum. "Bir ünlü ya da sosyete çevresinde tanınan biri için bir etkinlik planlamak ve bunu başarmak. Etkinlik planlama işinin çoğu kulaktan kulağa yayılır. Birinin bana yetenekli olduğumu göstermem için bir şans vermesi yeterli."

Çiğnerken başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Bifteğimi kesiyorum ve bir parça çatalla ağzıma götürüyorum. O bocalayan sessizlik filmi yine üstümü kaplıyor. Andrew somon balığına sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bakıyor.

Yutkunuyorum ve düzgün bir konuşma için son bir şansımı denemeye karar veriyorum. "Tatillerde aileni görmek için eve dönecek misin?"

Bıçağı tabağın üzerinde gıcırıyor ve bana bakmadan önce hızla diğer yemek yiyenlere bakıyor. "Hayır, yemeyeceğim. Genelde tatillerde pek bir şey yapmam."

"Tatillerde pek bir şey yapmaz mısınız?" Ses tonum sanki az önce bana eğlenmek için köpek yavrularını tekmelediğini söylemiş gibi. "Noel'e bayılırım. Tam bir Noel delisiyim." Neşemin bir kısmının ona da bulaşmasını umarak gülümsüyorum.

Göğsüme ve tekrar yüzüme bakıyor. "Fark etmezdi." Alaycı yorumu bu akşamı kurtarmak için pek bir şey yapmıyor. "Dur tahmin edeyim, Noel ağacını çoktan dikmişsin."

"Ağaçlar, çoğul." Göz kırıyorum.

"Sadece bir tane olduğunu düşünmekle ne kadar aptallık etmişim."

"Tatillerde pek bir şey yapmadığınızı söylediniz ama Noel'in de dahil olduğunu söyleyemezsiniz, değil mi?" Sanki yeterince masum bir soruymuş gibi hissediyorum ama yüzünden bir şey geçiyor. Hızlı, neredeyse yakıcı bir acı parıltısı gibi, ama kayboluyor.

"Pek sayılmaz."

Kaşlarımı çattım. "Noel'i nasıl sevmezsin? Sevilecek o kadar çok şey var ki." Muhtemelen yiyeceğim tek şey olduğu için patatesimi çatallıyorum.

"Ne gibi? Turistlerin şehre akın etmesi ve bu yüzden bir yere ulaşmanın iki kat daha uzun sürmesi gibi mi? Birine mükemmel bir hediye bulma baskısı, çünkü eğer bulamazsanız, bu onu yeterince önemsemediğiniz anlamına mı gelir? Tüm tatilin ticarileşmesi mi?" Bana sert bir bakış fırlatıyor. "Aslında hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamayacağı halde mükemmelmiş gibi davranan aileler mi?"

Bir süre ona bakıyorum çünkü... Tanrım, bu adam gerçek hayatta yaşayan ve nefes alan bir Scrooge gibi.

"Oldukça alaycısın." Alnım kırışıyor ve çatalımı yere bırakıyorum, iştahım kaçıyor.

"Ben gerçekçiyim. Noel, büyük şirketlerin ve hissedarların cebine para koyan tamamen ticari bir olaydır, başka bir şey değil."

"Bu, insanları bir araya getiren böylesine büyülü bir şeye bakmanın berbat bir yolu."

Ağzını tekrar siliyor ve kumaşı nasıl beyazlattığını gözden kaçırmıyorum. "Kenzie, konu tatil olduğunda bazılarımız diğerleri kadar aptal değiliz."

Sanki beni fiziksel olarak itmiş gibi başımı geriye atıyorum. "Bana deli mi diyorsun?"

"Akşam yemeği randevusuna lanet bir elf gibi giyinerek geldin!" Peçete kucağına düşüyor ve yüzü kızararak masaya doğru eğiliyor. "Hangi yetişkin kadın, muhtemelen bir tür ilişkiye başlamak istediği bir adamla randevusuna bir çocuk Noel karakteri gibi giyinerek gelir?"

Gözlerim akmayan yaşlarla doluyor çünkü sesindeki tiksinti ve aşağılama hayatımda çok iyi bildiğim bir şey.

Minik anlar çalarken bir hamleyle ayağa kalkıyorum. Bu noktada kimse ne anlara ne de bir elf gibi giyinmiş olmama dikkat ediyor.

"Buraya böyle giyinerek geldiğimi şimdi görebiliyorum" - biraz daha vurgulamak ve açıkçası onu kızdırmak için kalçalarımı sallıyorum - "Bir hataydı. Ama niyetim seni utandırmak değildi. Seni restoranda oturup randevunun gelmesini beklerken bırakmamak içindi. Görücü usulü randevunuzun gelmediğini düşündürmek bana kaba ve aşağılayıcı geldi. Bu yüzden buraya bu şekilde geldim. Ama iki seçeneğin vardı. Gülüp geçebilir ve zamanında gelmek için elimden geleni yapmamı takdir edebilir, seni ve duygularını düşündüğümü önemsemiğimi gösterebilirdin. Ya da bana kendimi aptal gibi hissettirebilirdin. Ve sen ikincisini seçtin."

Ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Bu akşam her ne kadar eğlenceli olsa da, ben gidiyorum. Merak etme, kardeşime küçük kız kardeşine nasıl bir pislik yaptığını söylememe nezaketini göstereceğim." Peçetemi masaya fırlatıyorum ve çınlayan çanlar korosuyla fırlayıp gidiyorum.

Andrew Wainwright'ı bir daha görürsem, çok erken olacak.

Dördüncü Bölüm

KENZIE

I Kasım ayının başlarında serin havaya çıkana kadar durup az önce ne yaptığımı düşünmedim. Yanaklarım utançtan kızarıyor- ve çantamdan telefonumu çıkarıp Tessa'yı aradım.

"Beni banyodan arayıp sevgilinle eve gideceğini söylemeni ve yüzeye çıkmazsan arama ekibi yollayabilmem için tüm ayrıntılarını vermeni umuyorum. Sadece kırk beş dakika oldu."

"Çoğu insan telefona alo diyerek cevap verir." Onun sesini duymak bile üzerimdeki güvenlik battaniyesini çekip alıyor. Şehir merkezine doğru yürüyorum. Bir noktada metroya atlamam gerekecek ama yüzlerce insanla mücadele etmeden önce sinirlerimin bir kısmını atmam gerekiyor.

Bu değersizlik hissinden nefret ediyorum. Hem tanıdık hem de istenmeyen bir şey.

"Korna çalan taksiler duyduğuma göre, bunun bir SOS çağrısı olduğunu varsayıyorum?"

Işık değişince duruyorum. "Bu bir 'olay çıkardım ve restorandan hışımla çıktım ve şimdi bunun için kötü hissediyorum' çağrısı."

"Ne? Restorandan öfkeyle mi çıktın? Böyle bir duyguya sahip olduğunu bile bilmiyordum."

"Har." Işık değişiyor ve ben aval aval bakanlardan kaçarak tekrar yürüyorum. Sırtımdan ne kadar çok yük attığımla ilgili bir şaka bu. I al-

bir durumun olumlu tarafına bakmanın ve kötü tarafına odaklanmamanın yolları

Olumsuz ve bu tavrım bana her zaman iyi hizmet etti. Tessa şehirdeki yaşlı bir köpeğin öfkesine sahip, bu yüzden biri beni üzdüğünde bile ne kadar soğukkanlı olabildiğimi hiçbir zaman anlayamadı.

"Bekle, bu bir şaka falan mı?"

"Hayır! Ben ciddiylim." Yürürken, ona olan biten her şeyi anlatıyorum -kostüm, adamın görünürdeki utancı, sinirlenmesi ve son olarak bütün bu felaket randevu hakkında söyledikleri.

"Sen doğru olanı yaptın. Pisliğin tekine benziyor. Ben olsaydım muhtemelen şarabımı kafasından aşağı dökerdim."

Sokak tabelasına bakıyorum ve şimdiye kadar on blok yürüdüğümü fark ediyorum. Metroya doğru yöneldim. "Sana henüz en iyi kısmı anlatmadım. Bil bakalım randevum kimdi?"

"Adamı tanıyor musun? Uygulamanın-"

"O kardeşimin en iyi arkadaşı-Andrew Wainwright."

"Asla olmaz!" Çılgılığı üzerine telefonu kulağımdan çektim.

"Evet. Buna inanabiliyor musun?" Çantamı omzumda daha da yukarı kaldırıyorum ve elf kostümümü inceleyen yaşlı bir kadının yanından geçerken gülümsüyorum.

"Finn'e söyleyecek misin?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Hayır. Ne anlamı var ki? Bunca yıldan sonra onunla ilk kez karşılaşıyorum. Onunla bir daha karşılaşma ihtimalim yok."

Tessa dilini şaklatır. "Sen benden daha iyi bir kadınsın, Kenz. Bunu ona ödetmek isterdim."

Ona söylemiyorum ama aklımdan geçen ilk şey tam tersini yapmak istediğim oluyor. Ona ne kadar kızgın olsam da, onun için üzülüyorum. Keşke fikrini değiştirebilsem ve ona tatil sezonunun büyüsunü gösterebilsem. Sanırsınız ki biri bana elf tozu serpmiş. Belki de yüzünde gördüğüm ve maskeleyemeye çalıştığı acı parıltılarıydı. Belki de ben de acıya aşına olduğum içindir, ama İsa-

mas ve onunla ilgili anılarım yatıştırıcı bir merhem oldu. Bir parçam onun da bunun nasıl bir şey olduğunu bilmesini diliyor.

"Neyse, ben şimdi metroya atlayacağım. Bu hafta içinde bir şeyler içmek ister misin?"

"Sadece ne zaman ve nerede olduğunu mesaj at."

"Tamam, programımı kontrol edip sana haber veririm. Hoşça kal, bebeğim." "Güle güle."

Telefonumu kapatıp çantama geri koyduktan sonra **m e r d i v e n l e r d e n** metroya iniyor ve kartımı kullanarak turnikeden içeri giriyorum.

Peronda trenimin gelmesini beklerken Andrew'la akşam yemeğine geri dönüyorum. Neden bilmiyorum ama tatil için eve gidip gitmeyeceğini ve Noel'i sevip sevmediğini sorduğumda yüzünde beliren o ifade kafamda tekrarlanıyor ama unutamıyorum.

Durağıma ulaşip şehrin derinliklerinden çıktıktan sonra telefonum çantamda çalışıyor. Çıkardığımda kardeşimden gelen cevapsız bir çağrı görüyorum. Yürümeyi bırakıp bir inilti çıkarıyorum, başım geriye düşüyor ve gökdelenlerle kümelenmiş karanlık gökyüzüne bakıyorum.

İç çekerek başımı sağa yatırıyorum ve onu geri aradığımda ne duyacağımı merak ederek ekrana bakıyorum. Kardeşim neden arıyor? Andrew onu ben çıktıktan sonra mı aradı? Ne amaçla? Ona kardeşime söylemeyeceğimi söyledim.

Tanrım, Andrew Wainwright'la ilgili bir şey derimin altında inatçı bir kıymık gibi hissediyorum.

Kardeşimle pek yakın sayılmayız. Aynı şehirde yaşıyoruz, ben ondan yıllar sonra buraya taşındım ama nadiren takılırız. Belki aramızdaki altı yaş farkından, belki de benden tamamen farklı bir çocukluk geçirmiş olmasından. Muhtemelen ayda bir kez konuşuyoruz ve

Birbirimizi yılda birkaç kez görüyoruz. Kardeşimi seviyorum ve ona karşı herhangi bir kötü niyetim yok. Sadece o kadar yakın değiliz.

Günlerce neden aradığını ve arkadaşına söylediklerimle ilgili olup olmadığını merak etmek istemiyorum, bu yüzden numarasını tuşlayıp onu hemen geri arıyorum. Eğer Andrew'la ilgiliyse, bunu şimdi halletmeyi tercih ederim, böylece yarın Cimri'yi arkamda bırakabilir ve yılın en sevdiğim mevsiminin tadını çıkarabilirim.

"Hey, Finn. Aramanı kaçırdım mı?" Cevap verdiğinde gergin bir aksaklıkla soruyorum.

"Evet, ben de seni Şükran Günü yemeği için evime davet etmek için aramıştım."

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Şaşkınlığımı atlatmam biraz zaman alıyor çünkü yetişkinler olarak aynı şehirde yaşadığımız onca yıl boyunca, bırakın ev sahipliği yapmayı, beni bir kez bile Şükran Günü yemeğine davet etmemişti. Yemek pişirebildiğini bile bilmiyordum.

"Yemek mi yapıyorsun?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeyi umarak boğazımı temizliyorum.

Kahkahasının sesi kulağımda yankılanıyor. "Tabii ki hayır. Yemek ısmarlayacağım."

"Ah, bu daha mantıklı." Sokakta daireme doğru yürüyorum.

"Tanışmanı istediğim biri var ve Şükran Günü'nün bunun için en iyi zaman olduğunu düşündüm."

Bir an için midem bulandı. "Aman Tanrım, Finn özel biriyle mi çıkıyorsun?"

Yıllar boyunca ağabeyimin çıktığı tek bir kadınla tanıştım ve o da Aziz Patrick Günü'nde bir barda tesadüfen tanıştığım bir kadındı. Daha önce benim biriyle tanışmamı hiç ama hiç istemedi.

"Bunu büyütmeyeceksin, değil mi?" Ses tonu ürkütücü bir şekilde Andrew'un akşam yemeğindeki benziyor ve ben

nasıl arkadaş olabileceklerine dair bir fikrim yok. İkisinde de o tedirgin avukatlık var.

"Onunla ne zamandır görüşüyorsun?" Bayan Hoffmeister'ı binamızın ön sahanlığında sigara içerken gördüğümde köşede duruyorum. Yanından geçersen onun için bir şey yapmamı isteyeceğine şüphe yok. En iyisi bekleyip içeri girip girmeyeceğini görmek.

"Zehra ve ben yaklaşık dokuz aydır birlikteyiz."

"Oh, ismine bayıldım. Çok güzel. Ama cidden Finn, nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyorum?"

İç geçiriyor ve elini kum rengi saçlarının arasından geçirdiğini hayal ediyorum. "Uğursuzluk getirmek istemedim."

Gerçekten özel biri olmalı.

"Söylemiyorsun..."

"Saçmalamayayı kes, Mac. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Tabii ki geliyorum. Ne getirmemi istediğini söyle."

"Olur. Bu arada annemle babamın da bize katılacağını bilmelisin."

Birkaç dakika önce hissettiğim heyecan, beton kaldırıma sıçrayan ölü bir kuş gibi yere düşüyor.

Kardeşim sessizliği çabucak dolduruyor. "Hadi ama Mac. O kadar da büyük bir mesele değil. Her şey yoluna girecek."

Ailem ve benim, en hafif tabirle, karmaşık bir ilişkimiz var. Onları seviyorum, onlar benim ailem ama büyümek kolay değildi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? Ya yemekte kavga etmeye başlarlarsa ve Zehra da oradaysa?"

"Dinamiklerini ona zaten açıkladım. O hazırlıklı." Kaşlarımı çattım. "Manhattan'da ne işleri var ki?"

"O hafta Florida'da bir konferanstalar ve eve dönüş uçakları Newark'ta aktarma yapacak, neden olmasın diye düşündüler."

sadece geceyi geçirip Şükran Günü için Manhattan'a gelecekler. Ertesi gün ayrılacaklar."

Şehre geleceklerini bana söylemeleri çok hoş. "Elbette, orada olacağım. Dinle, eğer Tessa kasabada kalırsa, onu da getirebilir miyim?

birlikte?" Normalde Şükran Günü'nde Tessa'yla takılırdım ya da o Milwaukee'ye dönerse ben de ona katılırdım.

"Tabii, ne kadar çok o kadar iyi."

"Pekâlâ. Başka bir şey var mı?" Bayan Hoffmeister içeri girdiğine göre binaya doğru yöneliyorum ve Andrew'un kardeşimi arayıp aramadığını öğrenmek için bekliyorum.

"Hayır, bu kadar." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. Onu mutlu duymak güzel. Bu akşam kiminle yemek yediğim hakkında hiçbir şey bilmediği çok açık.

"Tamam, görüşürüz o zaman. Zehra'yla tanışmak için sabırsızlanıyorum." Adını bir çocuk gibi şakıyan bir sesle söylüyorum.

"Onunla tanıştığında böyle davranma, tamam mı?" Telefonu kapattı.

Telefonumu çantama geri koyarken gülümsüyorum. Kardeşimin değer verdiği birini bulmasının zamanı gelmişti. Umarım bir gün ben de ona katılırım.

Beşinci Bölüm

ANDREW

M Parmaklarım burnumun üzerine bastırıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Yasal asistanım olmaması gereken Darla dalga geçiyorum çünkü kimse gerçekten bu kadar kalın kafalı olamaz.

Bana çoktan "lütfen bana bağırma" bakışı atmaya başladı, elleri titremeye başladı.

"Ona geri gelmesini söyledim de ne demek?" Sesimi dengede tutmakta zorlandım.

Gözleri açılıyor ve ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. Erimeye beş saniye kadar uzaktayız. "Bölünmek istemediğini söylemiştin." Sesi yumuşak ve sığ.

Elimi yüzümden indirdim, burnumdan derin bir nefes aldım ve beni kafasında canlandırdığı gibi bir canavar olmamaya çalıştım. "Bana yardım etmenin senin görevin olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Alt dudağını ısırtıyor ve başını sallıyor. *T* eksi üç saniye.

"Anlaşılmadıysa diye söylüyorum, bir haberci geldiğinde en azından kabul etmek zorundasınız. Eğer gerekli ve önemli olduğunu düşünüyorsanız, sözümü kesebilirsiniz. Eğer zaman açısından önemli değilse, ben artık rahatsız edilmek istemeyene kadar bekleyebilirsiniz."

"Özür dilerim, bilmiyordum." Gözlerinden yaşlar süzüldü.

İşte tam da bu yüzden asistanım olmamalı. Patronum Rick Simons'ın nişanlısının kuzeni olmasaydı o da olmazdı. Ne yazık ki Rick ilk eşinden boşanıp kendisinden yirmi beş yaş küçük Bethaney ile evlendi. Şimdi Bethaney onu taşaklarından tutup gezdiriyor. Her nasılsa, anlaşımda kazık yedim ve Bethaney'nin aptal kuzeni Darla'yı asistanım olarak almak zorunda kaldım.

"Geri çevirdiğiniz habercinin gün sonuna kadar mahkemeye sunulması gereken evrakları var. Onu bulmanızı öneririm."

"Evet, efendim." Arkasına bile bakmadan aceleyle ofisimden çıktı. En azından aciliyeti anlamıştı.

Bugünü bir kayıp olarak kabul etmeliyim. Şirketin üç ortağından biri olan Bay Berns'in gelecek yıl emekli olacağı herkes tarafından biliniyor. Tom Harding'in dünkü büyük zaferinden sonra, Berns'in yerini almak için kesinlikle yarışıyor. Dün gece Finn'in kız kardeşiyle olan randevumun tam bir felaket olduğunu da eklersek, son yirmi dört saat tam anlamıyla berbat geçti.

Groundhog Day filmindeki gibi uyanamamak ve olayların gidişatını değiştirememek çok kötü.

Eğer Darla o belgeleri bana geri getiremezse, bunun sorumlusu ben olacağım, o değil. Benim için çalıştığı süre boyunca yaptığı en korkunç hata bu oldu.

Elçiyi kim gönderir?

Bu işin peşini bırakamam. Bay Simons'la konuşup onun ne kadar yetersiz olduğunu açıklamaktan başka seçeneğim yok. Belki şirkette başka bir yerde onun için bir pozisyon vardır. Sağ kolum olarak çalışmadığı sürece nereye gideceği umurumda değil.

Sağ elimi düşünmek bana bu sabah duş sırasında ne yaptığımı hatırlattı. Finn'in küçük kız kardeşi Kenzie'yi düşünerek mastürbasyon yapmak, son yaşanan olaylardan sonra çok saçma.

Gece. Ve en iyi arkadaşımın kız kardeşi olduğu için kendimi tam bir sürüngen gibi hissetmeme neden oluyor.

Dün gece ondan uzaklaşmak için sabırsızlandığım düşünülürse, bu çok kafa karıştırıcı. Yani, uzun sarı saçları her zaman bir kadında tercihim olmuştur, parlak mavi gözleri ışıldıyor ve hiçbir erkek dolgun dudaklarını kaçıramaz. Ne olursa olsun, kadın Noel Baba'nın gelmesini heyecanla bekleyen büyümüş de küçülmüş bir çocuk gibi. Bilinçaltım bunda tam olarak neyi çekici buluyordu?

Kenzie'yle ilgili tüm düşünceleri kafamdan kovuyorum ve masamdan kalkıyorum, onu düşünmekten yarı şişmiş bir halde kendimi ayarlamak için biraz zaman ayırıyorum. Lanet olsun.

Yerimi aldıktan sonra ofisimden çıkıp koridordan geçerek Bay Simons'ın ofisine gidiyorum. Darla'nın beceriksizliğini daha fazla görmezden gelemem. Ama bu konuya hassas bir şekilde yaklaşmam gerekecek, çünkü Bay Simons'ın yeni ve genç kadınına karşı kullandığı kedi kırbaçlama terimi çok hafif kalıyor.

Yüksek bir binanın köşesinde yer alan ve Manhattan'a bakan ofisine yaklaşıyorum. Bitişikteki ofiste diğer ortak Bay Berns çalışıyor. Eğer gelecek yıl emekli olursa, muhtemelen benim ya da Tom Harding'in ofisi olacak.

Zamanı geldiğinde Bay Berns'in bana oy vereceğinden eminim ve Tom Harding'in de Scofield'in oyunu alacağından şüpheleniyorum. Bu da Bay Simons'ı eşitliği bozan kişi yapıyor.

Bay Simons'ın asistanı masasında değil ama ofisinin kapısı yarı aralık, ben de kapıyı çalıyorum. Bu konuşmayı yapma fikri midemi biraz ekşitiyor ama daha önce daha zor şeyler yaptım ve kararlarımın sonuçlarıyla uğraştım, bu yüzden alınacağı korkusunu bir kenara itiyorum.

Kapıyı çaldığımda kapı hafifçe aralandı ve Bay Simons'un masasının arkasında oturduğunu ve ne şanslıyım ki nişanlısının da masasına yapışmış olduğunu gördüm.

kucak.

Tabii ki öyle. Hayatımda her şey kolay olabilir mi?

Dikkatini benim için çok genç olduğunu düşündüğüm kadından uzaklaştırıyor ve ben otuz dört yaşındayken Bay Simons'ın benden birkaç on yıl fazlası var. Elini kadının kalçasından çekip beni içeri buyur etti. "Andrew, içeri gel."

"Meşgulsen geri gelebilirim." Bethaney'e başımı salladım. "Merhaba, Bethaney."

"Andrew."

Birkaç ay önce Bay Simons evlenme teklif ettikten sonra Bethaney'i getirip herkesle tanıştırdı. Bunun nedeninin onu zaman zaman hukuk bürosunda görecek olmamız ve hepimizin rahat etmesini istemesi olduğunu söyledi ama ben onun yeni ödülüyle hava attığından şüpheleniyorum, sanki yeni kol şekeri onun için çocuklarının annesini boşadığı gerçeğini ortadan kaldırıyormuş gibi.

Bunu hiç söylememişti ama zamanlama bunu açıkça ortaya koyuyordu.

"Saçmalama, içeri gel. Ben sadece Bethaney'nin daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışıyordum."

Bethaney'nin somurtması mükemmel bir şekilde uygulanmış görünüyor.

Ofise doğru birkaç adım daha attım. "Her şey yolunda mı?" İlgileniyormuş gibi yaparak soruyorum. Bu kız neden üzgün olabilirdi ki?

"Noel partimizin planlayıcısı işi bıraktı. Çok zorlayıcı olduğumu falan söyledi." Yüzünde kadının deli olduğunu gösteren bir ifade beliriyor. "Şimdi kimsem yok ve partiye iki aydan az kaldı. Tam bir felaket olacak!" Omuzları düşüyor.

Bay Simons kollarını kadının beline dolayarak onu kendine doğru çeker. Aralarındaki yaş farkı nedeniyle

Onları yatakta düşünmeden edemiyorsunuz ve bu hayal etmek için en iyi görüntü değil.

"Sorun değil, bir yolunu buluruz." Bay Simons onun şakağını öper.

"Ricky... anlamıyorsun." Kollarını Ricky'nin boynuna doluyor ve kendini ona bastırıyor.

Ricky mi? Göz devirmemi zar zor bastırıyorum.

"İyi olan herkes bu kadar kısa sürede işi kabul edemeyecektir. Bunun benim ofisinize geliş partim olması gerekiyordu. Şirketin şimdiye kadar verdiği en iyi partiyi vermek istedim. Herkesin beni sevmesini istiyorum."

Sesindeki kırılganlığa şaşırdım. Ama doğruyu söylemek gerekirse, Bay Simons'ın ilk karısı olağanüstü bir parti planlayıcısıydı. Bethaney'nin sahip olmadığına emin olduğum bağlantıları vardı. İlk eşi hayır işlerine çok önem verirdi, bu yüzden parti hediyeleri genellikle belirli bir amaç içindi. İşçi Bayramı'nda herkese yağmur ormanlarından evlat edindiği belirli bir hayvanı verdi. Ve söz konusu hayvan hakkında aylık güncellemeler alırdınız. Sanırım uzun vadeli hedefi, hayır kurumuna para vermeye devam etmemizdi ve bu benim işime yaradı. Orangutanım Bongo'nun bakımı için her ay belirli bir miktar para kesiliyor.

"Herkes senden hoşlanıyor. Değil mi Andrew?" Bana, kabul etsem iyi olacağını açıkça söyleyen bir ifadeyle bakıyor.

"Elbette. Buradaki herkes seni çok seviyor Bethaney."

Surat asması yeniden ortaya çıkıyor. "Siz sadece bunu söylüyorsunuz. Buraya ait olduğumu kanıtlamak istiyorum. Ayrıca Noel benim en sevdiğim tatil. Bunu berbat edemem."

Tanrım, son zamanlarda kendimi etrafımda bulduğum Noel amigolarının nesi var? Bu insanların Noel'le ilgili

Aşk mı? Sonra aklıma bir fikir geliyor ama Bethaney'ye Ken- zie'nin adını söylemek istemiyorum çünkü bu Kenzie'yi benim dünyama davet etmek anlamına geliyor. "Biliyor musun tatlım, Tom Harding muhtemelen bazı-

bir. Her zaman yardım edebilecek bir kadın ya da erkeği vardır." Tom Harding mi? Bir erkeğin boğazını yumruklamayı hiç bu kadar istememiştim. "Gerçekten mi?" Bethaney ayağa kalktı. "Belki de gidip ona sormalıyım?"

"Bunu sen yap, tatlım." Onun kışını okşuyor. "Dün şirket için harika bir dava kazandı, değil mi Andrew?"

Eğer zorla kusabilseydim, şu anda kusardım.

"Birini tanıyorum!" Kelimeler o kadar hızlı ağızından dökülürken elimi kaldırıyorum ki Bethaney'nin beni anlayıp durmasına şaşıyorum. Ben düşüncesiz bir insan değilim. Konuşmadan önce hep düşünürüm. Avukat olmanın doğasında var bu.

"Öyle mi? Kim o?" Bethaney Bay Simons'a döner.

"Arkadaşımın kız kardeşi bir etkinlik planlayıcısı."

"Adı ne?"

"MacKenzie Montgomery." Aslında iş hayatında tam adını mı kullanıyor yoksa bir iş adı var mı bilmiyorum. Dün gece o kadar ileri gidemedik.

Bethaney başını eğiyor ve dudaklarını büzüyor. "Adını hiç duymadım." Kapıya yaklaşıyor ve içimde bir panik oluşuyor.

"Çok başarılı ve gelecek vaat ediyor." Bethaney'nin ifadesi değişmeyince ben de ekliyorum: "Ve Noel'i çok seviyor. Daha dün gece yemek yerken bir elf gibi giyinmişti. Noel neşesi en iyisidir, haksız mıyım?" Son kısmı neden eklediğimi bilmiyorum.

"Noel'i seviyor musun?" Yüz ifadesinden beni Scrooge sandığı anlaşılıyor.

"Sevilmeyecek ne var? En sevdiğim tatil." İnandırıcı olduğunu umduğum bir gülümseme takınıyorum ve kendimi gösteriyorum. Bay Simons bile kaşlarını bana doğru çeviriyor.

Bethaney'nin gözleri açılıyor ve yanımda durmak için kayıyor. "Bir elf mi? Bayıldım buna." Tekrar Bay Simons'a yöneliyor ve yakasından tutuyor. "Ricky, bu o olabilir. Eğer gelecek vaat ediyorsa, şehirdeki bir sonraki 'o' etkinlik planlayıcısını keşfetmemle tanınabilirim. Bu harika olmaz mıydı?" Gülümsemesi tam gaz devam ediyor.

Bay Simons ona sevgiyle bakarak, "Harikasın," diyor. Jesus, bu adam gidici.

Bethaney bana döndü. "Bana onun numarasını verebilir misin?"

"Elbette, ama neden önce onu arayıp tatlı dille konuşmama izin vermiyorsun?"

zaman ayırmaya ikna edebilir mi?"

"Mükemmel." Yavru bir fok gibi alkışlıyor ve sonra beni kucaklamak için koşuyor.

Ellerimi iki yana açıp Bay Simons'a bakıyorum ama nişanlısının bana yaslanmasından endişe duymuş gibi görünmüyor. Hatta neredeyse onun kadar sırtıyor. Belki de ortak olarak onun oyunu kazanmanın yolu çok çalışmaktan ve fatura kesmekten geçmiyordur. Belki de sevdiği kadını mutlu etmekten geçiyordur.

Bu fikir can sıkıcı ama eğer karşı karşıya olduğum gerçeklik buysa, bunu şimdi fark ettiğim ve Bethaney'e başvurabileceğim bir etkinlik planlayıcım olduğu için mutluyum.

Bethaney sonunda beni tuttuğu yerden çözüyor ve geri çekilirken parfümünün kokusu hafifliyor. "Noel'i senin de sevmene çok şaşırdım." Göğsüme vuruyor. "Bana öyle bir tip gibi gelmiyorsun."

Kahretsin. Ben ve koca ağzım. Noel'e olan aşkım hakkında yalan söylemeden sadece Kenzie'den bahsedebilirdim.

"Sevilmeyecek ne var?" Samimi olduğunu umduğum bir şekilde gülümsüyorum.

"Bu çok eğlenceli olacak!" Şarkı söyleyip dans etmeye beş saniye kalmış gibi görünüyor.

Noel şarkıları falan söylemeye başlamadan önce kaçmalıyım.

"Tamam, onu arar ve en kısa sürede size geri dönerim." Dönüp kapıdan çıkmaya başlıyorum ama Bay Simons adımı söylüyor.

"Bunun için teşekkürler. Bunu unutmayacağım." Göz kırıyor.

Ofisime dönmeden önce başımı sallayarak ve gülümseyerek bu jeste karşılık veriyorum.

Şimdi tek yapmam gereken bunu nasıl başaracağımı bulmak. Kenzie'nin benden haber almaktan mutlu olmayacağına eminim. Ona davranış şeklim yüzünden iş beklentisini umursamayacak biri gibi geliyor bana.

Onunla işleri yoluna koymalı ve etkinliği yapmayı kabul etmesini sağlamalıyım. Sonra da mükemmel bir iş çıkardığından emin olmalıyım. Ve ayrıca Noel öncesi Noel'i sevme eğilimindedir. Hayranlık uyandırıcı.

Asistanımdan kurtulamamış olabilirim, ancak tüm bunlar ortak olarak benim seçilmemi sağlamlaştırırsa, o zaman buna değecektir.

Altıncı Bölüm

KENZIE

M Stüdyo dairenizin iki avantajı var. Birincisi, Manhattan'da. İkincisi, yeterince küçük olduğu için sadece Acıktığımda ya da tuvalete gitmem gerektiğinde her iki yönde de iki adım atmam gerekiyor. New York'un sunabileceği çok daha kötü şeyler var ve dediğim gibi, Manhattan'da.

Aynı zamanda yatağım olan çekyata uzanıyorum ve başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Bir etkinlik planlayıcısı olarak benim için en iyi gün değildi.

Kızının beşinci doğum günü için potansiyel bir müşteriyle görüştüm ve çocuk partileri nihai hedefim olmasa da bu konuda gerçekten heyecanlıyım. Müşteri Central Park'a bakan bir apartman dairesinde yaşıyordu, dolayısıyla onunla çalışmak Manhattan'ın en elit çevrelerine girmek için kesinlikle bir basamak olacaktı.

Her şey yolunda gidiyordu. Geniş aile odasını tavandan düşen pastel perdeler ve girişin üzerinde bir pamuk şeker gökkuşağı ile Şeker Diyarı'na dönüştürme vizyonuma bayıldı. Sonra bana bombayı patlattı. Kızı tek boynuzlu mısırlara takıntılıydı ve temayı tek boynuzlu atlara çevirmek istiyordu.

Değişikliğe sıcak bakıyordum -aklımda milyonlarca başka fikir vardı- ama partide gerçek bir tek boynuzlu at istediğini söyledi.

Yirmi ayak tavanlı geniş odayı sessizlik kapladı ve şaka yapmadığını anlamadan önce bir süre oturdum. Ne yazık ki tek boynuzlu at diye bir şey olmadığını içim burkularak söylemek zorunda kaldım.

"Tabii ki. Ama gerçek bir tek boynuzlu at gibi görünmesini istiyorum. Kafasında tek boynuzlu at boynuzu olan beyaz bir at. Buna kesinlikle bayılacaktır."

Düşüncelerimi kendime saklamak için kalemimi kâğıda koydum. "Senin dairende mi?" Net duyduğumdan emin olmak için yeri işaret ettim.

Gözleri kısıldı ve sanırım yüzümdeki dehşeti gördü, çünkü bulmadan önce neredeyse bir yıl boyunca aramakla övündüğü ve dünyanın hiçbir yerinde bir kopyası olmayan elli bin dolarlık yün halısının üzerinde rahatlayan atı hayal ettim. "Tabii ki dairede.

Yeterince büyük." Kolları sanki apartman dairesinde kendimi küçücük hissetmiyormuşum gibi genişledi.

Normalde bir müşterinin parti için büyük bir fikri olduğunda imkansızı başarmak için can atarım ve banliyölerde olsaydık at çiftliklerine giderdim ama burası Manhattan. Parmağımı şıklatıp bir at getirtemem, elli beş kat yukarı çıkması için bir asansöre tıkıştırıramam ve sonra onu tamamen mobilyalı bir dairede serbest bırakamam.

Ona, ortalama bin beş yüz kilo ağırlığındaki bir hayvanı asansöre bindirebilsek bile hayvan kontrolünün bize ceza kesip kesmeyeceğinden emin olmadığımı söylediğimde burnu kıristı ve etkinlik planlamanın temel kuralını çiğnediğimi anladım. Müşteriden daha zeki biri gibi görünmüştüm. Ama bu durumda aramızda daha akli başında olan bendim. Ona parti için bir dizi başka fikir daha verdim - şimdi hangi tasarımcıyı işe alırsa alsın ona aktaracağından ve onların da bunları kendi fikirleri gibi göstereceğinden şüpheleniyordum.

Bir nefes verip başımı sağa çeviriyorum, yanımdaki kumandayı kapıp televizyonu açıyorum. Birkaç dakika gezindikten ve ilginç bir şey bulamadıktan sonra, telefonumu elime alıyorum ve yeni bir eşleşme olup olmadığını kontrol etmek için Blind Dating Uygulamasını açıyorum.

Dün geceki felaketten sonra, yeni bir randevuya çıkmak için acele etmiyorum ama Tessa'nın bana hep söylediği gibi, Bay Doğru kapıma gelip sonsuz aşkını ilan etmeyecek. Onunla tanışmak için biraz çaba harcamalıyım. Kendisi de hâlâ bekâr olduğu için bu çok komik.

Direkt mesajlarıma tıklıyorum ve Andrew'dan gelen bir mesaj buluyorum. Telefonu yanımdaki kanepenin minderine bırakıyorum. Büyük bir parçam mesajı okumadan bırakmak istiyor çünkü o bu yüzden çıldıracak bir tip, ama kendi iyiliğim için fazla meraklıyım. Bir dakikadan fazla düşündükten sonra telefonumu elime alıyorum ve mesaja tıklıyorum.

IOBJECT - Konuşabilir miyiz?

Tek söylediği bu. Özür yok, özür dilemek istediğinden bile bahsetmiyor, sadece konuşmak istediğini söylüyor. Bu pek çok anlama gelebilir. Belki de dün gecenin hesabını onunla paylaşmamı istiyordur. Ya da kardeşimle konuştu ve bana öyle davrandığı için gereksiz bir suçluluk duyuyor.

Hiç cevap vermemeyi tartışıyorum. Mesajı okuduğumu ve bilerek cevap vermediğimi bilmesi onu doğrudan deliliğe sürükleyebilir. Ama kardeşimin arkadaşı olduğu için ona şüpheyle yaklaşmaya karar verdim, çünkü kardeşim benim biriyle tanışmamı istiyorsa bu ciddi bir şey demektir. Eğer ona evlenme teklif ederse ve bir gün evlenirlerse-

gün Finn'in yanında olmam gerekecek ve ben rahatsız durumlardan hoşlanan biri değilim, bu yüzden cevabımı yazıyorum.

Konuşacak neyimiz var?

Cevap verene kadar iki dakikadan fazla zaman geçmiyor.

IOBJECT - Buluşabilir miyiz? Neredesin? Senin evine gelebilirim.

Hah. Benimle konuşmak için çaresiz görünüyor.

RAINBOWRIDER - Tekrar... Bu ne hakkında?

Yemin ederim, elini hayal kırıklığı içinde kızıl kahverengi saçlarının arasından geçirdiğini hayal edebiliyorum. Bunu düşünmek bile yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

Sadece tanışabilir miyiz lütfen?

Ugh. Her zamanki gibi kabasın.

Stüdyo daireme şöyle bir bakıyorum. Yaşadığım yerden utanmıyor olsam da, onu süper bir evde yaşarken hayal edebiliyorum.

Kapıcısı olan lüks bir yer. Buraya gelmesini ve o kırıışık burnunu görmesini asla istemem.

Hızlı bir Google aramasından sonra ona bir adres mesajı gönderdim.

RAINBOW RIDER - 281 3rd Avenue - Bir saat içinde orada görüşürüz.

Tepkisi anında oldu.

IOBJECT - Orada olacağım.

Telefonumu bıraktım ve sııttım. Nerede buluşacağımızı öğrenince benden nefret edecek. Neredeyse bir saat bekleyemeyeceğim.

Yedinci Bölüm

ANDREW

I adresi tekrar kontrol etmek için telefonuma bakıyorum, sonra tekrar başımın üstündeki tabelaya bakıyorum. Yeterince eminim, işte burası.

Rolf'un Alman Restoranı

Tanrım. Noel buranın her yerine kusmuş gibi görünüyor. Pencereden, tavandan çelenklerle sarkan binlerce Noel ampülü görüyorum. O sahte gümüş buz sarkıtları çelenklerden sarkıyor ve garip, ürkütücü görünümlü bebekler oraya buraya sıkışmış. Cehennemin tatil versiyonu gibi. Kendi cehennemim.

"Harika değil mi?"

Arkamdaki sese doğru dönüyorum. *Hay sikeyim.*

Kenzie bana gülümsüyor, uzun sarı saçları dalgalar halinde göğüslerine kadar iniyor. Beline kadar inen krem rengi yün bir palto giyiyor. Kesinlikle elf kostümünden bir üst model. Elf kostümü çekiciliğini gizlemiyordu ama bu gece, tekrar otuz bir çekerken gözümün önüne getireceğimden şüphe duymadığım bir kadın gibi görünüyor.

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım burayı bana inat olsun diye seçtin?"

Sırıttıyor. "Tabii ki yaptım. Gidelim mi?" Kapıya doğru işaret ediyor ve sonra oraya atlıyor.

Belli ki bana hala kızgın ve yüzüne bir gülümseme yerleştirmeyi ve bu kadar neşeli olmayı nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Onu restorana kadar takip ediyorum ve tatil dekorunun saldırısına uğramaktan birkaç kez gözümü kırpmak zorunda kalıyorum. Kelimenin tam anlamıyla tavanın her yüzeyi kaplanmış. Neredeyse o ürkütücü oyuncak bebeklerden birine çarpmamak için eğilmem gerekecekmiş gibi hissediyorum.

Kenzie bir süre ev sahibiyle konuşuyor ve o da bar alanını işaret ediyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve beni öne doğru yönlendiriyor. "Barda otursak olur mu? Hiç boş masaları yok."

"Bu kadar yeter."

Başımı sallayıp bar bölümüne yöneliyor ve barın sonundaki tek boş iki tabureyi alıyor. Barmen yanımıza geliyor ve Kenzie'ye kocaman gülümseyerek eğilip ne içmek istediğini soruyor. Daha genç ve Noel süveterinden tıpkı onun gibi bir Noel günü hayranı olduğu anlaşılıyor.

Onu pervasızca değerlendirmesi beni rahatsız ediyor ama nedenini düşünmeyi reddediyorum.

Bana uzatmadan önce bir süre içki menüsü ekranını inceliyor. "Ben egnog kokteyli alacağım."

Barmen göz kırpmıyor. "Bir egnog kokteyli geliyor. Ya sizin için?" Kenzie'ye bakmadan önce bana zar zor bir bakış atıyor.

"Muslukta biranız var mı?"

"Grinch kokteyli alacak," diye araya giriyor Kenzie, bana doğru işaret ederek.

"Bitti. Birazdan dönerim." Barmen içki menüsünü alıp barın altına yerleştiriyor ve uzaklaşıyor.

Arkasından bakakalıyorum, çenem karıncalanıyor. "Kendim için sipariş veremememin bir nedeni var mıydı?"

Kenzie omuz silkiyor. "Sadece uygun göründü, sence de öyle değil mi? Yoksa benim egnog'umu mu tercih edersin?" Sesi şurup gibi tatlı. Belli ki

Sanki üstünlük ondaymış ve beni ele geçirmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Görev tamamlandı ama düşündüğü sebepten değil. Çünkü şimdi paltosunu çıkarıp yakındaki askıya asmak için yürüyor ve ben de ne giydiğini ilk kez görüyorum. Kot pantolon ve çirkin bayram kazaklarından biri, ki bu günlerde moda olduğu için bana tezat gibi geliyor. Kot pantolonu kalçalarını sarıyor ve en yüksek kancaya ulaşmaya çalışırken sırtı bana dönük, mükemmel kıcını engelsiz bir şekilde görebiliyorum. Yuvarlak, dolgun ve sıkı. Bir erkeğin ellerinin onu sıkması için adeta yalvarıyor.

Tanrım, ne düşünüyorum ben? Bu Finn'in küçük kız kardeşi!

Ayağa kalkıp kendi ceketimi çıkarıyorum, ona yardım etmek için arkasından gelip benimkini kancaya asıyorum.

Tam o sırada bir garson yanımızdan geçip gider. "Özür dilerim, affedersiniz."

Kenzie'nin alanına girip önümü arkasına bastırmak zorunda kalıyorum. Dudaklarından hızlı bir hava çıkışı oldu ve hareketsiz kaldı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum ve mümkün olduğunca çabuk geri çekilip onun ceketini alıp benimkiyle birlikte asıyorum. Bir azizin disipliniyle, kendimi pantolonumun içinde kaydırma dürtüsünden kaçınıyorum.

Barmen içkilerimizi önümüze koyarken biz de bardaki yerimize oturuyoruz. Benimki buz küplerinin arasında yüzen bir kiraz ile parlak yeşil renkteyken, Kenzie'ninki üstüne tarçın serpilmiş ve kenarlarında karamel sosuna benzeyen bir şey olan eggnog'a benziyor.

Gülümseyerek ikimizin de içkisini alıyor ve dolgun alt dudağını yaladıktan sonra bana bakıyor. "İçkileri değiştirmek ister misin?"

"O yumurta liköründen bir yudum içip acı çekeceğine dün geceki elf kostümünü giymeni tercih ederim."

Omuzlarını silkiyor. "Sen bilirsin."

Bardağımı dudaklarıma götürüp yudumluyorum ve votka olduğunu düşündüğüm meyveli bir karışımın tadına bakıyorum. Aslında hiç de fena değıl, gerçi yanımda içkisini bıraktıktan sonra dudaklarındaki karamel sosunu yalayan kadına bunu asla itiraf edemem.

"Bir noktayı kaçırdın." Ağzının sağ tarafını işaret ediyorum.

Dilini çıkarıp uzanmaya çalışıyor, ben de gözlerimi devirip barın üzerindeki yığından bir peçete alıyorum.

"Al." Ona teklif ediyorum.

Kabul ediyor ama yüzünü silerken noktayı tamamen kaçırıyor.

"Al." Ondan peçeteyi kaptım ve yapışkan maddeyle kaplı yeri nazıkçe sildim.

İşim bitene kadar birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark etmedim. Yüzünü bana dönmüş, bacakları benim bacaklarımla arasında duruyor. Elimi bırakıp peçeteyi buruşturarak barın üzerine atıyorum, bu sırada boğazımı temizleyip bacaklarımı onunkilerin etrafına dolayarak bir kez daha bara bakabiliyorum.

"Kazağında ne yazıyor? Fark etmedim," diye soruyorum beni etkisi altına aldığı büyüyü bozmak için. İçkimi dudaklarıma götürüp bir yudum aldıktan sonra yere bırakıyorum ve başımı çevirip ona bakıyorum.

Elleri kalçalarında, göğsünü yumruk gibi gururlu bir şekilde dışarı çıkarıyor. "O kadar iyiyim ki Noel Baba iki kez geldi" diyor."

İçkimin bir yudumu boğazıma takılıyor ve nefes almaya çalışarak öksürüyorum.

"İyi misin?" Korsanlığımın arasından söylediğini duyuyorum ama onu göremiyorum çünkü gözlerim sulanıyor.

Lanet olsun, bu kadın sağduyumu tehdit ediyor.

Bir dakikamı alıyor ama kendime geliyorum ve bardaki peçetelerden biriyle gözlerimi siliyorum. "Üzgünüm, yanlış boruya girdim."

"Belki kazağımdandır diye düşündüm." Tepkimden zevk alıyormuş gibi sırtıyor.

"Dürüst olacağım, bunu beklemiyordum. 'Sezonun nedeni İsa'dır' gibi tatlı bir şey bekliyordum."

"Cinashlı Noel kazaklarına bayılırım. Özellikle de biraz kirliyse."

"O zaman bu iyi bir tane." Kazağına doğru başımı sallıyorum, gözlerimi bilerek göğüslerinin kumaşı zorlamasından kaçırıyorum.

Bu kadının gülümsemesinde bulaşıcı bir şey var. Neredeyse benim de gülümsememe neden olacak ama bu dürtüyü bastırıp yüz hatlarımı düzenliyorum. Neden burada olduğumu ve bunun sosyalleşmek olmadığını hatırlamam gerekiyor.

"Dinle, seni buraya çağırdım çünkü dün geceki davranışım için özür dilemek istedim. İş yerinde kötü bir gün geçirdim ve ofiste işler istediğim gibi gitmediğinde biraz sinirli olabiliyorum. Kaba davrandım ve bunu yapmamalıydım."

Hepsi doğru, ancak ben özür dilemeye alışkın bir adam değilim.

"Rahatlayabilirsin Andrew, sözümü tuttum, kardeşime söylemedim."

Adımın dudaklarından dökülüşünü olması gerekenden daha çok seviyorum. Kardeşinin adından bahsedince, bedenimin onunkine verdiği tepkiden kaynaklanan bir suçluluk duygusu beni tüketiyor. "Bunu takdir ediyorum ama bu biraz aşırı tepki vermiş olabileceğim gerçeğini değiştirmiyor."

Konuşmadan önce bir an için bir şey söylemeyi tartışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Geriye dönüp baktığımda, elf kostümü giymek muhtemelen kötü bir fikirdi. Neden heyecanlanmadığını anlayabiliyorum ama bununla çok daha farklı bir şekilde başa çıkabilirdin."

Başımı sallayarak onayladım çünkü ne yapacaktım? Ona elf gibi giyinmesini sevdiğimi mi söyleyecektim? İkimiz de yalan söylemiş olacağımızı biliyoruz.

"Bu gece sizinle buluşmak istememin tek nedeni bu değil."

Başını eğiyor. "Oh?"

Tüm gururumu ortaya koyarak ona, "Senin için bir etkinlik planlama işim var ve bunu kabul etmene gerçekten ihtiyacım var" dedim.

Sekizinci Bölüm

KENZIE

A Andrew'un söyleyeceğini düşündüğüm son şey işti. "Muhtemelen ilk tercihiniz olmadığının farkındayım. Ama benim için değil, daha çok hukuk firmasının kendisi için çalışıyor olacaksın." Parmakları sanki bana sormak için gerginmiş gibi barın tepesine vuruyor.

İlginç. Çok fazla kurumsal etkinlik yapmadım ama bu tür etkinliklere katılmayı düşünmezdim. Genelde, bir düğün gibi tüm hafta sonunuzu almazlar. Genellikle makul bütçeleri vardır ve gelinlerin aksine, kurumsal etkinliklerdeki sosyal komiteler genellikle yüksek bakım gerektiren ya da seçici değildir. Bu onların hayatlarının olayı değildir.

"İlgimi çekti. Bana daha fazlasını anlat." İçkimden bir yudum alıyorum ve onaylarcasına mırıldanıyorum. "Burada gerçekten çok şey kaçırıyorsun." Geri koymadan önce içkimi kaldırıyorum.

Andrew bana garip bir bakış atıyor, sanki içkimin ne kadar lezzetli olduğunu dile getirdiğim için uygunsuzmuşum gibi? Onu okumak zor. Yüzünde kızgınlığın ötesinde herhangi bir duygu belirmediği anda onu kapatıyor. "Eggnog gibi Noel çığlıkları atan bir içecek yoktur." Kaşlarını kaldırıyor ve bir insanın Noel'den nasıl bu kadar nefret edebileceğini merak ediyorum.

"Firmanın tatil partisiyle ilgilenen parti planlayıcısı... artık müsait değil ve firmanın görevi devralacak birine ihtiyacı var."

Birkaç kez göz kırpmıyorum. "Bu yılki tatil partisini mi kastediyorsun?" demek istemiş olamaz.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Ama Noel'e yedi hafta var."

"Farkındayım." İçkisini aldı ve büyük bir yudum aldı.

"Bu, bir şeyleri bir araya getirmek için çok fazla zaman değil. Herhangi bir karar verildi mi? Etkinlik alanı, katılımcı sayısı, lütfen bir yemek şirketiniz olduğunu söyleyin?"

Ağzımdan çıkan her kelimeyle gözleri yavaş yavaş daha da açılıyor. Şimdi ona bu kadar yakın olduğum için gözlerinin ne kadar koyu mavi olduğunu daha iyi görebiliyorum. Fırtınalı bir deniz gibi, ki onun hakkında bildiğim az şey buna uyuyor.

"Hangi kararların alınıp alınmadığını bilmiyorum," diyor sert bir şekilde.

"Bir dakika. Neden şirketinin Noel partisine katıldın? Noel'den nefret ediyorsun."

Gözlerini deviriyor ve iki elini havaya kaldırıyor. "*Nefret etmiyorum*

Noel."

"Nefret etmek daha iyi bir kelime olur mu?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Ağzının köşesi seğiriyor. "Ben de dahilim çünkü parti için seni önerdiğimden beri seninle bağlantım var."

Daha önceki özrüne inanmakla birlikte, beni iyi niyetli bir davranış olarak önerdiğine bir an bile inanmadım. "Ve..."

Ellerini dalgalı saçlarının arasından geçiriyor ve omuzları biraz sarkıyor. "Tamam, ortak olarak düşünülüyorum ve bunu gerçekleştirebilecek adam, bu yıl Noel partisinden sorumlu olan tam bir budala ile nişanlı. Eğer onun sorununu çözebilirim, bu benim için gelecekte iyiye işaret olur."

"Ah, anlıyorum." Yavaşça başımı salladım.

Burada birlikte oturmamızın gerçek sebebini düşünüyorum. Bir hukuk firması için Noel partisi planlamak ister miydim? Hiç şüphesiz. Eğer tatiller tüm yıl boyunca sürseydi, bunu uzmanlık alanım haline getirir ve Noel dışında hiçbir şey yapmazdım. Programımda bu partiyi yapmak için yer var mı? Maalesef evet. Önümüzdeki birkaç ay içinde taahhüt ettiğim birkaç küçük işim var, ancak hiçbirisi hukuk firmasının yapacağı gibi büyüklükte ve kapsamda değil. Ama zamanım olması, bunu başarabileceğim anlamına gelmiyor. Diğer işletmelerin de üzerlerine düşeni yapmalarına güvenmem gerekecek ve bu kadar kısa sürede bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum.

"Eee?" Andrew bana üstü kapalı bir umutla bakıyor ve hedefine ulaşmasına yardım etmem için bana ne kadar ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Noel partisi değil aslında, bu sadece onun nihai hedefi olan şirket ortağı olmak için bir araç.

Ona hiçbir şey borçlu olmasam da, yüzündeki ifadenin bende yardım etme isteği uyandırdığını inkar edemem.

"İşin içinde ne olduğunu tam olarak bilmeden söz veremem. Neden ... ile bir toplantı ayarlamıyorsunuz?"

"Bethaney. Partiden sorumlu olan nişanlısı."

Başımı salladım. "Neden Bethaney ile bir görüşme ayarlamıyorsun, ben de bunu gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğime karar vermeden önce ondan ihtiyacım olan bilgileri alabilirim."

Andrew hevesle başını sallıyor ve küçük bir gülümsemeye benzer bir şey ağzının köşelerini hafifçe yukarı kaldırıyor. "Harika. Neden bana iletişim numaranı vermiyorsun, böylece artık o korkunç uygulama üzerinden mesajlaşmak zorunda kalmayız, ben de seni ararım."

"Biriyle tanışmak için çabalamaya devam etmeyecek misin, IOBJECT?" Elimi ona doğru uzattım. "İşte, bana telefonunu ver."

Ön cebinden telefonunu çıkarıp kilidini açıyor ve uzatıyor. "Sanırım biraz ara vereceğim."

Hemen kendimi kişi olarak ekliyorum ve numarasının telefonumda olması için kendime mesaj atıyorum. Telefonu ona geri verdiğimde ekrana baktı.

"Bayan Claus?" diyor alaycı bir sesle.

Gülüyorum. "Beni bu yüzden işe almak istiyorsun, değil mi? Ben Noel'i seviyorum ve sen bir mucize bekliyorsun, öyle mi?"

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. Gülümsemesini ve mavi gözlerindeki pırıltıyı görünce midemde garip bir uğultu hissediyorum.

Bu hissi görmezden geliyorum ve içkimden bir yudum alıyorum. Benim Andrew'a ilgi duymam, Bayan Claus'un Grinch'le ilişki yaşamasına benzerdi.

* * *

Portmantoya doğru yürürken Andrew'a "İçki için teşekkürler," diyorum.

Ceketimi benim için tutuyor ve ben kollarımı kollarından geçirirken uzatıyor. Hafızamı zorlayarak en son ne zaman bir sevgilimin benim için böyle bir şey yaptığını hatırlıyorum. Bu hareketin sevdiğim eski moda ve şövalyece bir yanı var.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum yakayı kaldırırken parmak eklemleri boynuma değdiğinde.

Yüzümü ona dönüyorum ama bana bakmıyor, onun yerine ceketinin düğmelerini ilikliyor. Neredeyse gözlerini bilerek işine odakladığı hissine kapılıyorum.

Restorandan çıkarken beni takip ediyor ve bar ile dışarısı arasında bir mil varmış gibi geliyor çünkü aniden onun

her hareketimi izliyor. Yürümekten ziyade, yürüyüşümün sert ve beceriksiz olduğunu hissediyorum.

Dışarı çıkıp yüzümü ona döndüğümde Kasım ayının serin havası yüzüme çarpıyor. "Yani... Sanırım senden haber bekleyeceğim. Bethaney'le olan görüşmen hakkında bana bilgi ver."

Neden bu an, bir randevunun sonunda iki kişinin de ne yapacağını bilemediği garip bir bölüm gibi geliyor?

Koluyla önünü işaret etti. "Sana eve kadar eşlik edeceğim. Yürüyor musunuz yoksa metroya mı bindiniz?" "Metro mu?"

Sanki kendini unutmuş gibi başını sallıyor. "Alt yoldan yani."

"Hayır, yürüdüm. O kadar uzak değil. Beni eve bırakmana gerek yok." Ellerimi birbirine sürttüm. "Buraya kadar tek başıma geldim."

Ağzı yana doğru çekiliyor. "Bunun bir randevu olmadığını anlıyorum ama Finn eve tek başına gitmene izin vereceğimi bilse beni döverdi. Hadi, tartışmak yok. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

"Peki, tamam o zaman." Geldiğim yöne doğru yürüyorum ve Andrew yanıma geliyor, cadde tarafında duracak şekilde pozisyon alıyor.

İlk bloğu sessizlik içinde yürüyoruz, sonra korna sesleri ve vızır vızır geçen arabaların sesi üzerime çöküyor.

"Noel'den hoşlanmamanızın nedenini hiç söylemediniz? Nefret demediğime dikkat edin."

Yan gözle bakıyor ama doğrudan bana dönüp bakmıyor. "Kendimce sebeplerim var." Sesi sıkı ve gergin.

"Hangileri..."

Cevap verme zahmetine girmiyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum. Sadece Noel'i sevmesini, yılın bu zamanının ne kadar büyüldüğünü görmesini istiyorum ve bu

Benim gibi hissetmesini sağlayamadığım için çıldırıyorum.

Benim bloğuma ulaşana kadar daha fazla sessizlik. Giriş kapısının üzerindeki tek bir ışıkla aydınlanan küçük binamı gösteriyorum. Bayan Hoffmeister'ı verandada oturmuş sigara içerken gördüğümde içten içe ürperiyorum. "Bu benim."

Ellerini ceplerine daha da sokarak başını sallıyor. Eldivenleri ya da şapkası yok ve hava henüz tam olarak dondurucu olmasa da serin. Kasım ayının nemli havasında insanın iliklerine işleyen bir şeyler olduğunu hep fark etmişimdir.

"Merhaba Bayan Hoffmeister," diyorum hafifçe el sallayarak.

Sigarasından son nefesini çeker ve kaldırıma doğru fırlatır. "Kenzie, canım. Bu beyefendi de kim?" Gülümsüyor ve sararmış dişleri tek ışığın altında parlıyor.

"Bu Andrew. Bir arkadaş." Kelimeler ağızımdan çıkarken yabancı geliyor çünkü biz kesinlikle arkadaş değiliz ama ne de m e m gerekiyor? O kardeşimin arkadaşı ve Noel'den nefret ediyor ama ortak olmak istiyor, yani şimdi ikimizin de yararına olan bir şeyi elde etmek için iyi mi davranıyoruz? Ve evet, o çekici bir adam ama aramızda romantik bir şey yok.

Andrew'un çerçevesinin çevresel görüşümde nasıl sarsıldığını kaçırmıyorum. Elini uzatarak öne doğru adım atıyor ve birkaç basamak yukarı çıkıyor. Bayan Hoffmeister basamaktan kalkmaya zahmet etmeden elini kabul ediyor.

"Memnun oldum," diyor.

Bayan Hoffmeister dikkatini tekrar bana çevirdi. "Size yetişmeyi umuyordum. Dizlerim bu hafta beni gerçekten rahatsız ediyor ve belki benim için dairenin tozunu alırsınız diye umuyordum. Alerjilerimi gerçekten rahatsız ediyor. Bunu yapacağımı biliyorsun ama ameliyatımdan beri..."

Cümlesini bitirmek istemediği için susuyor. Hepsini milyonlarca kez duydum. Dizlerinden ameliyat olduğundan beri

İki yıl önce, soğuk, yağmur, kar -hemen hemen her hava olayı- onun bazı şeyleri yapmasını zorlaştırıyor.

"Bu gece geç oldu ama yarın sabah güne başlamadan önce uğrayabilirim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Oh, sen bir meleksin." Gülümsemesi damarlarımda rahatlama hissi uyandırıyor.

"Sigara içmek için buraya nasıl indin?" Andrew zorlukla gizlediği bir şüphecilikle soruyor, gözlerini kadının oturduğu merdivenlere dikeyor.

Ne zaman bir çatışma çıksa göğsümde hep hissettiğim o rahatsız edici sıkışmayı hissediyorum ve Andrew'a içinde hançer olduğunu umduğum bir bakış fırlatıyorum. En azından alevli oklar.

"Andrew." Ona başımı salladım. "Toplantı hakkında bana bilgi ver."

Cevap vermesini beklemedim. Bunun yerine ilerleyip Bayan Hoffmeister'ı kolumdan tutarak merdivenlerden yukarı çıkmasına ve binaya girmesine yardım ediyorum. "Sabah dairenizde olacağım."

Binaya girdiğimizde, "Erkek arkadaşın o mu?" diye sordu.

"Milyon yıl geçse de asla."

Kelimelerin yalan gibi gelmesini görmezden geliyorum.

Dokuzuncu Bölüm

KENZIE

T Andrew'la tanıştığımız gecedен bu yana iki gün geçti. Bugün saat 11'de onunla ve Bethaney ile ofisinde buluşacağım. hukuk bürosunun tatil partisi için etkinlik planlayıcısı olarak işe alınma olasılığımı konuştuk.

Herhangi bir müşteriyle tanışmadan önce her zamanki gerginliğim var, ama Andrew'un eğilimde olacağını bilmek ekstra bir tedirginlik katmanı oluşturuyor. Ki bu aptalca. Adam, yılın en güzel zamanını küçümsemesi ve metaneti ile insanı çileden çıkarıyor. Daha farklı olamayacağımızdan bahsetmiyorum bile. Öyleyse neden onu görme düşüncesi beni liseli bir kıza aşık olmuşum gibi sersemletiyor?

Derin bir nefes alarak asansörden inip Si- mons, Berns & Scofield'in bulunduğu kata çıkıyorum. Beklediğim gibi, bol miktarda ceviz, cam ve fırçalanmış pirinç ile lüks bir atmosfer var. Resepsiyon görevlisine doğru yürüyorum ve Andrew Wainwright ile görüşmek için geldiğimi söylüyorum. Kısa boylu, siyah saçlı kız beni sol tarafa yönlendiriyor ve koridoru sonuna kadar takip etmemi, sonra sağa dönüp devam etmemi söylüyor. Asistanını, kapısında adı yazan ofisin dışında bulacağım. Cidden, gelip beni alamayacak kadar önemli biri mi? Muhtemelen resepsiyoniste rahatsız edilemeyecek kadar meşgul olduğunu söylemiştir.

Üzerimde geçen sene ikinci el kıyafet satan bir siteden aldığım Balmain kazak elbise var. İlk buluşmalarda benim şanslı elbisem oldu.

Satın alma fiyatı nedeniyle bir ay boyunca ramen eriştesi yediğimden beri müşterilerle birlikte çalışıyorum, ama buna değdi. "Başarana kadar numara yap" mantrasına tamamen katılıyorum. Başarı için giyin derler ama bu ancak zaten başarılıysanız mümkündür, bu yüzden bir kız başarmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapar. Monogram-jakar örme elbisemi diz üstü siyah süet botlarımla eşleştirdim. Saçımı ortadan ayırdım, düzleştirdim ve düşük bir midilli şeklinde geriye doğru toplayarak görünümü tamamladım.

Bu görünüm çoğunlukla profesyonel, kısmen seksi ve şehrin nabzını tutan bir kadın olduğunu gösteriyor. Müşterilerimin birçoğu her zaman kendi etkinlikleriyle rakiplerine fark atmaya çalışıyor, bu yüzden insanların sizin neyin moda ve trend olduğu konusunda bir adım önde olduğunuzu düşünmelerini sağlamalısınız.

Bir dakika dolaştıktan sonra, bronz bir plaketin üzerinde Andrew'un tam adının yazılı olduğu kapalı bir kapıya rastlıyorum. Ofisin dışındaki masada genç bir esmer oturmuş telefonuna bakıyor, başparmaklarıyla cılgınca bir şeyler yazıyor.

Beni fark etmesini bekliyorum ama kafasını kaldırıp bakmıyor. Ekranındaki metni okurken kaşlarını çatıyor ve telefonuna bakıp iç geçiriyor. Bu toplantıya geç kalmak istemediğim için boğazımı temizliyorum. İrkiliyor ve telefonu elinden düşüyor.

"Özür dilerim," diyorum gülümseyerek. "Bay Wainwright'ı görmeye geldim." Telefonunu önümden çekip sırtını düzeltiyor. "Sizi bekliyor mu? Bay Wainwright rahatsız edilmekten hoşlanmaz."

"Evet, sabah 11'de onunla bir toplantım var." Çantamın askısını omzumda kaydırıyorum, keşke yere bırakabilsem diye. Bazen buluşmalarında müşteriler meşgul oldukları için hemen işe başlamamı istiyorlar, bu yüzden portföyümü hep yanımda taşıyorum,

Bazı keten örnekleri ve farklı yemek şirketleri ve dekor şirketleri için çeşitli broşürlerle birlikte.

Genç kadın gergin görünüyor ve elleriyle oynuyor. "Bir sorun mu var?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." Dudağını ısıırıyor. "Bay Wainwright çok önemli olmadıkça onu öğleden önce rahatsız etmemem konusunda *çok* titiz. Ya da bir kurye teslimat evraklarıyla buradaysa. Doğru ya. Buna tekrar dikkat etmeliyim." Son kısmı neredeyse kendi kendine söylüyor.

"Benimle görüşmeyi saat on bire ayarladı, bu yüzden bunun önemli olduğunu düşündüğünü söyleyeceğim, eğer onu rahatsız etmezseniz..."

Yine alt dudağını ısıırıyor ve yüzünde acı dolu bir ifade beliriyor.

Arkasındaki kapı hızla açılır ve Andrew takım elbise ceketi olmadan orada durur. Ütülü gömleği beline doğru daralmaktadır. Kravatı boynunu sıkıca sarıyor. Ama sanki ellerini bugün milyonlarca kez üzerinden geçirmiş gibi dalgali saçları, tam olarak yerinde olmayan tek şey ve beni hafifçe nefessiz bırakmasından nefret ediyorum.

"Darla, duydum mu-" Andrew'un gözleri bana kayıyor ve konuşmayı kesiyor.

"Merhaba." Ona kendimi çocuksu hissettiren küçük bir el sallıyorum.

Darla koltuğunda döndü. "Sana burada olduğunu söylemeli miyim söylememeli miyim bilemedim."

Andrew'un alını kırışır, yüz hatlarında küçümseme belirgindir. "Sana birini beklediğimi söylemiştim."

"Şey, bilmiyorum. Tüm bu kuralları aklımda tutamıyorum." Hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırıyor ve gözyaşlarına boğulmasına bir dakika kalmış gibi görünüyor.

"Sorun değil. Sorun değil, gerçekten." Geniş gözlerle Darla'dan Andrew'a bakıyorum.

Andrew başını sallayarak ofisine geri döner ve elinde ceketiyle dışarı çıkar. "Toplantı konferans salonunda-

ence odası. Hadi."

Ceketinin yakasını düzeltmekte olan Andrew'a yetişmeden önce Darla'ya küçük bir gülümseme veriyorum.

"İşte, çantanı taşıyacağım."

"Oh, yok-" Ama ben daha cümlemi bitirmeden kayışı eline alıp omzuna attı. "Teşekkürler."

"Sırtımdaki sakatlık için fizyoterapistte gittiğimde bana teşekkür et. Cidden, bunu nasıl tutuyorsun?"

"Sanırım küçük ama güçlüyüm." Pazumu esnetiyorum ama o hiç bakmıyor, ben de fark etmemesini umarak kolumu yavaşça indiriyorum.

Koridorun sonundaki bir kapıyı açıyor ve sandalyelerle çevrili uzun ahşap bir masanın bulunduğu bir oda ortaya çıkıyor. İçeride başka kimse yok ve çantamı masanın başındaki sandalyeye bırakıyor. "Bethaney birazdan gelir. Daha önce ofisime gelip seninle işleri yoluna koymak için ne kadar istekli olduğunu söyledi."

"Ona işi kesinlikle kabul ettiğimi söylemedin, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor, kaşlarının arasında derin bir çukur oluşuyor. "Hayır, ona bu olasılığı konuşmak için buraya geleceğini söyledim ama tıpkı Darla gibi o da ağzımdan çıkan her şeyi duymuyor."

"Tamam." Gerginliğimin bir kısmı azaldı.

Andrew elleri takım elbisesinin ceplerinde Man- hattan'a bakan büyük pencerelerin yanında dururken ben masanın başındaki sandalyenin sağına doğru yürüyorum. Ceketimin düğmelerini açtıktan sonra sandalyenin arkasına doğru kaydırıyorum ve Andrew'a bir soru sormak için başımı kaldırıyorum.

Ama bakışlarının üzerimde dolaştığını gördüğümde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Onun bu hevesli ilgisi sanki elbisem yünden değil de likradan yapılmış gibi hissetmeme neden oluyor. Yani, vücuda oturan bir elbise ama açık ya da uygunsuz değil.

"Oldukça iyi temizleniyorum, değil mi?" Ona gülümsüyorum ve o da boğazını temizliyor.

"Hmm." Kapı aralığına doğru bakar. "Bethaney, merhaba. Seni MacKenzie Montgomery ile tanıştırmak istiyorum."

Döndüğümde zihnimde canlandırdığımdan çok daha genç bir kadınla karşılaştım. Andrew onun ortaklardan biriyle nişanlı olduğunu söylediğinde daha olgun bir kadın hayal etmiştim ama Bethaney benden daha yaşlı olamazdı. Hatta tahmin etmem gerekirse daha da genç.

"Kenzie, lütfen. Tanıştığımıza sevindim Bethaney. Bugün beni ağırladığın için teşekkürler. Şirketin tatil partisi için aklınızda neler olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum." Elimi uzatarak ona doğru yaklaştım.

Kısa bir süre baktı ve beni başından savdı. "Şu sıkıcı avukatlık işlerini yapmayalım. Ben sarılırım. Sen de sarılır mısın?" Ben daha hazırlanamadan bir adım öne çıkıyor ve kollarını iki yana açarak bana sarılıyor.

"Tabii." Andrew'a "kurtar beni" der gibi baktım.

"Pekâlâ." Andrew ellerini önünde çırpıyor. "Sizi yalnız bırakayım hanımlar."

Bethaney benden uzaklaşıyor. "Olamaz! Sen kalmalısın. Sonuçta Kenzie'yi tanıyan sensin ve Noel'i en az bizim kadar sevdiğin için senin fikirlerini de duymak isterim."

Ciddi olduğunu anlamadan önce bir süre Bethaney'nin yüzünü inceliyorum. Ses tonunda alaycı bir ifade yok, bu yüzden kaşlarımı kaldırarak yavaşça Andrew'a bakıyorum.

"Doğru. Her ne olursa olsun, öğleden sonra bir müşterimle yapacağım görüşmeye hazırlanmam gerekiyor."

"Israr ediyorum." Bethaney'nin sesi şimdi biraz daha sert.

Değişikliği o da fark etmiş olmalı ki iç çekerek ceketimin asılı olduğu masanın karşısındaki sandalyeyi çekiyor.

Çantamdan not defterimi ve kalemimi çıkarıyorum ve oturmadan önce çantamı sandalyemin yanındaki yere atıyorum. Bethaney uzun masanın başında oturuyor, odada sadece Andrew ve ben olmamıza rağmen sanki karşısındakilere bakıyormuş gibi. Tahmin etmem gerekirse, toplantı odası onun için yabancı bir yer.

"Şey, başlamak için en iyi yer muhtemelen bana partinin tarihini söylemen." Kalemim kâğıdın üzerinde dururken ona bakıyorum.

"17 Aralık." Sanki altı haftadan biraz daha az bir süre kalmış gibi gülümsüyor, ben ise yüz ifademin içimde alevlenen paniği göstermemesine çalışıyorum.

"Pekâlâ. Ve Andrew son planlayıcının artık partiyi yapamayacağından bahsetti. Programlarında bir çakışma mı oldu yoksa kişisel bir şey mi çıktı..."

"Hayır, istifa etti." Bethaney gözlerini deviriyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor. "Gerçekçi olmayan beklentilerim olduğunu söyledi ama aslında vizyonumu anlamadı." Ellerini önünde birleştirdi ve açtı.

Andrew'un kenetlenmiş ellerine ve gergin çenesine bakıyorum. Bu onun için yeni bir bilgi değil. Son organizatörün işten ayrıldığını biliyordu ama bana söylememişti. Birdenbire bu bir fırsattan çok tuzak gibi gelmeye başladı. "Peki... tamam o zaman. Etkinliği düzenlemek için bir mekânınız var mı?

Parti mi?" Ben soruyorum.

Kendisinden çok memnunmuş gibi kocaman bir gülümsemeyle başını sallıyor. "St. Regis'in çatı katındaki balo salonunda yapılacak."

Başımı salladım, etkilendim. Elbette orada hiç etkinlik yapmadım ama mekânı biliyorum ve gerçek bir Avrupa havası taşıyan muhteşem bir yer. "Masa düzenini ve ikramı onların hallettiğini varsayabilir miyim?"

Koltuğunda kıpırdanıyor ve Andrew'a bakıyor. "Masa örtülerini basit bir şekilde yerleştirecekler, ama yemek seçeneklerini beğenmedim, bu yüzden onlara dışarıdan yemek getireceğimizi söyledim."

İrkilmemi bastırdım. Otelin bu konuda ne hissettiğini ancak tahmin edebilirim. "Ho- tel ile memnun kalacağınız bir şey ayarlayabilseydik, yemek işini onlara bırakmaya açık olur muydunuz? Hem daha uygun maliyetli olur hem de bu kadar kısa sürede ayarlaması çok daha kolay olur." Bethaney çenesini kaldırıyor ve omuz silkiyor. "Sanırım, ama oradaki adam standart yemeklerine sadık kalmaya gerçekten niyetli görünüyor ve ben bu partinin standarttan başka bir şey olmasını istemiyorum."

Beklediğimden daha büyük olan bütçeyi ve yine beklediğimden daha büyük olan konuk sayısını tartışmaya devam ediyoruz, sonra Bethaney'nin parti için vizyonunu bana açıkladığı kısma geliyoruz. Son organizasyon planlayıcısının neden ayrıldığı hakkında gerçekten iyi bir fikrim var. Bir an için tek boynuzlu at annemle akraba olup olmadığını merak ettim.

Yüzümü nötr tutuyorum, uygun zamanlarda başımı sallıyorum. Andrew'u konuşmanın içine çekmeye çalıştığında, Noel şarkısı söylemek mi yoksa dans etmek mi daha iyi bir seçenek diye sorduğunda gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Evet Andrew, senin fikrini almak için sabırsızlanıyorum." Kollarımı masanın üzerinde kavuşturarak öne doğru eğildim. Bu fırsatla beni imkânsız bir duruma soktu, bu yüzden onu ne zaman kıvrandırabilirsem, bundan sonuna kadar yararlanmaya niyetliyim.

"İkisi de kulağa harika fikirler gibi geliyor, Bethaney." Ona gülümsüyor ve Andrew'un tam gülümsemesini hiç görmemiş olsam da, küçük stüdyo dairemde bunun o gülümseme olmadığına bahse girerim.

"Biliyorum, değil mi? İkisi de harika." Başını sallıyor ve ne kadar zeki olduğuna inanamıyormuş gibi odaya bakıyor.

Toplantıyı bitirdiğimizde masadan kalkıyorum ve Bethaney'nin elini tekrar sıkmak için uzanıyorum. "Bugün benimle görüştüğünüz için tekrar teşekkürler. Notlarımın üzerinden geçeceğim ve ne yapmam gerektiğini bulacağım."

tüm bunları bir araya getirmek ve programımda yer olup olmadığına bakmak."

Sarılmak için ısrar etmek yerine elimi kabul ediyor ama elimi iki elinin arasına sıkıştırıyor. "Lütfen, sen benim tek umudumsun. Bu sorumlu olduğum ilk parti ve eski sevgilimden daha iyi bir iş çıkarmalıyım" diye fısıldıyor -yakına doğru eğiliyor- "eski sevgilim".

İlk defa gözlerinde güvensizlik görüyorum. "Sana dönmem bir ya da iki günden fazla sürmez."

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum, ama gözlerinde hala endişe var ve bu benim sempatimi çekiyor. Kariyerim söz konusu olduğunda onun çaresizliği benimkine çok benziyor.

"Seni geçireyim." Andrew yanıma geldi ve toplantı odasından önce benim çıkmamı işaret etti.

Öyle yapıyorum ve tek kelime etmeden resepsiyona kadar yan yana yürüyoruz. Asansörün düğmesine basıyor ve benimle birlikte içeri adım attığında şaşıyorum.

"Oh, sen de mi katılıyorsun?" Aramızda daha fazla mesafe olsun diye kenara çekiliyorum.

Bu küçük alanda parfümünün kokusunu alıyorum ve nedense bu beni şaşırtıyor. Belli ki uygulamaya girdiğinden beri yeniden birileriyle çıkmak istiyor ama hayatı bir kadının onunla ilgilenmesini istemeyecek kadar yoğun görünüyor. Tabii kadınlardan tek bir şey istemiyorsa. Düşüncelerimi durdurmak için başımı sallıyorum çünkü o bölgeye bir daha asla girmeyeceğiz.

"Seni dışarıda göreceğimi söyledim." Düğmeye basıyor ve ellerini ceplerine sokuyor.

Kapılar kapandığında hemen onunla yüzleşmek için döndüm. "Son planlayıcının işi bıraktığını bana söylemedin. Ve nedenini anlayabiliyorum. Beklentileri tamamen yanlış."

Parmaklarıyla burun kemiğine masaj yapıyor. "Biliyorum, inan bana. Ama belki de bunu çözmenin bir yolu vardır?"

Bir an için ona boş boş baktım. "Parti boyunca kar yağmasını istiyor. Sahte kar kullansanız bile, gece boyunca yerde ne kadar birikeceğini hiç düşünmemiş. Peki ya konukları şarkı söylemeye ya da dans etmeye zorlama fikri? Yani, tüm avukatları aynı kefeye koymak istemem ama ben hiçbir zaman sizin bir avuç coşkulu insan olduğunuz izlenimini edinmedim. Ve gerçek ren geyiği hediyesi isteme konusuna hiç girmeyeyim bile."

Tüm bu zengin insanların partilerinde canlı hayvan bulundurma ihtiyacı nereden geliyor?

"İşinizi büyötmeye çalıştığınızı söylemiştiniz, değil mi?" Kaşını kaldırdı.

"Andrew, bir etkinlik planlayıcısı olarak işinin olmamasından daha kötü olan tek şey, bir araya getirmek için yeterli zamanın ya da yeniden kaynağın olmadığı bir etkinlik yapmaktır. Çekmek istediğı çılgınlık ne olursa olsun, bu o etkinlik."

Elleri pantolonundan dışarı kayıyor ve benimkileri tutup sıkıyor. "Yapabileceğın bir şey olmalı. Çaresizim, Ken- zie. Sana ihtiyacım var."

Sözleri yüzünden tenimin karıncalanmasını görmezden geliyorum.

Asansör bir alt katta çalışıyor. Andrew ellerimi bırakıyor ve orta yaşlı bir adam sıkı bir gülümseme ve her birimize başıyla selam vererek asansöre biniyor. Andrew ve ben adama yer açmak için asansörün arka tarafına geçiyoruz ve asansör yolculuğunun olağan garip sessizliğı başlıyor.

Ana kata ulaştığımızda yabancı dışarı çıkıyor ve Andrew önce benim gitmemi işaret ediyor. Beni takip ediyor ve konuşmamıza devam etmek için fuayenin kenarına çekiliyoruz.

"Ben tek kişilik bir işletmeyim. Personel çalıştıracak kadar işim yok. Bu işi par- tiye yetiştirebileceğimi hiç sanmıyorum. Üzgünüm."

Andrew'un omuzlarının düşüş şekli göğsüme saplanmış bir bıçak gibi. Kendime bir hafta sonu o üç Danua'yı nasıl izlediğimi hatırlatmaya çalışıyorum. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum.

"Her şeyi yaparım," diyor.

"Elf gibi giyinmek mi?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve gülümsemesi beni neredeyse çözüyor. Adamın içinde kaybolabileceğim inci gibi beyaz dişleri var. "Şaka yapıyorum. Bana yardım edebilirsin..."

Gözleri büyüyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Ben mi? Parti planlaması hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Omuz silkiyorum. "Avukat olduğun için biraz zeki görünüyorsun. Eminim yeterince iyi talimat alabiliyorsundur."

Alaycılığım karşısında gözleri kısılıyor ve elini ensesine götürüp orayı ovuşturuyor. "Ben ikiniz gibi değilim... İnsanların eğlenmesini sağlayacak fikirlerle dolu bir kuyu değilim."

Yakınına eğildim. "Seni aklın için istemezdim Andrew, sadece kasların için." Kolunun üst kısmına dokunuyorum ve takım elbisenin altında harika bir vücut sakladığından emin oluyorum.

"Programım çok yoğun. Tatillerle birlikte..."

Bu da bana şunu hatırlattı. "Söz konusu tatilden bahsetmişken, Bethaney neden senin Noel'i sevdiğini düşünüyor? İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

Yüzünü buruşturuyor. "Onun gözüne girebilmek için sevdiğimi ima etmiş olabilirim. Patronumu sikinden tutup gezdiriyor ve onun beni ortak olarak seçmesine ihtiyacım var."

Başımı sallıyorum. Bu daha mantıklı.

O zaman elimde bir koz olduğunu fark ettim. Beni gece geç saatlere kadar uyutmuyordu ama Andrew'un Noel'den hoşlanmaması beni rahatsız ediyordu. Bu ülkedeki insanların çoğunluğunun en sevdiği bir bayramdan nasıl nefret edebilir? Elimde değil ama bir şeyleri kaçırdığına inanıyorum. Ve aklıma bir fikir geldi.

"Bak ne diyeceğim... Bunu iki şartla yaparım." İki parmağımı kaldırıyorum.

Elleri yanlarına düşer. "Adlarını söyle."

"Öncelikle, gerektiğinde bana yardım etmeyi kabul ediyorsun. Seni fikirlerden ya da uygulamadan sorumlu tutmayacağım, ancak takip aramaları yapmana ya da bir satıcıdan bir şey almana ihtiyacım olabilir. Kim bilir?"

Kısa ve öz bir hareketle başını sallıyor. "Tamamdır."

"İkincisi..." Duraksıyorum, bundan hoşlanmayacağını bilmesini istiyorum. "Seni şehirdeki üç tatil etkinliğine götürmeme izin vermeyi kabul etmelisin ve bunlara açık fikirli bir şekilde katılmalısın. Sana Noel'in ne kadar harika olabileceğini göstermeye kararlıyım."

"Noel'i sevip sevmediğimi neden bu kadar önemsiyorsun?" Gözleri benimkileri arıyor.

"Gerçekten bilmiyorum," diye cevap veriyorum.

Masmavi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ikimiz de bir an bile başka tarafa bakmıyoruz.

"Bu partiyi üstlenmeyi kabul etmemin tek yolu bu, ki bu bir felaketle sonuçlanabilir de sonuçlanmayabilir de." Elimi aramıza soktum.

İçini çekti ve elime baktı. Bana bir kez daha bakıyor. "Anlaştık." Eli benimkinin içine kayıyor.

Elini tutuyorum ve kolumda küçük bir elektrik uğultusu yükseliyor. Vücudumun fiziksel tepkisini görmezden gelerek, "Bethaney'e haber vereceğim ve sizinle temasa geçeceğim" diyorum.

Hem parti hem de Andrew'un bir erkeğin tatilinin güzelliği konusundaki tavrını değiştirmeye çalışmakla uğraşacağımı bilerek arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

Onuncu Bölüm

ANDREW

I bilgisayar ekranımdan başka bir yere bakıp burnuma masaj yapıyorum. Bu davanın üzerinden yaklaşık üç kez geçtim. gün oldu ve hala müşterimin tedarikçisine şartları kabul ettirmesine yardımcı olacak bir şey bulamıyorum. Sözleşmeyi imzaladıkları zaman başka bir firma hazırladı ve şimdi müşterimizin tedarikçisinin ayaklarını ateşe tutmanın bir yolunu bulmak bana kaldı, ancak onlara binlerce boşluk içeren boktan bir sözleşme imzalattığınızda, bu neredeyse imkansız.

Saatime bakıyorum ve beş dakika önce Finn'le caddenin aşağısında bir şeyler içmek için buluşmam gerektiğini fark ediyorum. Kahretsin.

Masamdaki telefonumu kaydırarak ona hızlıca bir mesaj gönderiyorum.

Üzgünüm, geç kalıyorum. On dakika içinde orada ol.

Mesaj neredeyse anında okundu olarak işaretlenir, ancak geri mesaj atma zahmetine girmez.

Eşyalarımı topluyorum, ceketimi giyiyorum ve binadan hızla çıkıyorum. Caddenin hemen aşağısında, çalıştığımız binalar arasındaki yolun yarısında buluşacağımız için oraya varmam uzun sürmüyor.

Finn, eski tarz bir hukuk bürosu havasına sahip kokteyl barın arka tarafında oturuyor. İki lacivert kadife sandalyeden birinde oturuyor-

Karşılıklı oturmuşlar, aralarında siyah mermer bir masa var. Bana küçük bir el sallıyor ve ben de oturmadan önce ceketimi duvara monte edilmiş bir kancaya asarak oraya doğru yürüyorum. Kenzie'yle tanıştığımdan beri aralarındaki benzerlik çok açık. Aynı iri dudaklara ve mavi gözlere sahipler ama Kenzie sarışın ve açık tenliyken, Finn'in saçları açık kahverengi ve teni biraz daha zeytin tonunda.

"Üzgünüm, geciktim." Takım elbisemin ceketini çıkarıp ceketimin üzerine asıyorum ve kravatımı gevşetip gömlek kollarımı kıvırıyorum.

"Alışık olmadığım bir şey değil." Sırıttıyor.

Ve alınmadı. O da en az benim kadar iyi biliyor ki, bir dava üzerinde düşünürken kendinizi işe kaptırmak ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamak çok kolay.

"Sana bir eski moda sipariş ettim." Önümde duran içkiye başıyla işaret ediyor. Elinde her zamanki viskisi var.

"Teşekkürler." Ona doğru kaldırıyorum.

"Şerefe, dostum." "Şerefe."

Bardaklarımız tokuşuyor, sonra her birimiz bir yudum alıyoruz.

"Zehra bu gece nerede?" diye sordum. Bugünlerde onu onsuz bulmak çok nadir.

"Gece için kız kardeşini ve çocuklarını ziyaret etmek üzere Brooklyn'e gitti."

Başımı salladım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Siz ikiniz için işler hâlâ yolunda mı?"

Eğer gülümsemesi bir gösterge ise, o zaman bana son derece iyi gittiklerini söylemesine gerek yok. "Aramızdaki her şey harika. Her zamankinden daha iyi."

Göğsümdeki rahatsız edici sıkışmayı görmezden gelerek gülümsüyorum. "Bunu duyduğuma sevindim. Son zamanlarda hangi davalar üzerinde çalışıyorsun? İlginç bir şey var mı?"

Bir süre ikimizin de işte neler yaptığı hakkında sohbet ettik. Ben bir aile hukuku uzmanı değilim, o da bir sözleşme uzmanı değil, ancak bazen uzmanlık alanımızın dışından başka birinin fikirlerini duymak yardımcı oluyor. Çoğu zaman, işin içindeyken meseleleri aşırı karmaşıktırabildiğinizi, oysa dışarıdan birinin olayları daha basit terimlerle gördüğünü ve bunun bazen yardımcı olduğunu görüyorum.

Ondan sonra futbol ya da onun deyimiyle futbol hakkında sohbet ediyoruz. Hukuk fakültesindeyken bu spora ilgi duymasını sağlamayı başarmıştım ve her zaman ders çalışmaktan vakit ayırıp ya cumartesi günü ya da pazar sabahı bir bara maç izlemeye giderdik.

Birer içki daha sipariş ediyoruz ve garson içkileri masamıza bıraktıktan sonra Finn kendi içkisini bana doğru kaldırıyor. Yüzünde tam olarak okuyamadığım garip bir ifade var. "Bir kez daha kadeh kaldırmak istiyorum."

"Ne için?"

"Şükran Günü'nde ona evlenme teklif etmeyi planlıyorum." Evlenme teklif etmekten bahsetmiyor olsaydı sırtışı bulaşıcı olurdu.

"Bu... bu harika, dostum." Boğazımda oluşan yumruyu bastırmak için içkimi yudumluyorum.

Bardakları tekrar tokuşturup içkilerimizi yudumluyoruz.

"Bir şey daha var..." Sözünü kesme şekli, bir sonraki söylemeyi planladığı şeyden hoşlanmayabileceğimi düşündürüyor. "Ona Şükran Günü'nde evlenme teklif etmeyi planlıyorum ve siz İngilizlerin Şükran Günü'nü kutlamadığınızı biliyorum ama gelip bizimle kutlar mısınız diye sormak istedim. Önemsemişim herkesin bu olayı kutlamak için orada olmasını istiyorum."

Midem daha da bulanıyor ama gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Evet, tabii. Tabii ki orada olacağım."

"Harika. Son istediğim sendin. Bu mükemmel olacak." "Bize başka kim katılacak?"

"Ailem şehirde olacak ve kız kardeşim de orada olacak."

Kenzie'den bahsettiğinde, bunun ona kız kardeşiyle tanışmakla kalmayıp onunla randevuya çıktığımı, onunla sözde çalışacağımı ve kendimi onunla daha fazla zaman geçirmeyi kabul ederken bulduğumu, böylece bana Noel'i sevdirmek gibi imkansız bir işe kalkışabileceğini söylemek için bir fırsat olduğunu fark ediyorum. Bu kadar kısa sürede Kenzie ile aramızda gerçekten bu kadar çok şey oldu mu?

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama nedense kelimeler dudaklarımda kalıyor. Sanırım kız kardeşinin görüntüsünü kafamda birkaç kez canlandırmanın suçluluğu bu. İçimi görmesinden ve kız kardeşi her yönden tam zıttım olsa da bir şeylerin beni ona çektiğini anlamasından korkuyorum.

Bu yüzden günahlarımı itiraf etmek yerine, "Kulağa hoş geliyor" diyorum.

"Yine de kimseye bir şey söyleyemezsin. Bunun Zehra için tam bir sürpriz olmasını istiyorum."

Başımı sallıyorum ve ne kadar rahatsız olduğumu gizlemek için içkimden bir yudum daha alıyorum.

"Kime söyleyeceksin ki, değil mi? O zamana kadar ailemle ya da Mac'le sohbet edecek değilsin ya." O kıkırdıyor ve ben de sahte bir kıkırdamayla ona katılıyorum.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve arkama yaslanıp cebimden çıkardığımda ekranımda Kenzie'nin adını ve bana mesaj attığına dair bir bildirim görüyorum, bu da en iyi arkadaşşımdan bir şey sakladığım için kendimi hazır olduğumdan daha büyük bir pislik gibi hissetmeme neden oluyor.

"Her şey yolunda mı?" Finn soruyor.

Telefonu cebime geri sokuyorum. "Neden olmasın ki?"

"Sadece biraz solgun görünüyorsun?"

Başımı salladım. "Sadece iş stresi. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Başka konulara geçiyoruz ama Kenzie zihnimi işgal etmeye devam ediyor. Er ya da geç Finn'e itiraf etmek zorunda kalacağım.

On Birinci Bölüm

KENZIE

O Cuma gecesi Andrew'a mesaj attım ve parti için yardımına ihtiyacım olan bazı şeyleri gözden geçirmek üzere buluşmak isteyip istemediğini sordum.

ile. Kendisi ve Bethaney ile görüşmemden bu yana, ele alınması gereken her şeyi belirlemek ve her bir görevi öncelik sırasına göre atamak için biraz zaman harcadım.

Evlerimiz arasında orta nokta olduğu için bir kafede buluşmayı kararlaştırdık. Pazar öğleden sonra bir kafenin güvenli olduğunu düşündüm. Kesinlikle bir randevu ya da romantizm hissi vermiyordu.

En azından benim için.

Hafta başında onu gördüğümünden beri Andrew'un beni ikinci kez düşünmediğinden eminim, ama kendimi onu düşünmeden edemezken buldum. Beynimde sabit diskimin kapatmayı reddettiği sinir bozucu bir açık sekme gibi.

Geç kalmamak için on dakika erken geldim ve kapıdan girdiğini görünce elimi kaldırıp dikkatini çekmek için el salladım. Koyu renk bir kot pantolon ve yakalı bir gömlek giymiş, üzerine de kaşmir koyu gri V yakalı bir kazak olduğunu tahmin ettiğim bir şey giymiş, ceketsiz. Bugün hava mevsim normallerinin dışında sıcak, bu yüzden ben de mont yerine kazak giymeyi tercih ettim.

Andrew oraya doğru ilerliyor ve yakındaki birkaç kadının izlemek için başlarını çevirmeleri dikkatimden kaçmıyor. Biri açıkça

kıçına bakıyor. Onunla göz göze geldiğimde, kaşımı kaldırıyorum. Üzgün görünüyor ve hemen arkasını dönüyor. Görev tamamlandı, gerçi neden aşırı korumacı olma ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum.

"Uzun zamandır mı bekliyordun?" diye soruyor koltuğuna kayarken.

Ayrı olduğumuz zamanlarda aksanını hep unutuyorum, bu yüzden bugün ilk kez tekrar duyduğumda, vücuduma sıcak bir bal dökülmüş gibi hissediyorum.

"Hayır, biraz erken geldim." Sandalyemi geri ittim ve ayağa kalktım. "Ne içmek istersin?"

"Ben bakarım." Kalkmak için sandalyesini geriye kaydırmaya başladı ama ben elimi kaldırdım.

"Bize birkaç içki alabilecek durumdayım. Bu bir randevu değil ki. Ne istiyorsun?" Randevu lafını onun yararından çok kendime bir hatırlatma olarak söylediğime eminim.

"Americano, lütfen."

"Huh."

Kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Americano'nun ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Evet. Sadece pek İngiliz gibi görünmüyorsun. Bir çay içersin diye düşündüm."

"Eğer söylemezsen monarşiye söylemem," diye kestirip atıyor ama o fırtınalı gözlerinde ne kadar komik olduğunu farkında olduğunu gösteren bir ışık titreşimi var.

Elimi sahte bir şaşkınlıkla göğsüme götürüyorum. "Az önce şaka mı yaptın? Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Gözlerini deviriyor ve başka bir şey söylemeden dönüp onun Americano'sunu ve benim karamelli macchiato'mu sipariş etmek için tezgâha doğru yürüyorum.

Birkaç dakika sonra, içkilerimizle döndüm ve onunkini masaya doğru kaydırdım.

"Teşekkür ederim." Başını sallıyor.

"Lafı bile olmaz." Ona küçük bir gülümseme verdikten sonra çantamdan not defterimi almak için yana doğru eğildim. "Bugün benimle buluştuğun için teşekkürler."

"Yürüyüş emirlerimi bekliyordum."

"Senden nasıl bir yardıma ihtiyacım olduğunu öğrenmek için heyecanlı mısın?" Büyük bir plan yapan kötü bir adam gibi ellerimi ovuşturuyorum.

"Hiç de değil."

Kıkırdıyorum ve fincanımı dudaklarıma götürüp ağzımı yakmamak için küçük bir yudum alıyorum. Yudumlarken bile bana yanlış içkiyi verdiklerini fark ediyorum. Kafamı kaldırdığımda Andrew bana bakıyordu. "Ne?"

"Neden suratını öyle yaptın?"

Alnım kırıışıyor. "Ne yüzü?"

"Doğu Nehri'nden su yudumlamış gibi görünen."

"Önemli bir şey değil. Sadece bana karamelli macchiato yerine café latte verdiler." Omuz silkdim.

"İkisi arasında ne fark var?" diye soruyor. "Hemen hemen sadece karamel."

"Neden yukarı çıkıp ondan tamir etmesini istemiyorsun?"

Ona el salladım. "Önemli bir şey değil. O meşgul. Sadece içeceğim. Zaten fazladan şeker de ihtiyacım yok." Karamelin tatlılığını ve lezzetini özlemiş olsam da sorun olmadığını göstermek için genişçe gülümsüyorum.

"Kenzie, bir şey söylemelisin."

İsmimi aksanıyla söylediğinde çıkan sesi seviyorum. Muhtemelen biraz fazla.

"Dediğim gibi, önemli bir şey değil." Bunu kanıtlamak için bir yudum daha aldıktan sonra bardağı bırakıyorum. "Hadi başlayalım. Üstünden geçmemiz gereken çok şey var."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ama bir şey söylemiyor, ben de defterimi çevirip ona ihtiyacım olan telefon görüşmelerini listelediğim sayfayı açıyorum

malzemelerin izini sürmek ve Noel partisi akşamı herhangi bir yemek şirketinin müsait olup olmadığını görmek için.

Tam ona açıklama yapıyordum ki, tek kelime etmeden fincanımı aldı, sonra ayağa kalktı ve sırayı atlayarak baristaların diğer müşterilerin içeceklerini hazırladığı tezgâhın uzak ucuna gitti. Andrew tezgâhın arkasındaki kıza bir şeyler söylüyor ve birkaç dakika sonra elinde dumanı tüten bir fincanla dönüp usulca önüme koyuyor.

"Devam edin," diyor, karşımdaki koltuğuna oturarak.

"Andrew. Bunu yapmak zorunda değildin."

"Karamelli macchiato sipariş etmişsiniz."

"Bunu neden yaptın?" Yeni fincanı dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum, dilime değdiğinde karamel aromasının tatlılığından mırıldanıyorum.

O fırtına bulutu gözleriyle bir süre bana bakıyor. "Diğerinden hoşlanıyormuş gibi yapmanı izlemekten yoruldum."

"Sana önemli bir şey olmadığını söylemiştim." İçkiyi masaya koydum. "Oraya gidip, siparişi şu şekilde yapmalarını istemek de istediğin ve parasını ödediğin şekilde." Omuz silkip gözlerimi deviriyorum. "Teşekkür ederim."

Başını eğiyor ve ışık saçlarının önündeki gri çizgiyi yakalıyor. Tanrım, ne kadar güzel, dolgun, dalgalı saçları var. Neden çoğu kadının uğruna öleceği özelliklere sahip olanlar hep erkekler oluyor? Tekrar yemek şirketinden bahsetmeye başlamak için boğazımı temizliyorum ki araya giriyor. "Neden kendini savunmakla ilgili bir sorunun var?"

"Bilmiyorum." Yüzümün şaşkınlıkla karıştığını hissediyorum.

"Aynı fikirde değilim. Aynı şey diğer restoranda bifteğinizle oldu, sonra burada ve komşunuz açıkça sizi parmağında oynatıyor."

"Bayan Hoffmeister?"

"Evet, kadın toz almaktan acizmiş gibi davranıyor ama sigara içmek için kendini evinden dışarı sürükleyebiliyor?"

Endişesini elimin tersiyle itiyorum. "Bir şey demek istemiyor. Sadece yaşlı ve sanırım biraz yalnız. Kocasını yaklaşık on yıl önce vefat etti. Muhtemelen şirket içindir."

"Bu sizi ev işlerini yapmanız için manipüle etmesi gerektiği anlamına gelmez. Eğer yalnızsa, seni kahve içmeye davet edebilir." Arkasına yaslanır ve kollarını kavuşturur.

"Beni manipüle etmiyor." Bir an için bu adamın ne kadar sinir bozucu olabileceğini unutmuştum.

"Sen öyle diyorsan."

"Söylüyorum."

"Tamam o zaman."

"Ciddiyim." Sesim, gerçek bir yürümeye başlayan çocuk gibi ayağımı yere vurmaya hazırmışım gibi çıkıyor.

Ellerini kaldırır. "Söylediklerimi unut."

Ona sertçe başımı sallayıp konuyu kapatıyorum ama eve yürürken tek düşünebildiğim haklı olup olmadığı. Andrew'un teorisinde bir şeyler olabileceğine dair içimi kemiren bir şüphe duymaktan nefret ediyorum.

On İkinci Bölüm

ANDREW

“ Nereye gittiğimizi bana söyleyecek misin?" Kenzie beni
A güneybatı köşesindeki buluşma noktamızdan daha uzağa
götürürken soruyorum

Central Park'ın.

Bu, Noel aşkını bulmam için bana verdiği "randevulardan" biri.

"Sabrın bir erdem olduğunu hiç duymadın mı?" Omzunun
üzerinden bakıyor ve gözlerim bir kez daha uzun sarı saçlarına
takılıyor. Bugün dalga dalga.

"Bana bahşedilmiş bir şey değil."

Bugün Cuma gecesi ve hava hafta başına göre daha soğuk, bu
yüzden yürüdükçe burnunun ve yanaklarının pembeleşmesini izledim.

Altıncı Cadde'ye geldiğimizde sağa dönüyoruz ve kısa bir süre
sonra Radio City Music Hall görünüyor. Hemen duruyorum.

Fark etmesi bir anını alıyor ve fark ettiğinde de dönüp kaşlarını
çatıyor. "Sorun nedir? Neden durdun?"

Radio City Music Hall tabelasına doğru başımı sallıyorum. "Lütfen
beni Rockettes'i görmeye götürmediğini söyle."

Kollarını kavuşturuyor ve kalçalarını dışarı çıkarıyor. Bana
kızgınken neden bu kadar seksi olduğundan emin değilim.
"Anlaşmamızın bir parçası da bu işe açık fikirli bir şekilde girmen."

"Önümüzdeki iki saat boyunca ısıtılı kostümler giymiş bir grup kadının Noel müziği eşliğinde bacaklarını tekmelemesini izlemek zorunda kalacağımı bildiğimde açık fikirli olmak zor." O iki saati bir hapisane hücresinde geçirmeyi tercih ederim.

Elini çantasına atıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Bethaney'ye mesaj atıp artık bu işi yapamayacağımı söyleyeyim mi?" Bir kaşını kaldırıyor.

Bir nefes verip inliyorum. "Tüm bu tatil saçmalığına beni alıştırıramaz mıydın? Mesela herkesin hayran olduğu o büyük ağaca bakamaz mıydık?"

Ağzı açık kaldı ve bana doğru yürüdü. "Kolay bir başlangıç yapıyorum. Senden katılmanı bile istemiyorum. Sadece orada oturup gözlemlemen gerekiyor. Ve bil diye söylüyorum, Rockefeller Center Noel Ağacı Şükran Günü'nden sonraya kadar yanmıyor."

Bu kulağa özel bir işkence gibi geliyor ama onunla bir anlaşma yaptım ve ben sözünden dönen biri değilim. Bu yüzden ona kardeşinin Şükran Günü'nde Zehra'ya evlenme teklif etme planından bahsetmedim. Ona orada olacağımı bile söylemedim çünkü daha önce hiç tatillerine gitmediğim halde bunun nedenini sorgulamasına neden olacağını biliyorum ve Kenzie'nin bir şeyin derinine inmek istediğinde kolayca pes eden biri olduğu izlenimini edinmedim. Hayır, anladığım kadarıyla o daha çok bir izi takip eden bir tazi gibi.

"Şimdi ona mesaj atıyorum." Telefonunu başparmağıyla ekrana doğru tutuyor.

Uzanıyorum ve indiriyorum. İkimizin de elleri yarı donmuş durumda ama temas ettiğimiz noktadan koluma yayılan sıcaklığı inkâr etmek mümkün değil. İnkâr ediyorum çünkü bu Finn'in küçük kız kardeşi ve birbirimizi tanıdığımızdan haberi bile yok.

"Sen kazandın. Gülümseyeceğim ama gerçekten eğleneceğime dair söz vermiyorum." Onu işaret ediyorum ve o da gülümsüyor.

"Ben alırım."

Başımı sallıyorum ve yürümeye devam edip ikonik tiyatroya girmek için bekleyen sıranın sonuna katılıyoruz. Manhat- tan'da yaşadığım onca yıl boyunca burada hiçbir şeye katılmamıştım.

Marquee'nin tepesindeki dev bir Noel ağacı, uzaylı uzay araçlarının muhtemelen uzaydan görebileceği bir deniz feneri gibi aydınlatılıyor.

Nihayet içeri girdiğimizde, art deco mimarisi ve dekorunun beni çok etkilediğini itiraf etmeliyim.

"Çok güzel değil mi?" Kenzie'nin bakışları gökyüzünde ve yüzündeki şaşkınlık ve huşu bana Noel'de ağacın altındaki hediyeleri ilk kez gören ve Noel Baba'nın getirdiğine inanan bir çocuğun yüzündeki ifadeyi hatırlatıyor.

"Kesinlikle etkileyici."

Etrafımıza biraz daha bakıyorum. Dev bir ağaç tavandan sarkıyor ve geniş lobide aşağıya doğru sarkıyor, yarısı avize yarısı Noel ağacı gibi görünecek şekilde ışıklarla kaplanmış. Duvarlarda ışıklı çelenkler sıralanıyor ve duvarlar boyunca tek tük yerleştirilmiş barlar içecek bir şeyler arayan konuklara hizmet veriyor.

"İçecek bir şey ister misin?" Hâlâ atmosferi içine çeken Kenzie'ye soruyorum.

Bakışlarını tavandan ayırıp bana bakıyor. "Elbette."

"Başka bir eggnog canavarlığı mı?"

Kıkırdıyor ve bu ses bana büyükannemin mutfak penceresinin yanındaki rüzgâr çanlarını hatırlatıyor. "Şarap iyi olur. Beyaz lütfen." Yüzündeki meydan okuyan ifade, tanıştığımız gece onun şarap seçimini sorguladığım zamanki sessiz bir karşılık.

"Beyaz olsun. Hemen döneceğim."

Kalabalığı iterek geçiyorum. Servis için çok uzun süre bekledikten sonra, onu bıraktığım duvarın yanında duran Kenzie'ye geri dönüyorum.

"Al bakalım." Bardağı ona uzattım ve o da gülümseyerek bana teşekkür etti. "Tatillerde beni kazanmak için ilk girişimin olarak Rockettes'te karar kılmana ne sebep oldu?" şarabımı dudaklarıma götürüp yudumluyorum.

"Sezonun bu erken döneminde Noel havasına girmek için iyi bir yol ve ben her yıl giderim. Genellikle en iyi arkadaşım Tessa'yı da yanımda götürürüm, bu yıl seni de götürerek onu bağışladığın için sana teşekkür ediyor."

Kıkırdıyorum. "Etrafınız tatillerden nefret eden insanlarla mı çevrili?"

Bana küstah bir bakış attı. "Tessa Noel'i gayet seviyor. Sadece her yıl aynı konseri izlemekten hoşlanmıyor."

"Yeterince adil. Peki, bu akşamki gösteriden ne bekleyebilirim?"

Biri yanımdan geçip beni itti ve Ken'e doğru adım atmaya zorladı. Zie'nin alanı. Gidecek hiçbir yeri yok çünkü duvara yaslanmış durumda ve bir anlığına gözlerimiz kilitleniyor ve birbirimizi içimize çekiyoruz. Hava ciğerlerimde ağırlaşıyor ve sikim pantolonumun içinde kıpırdanıyor. Ondan uzaklaşmak çaba gerektiriyor ama kendimi zorluyorum.

"zr dilerim," diye mırıldanıyorum ve bakışları benimkilerden uzaklaşıyor.

"Burası çok kalabalık. Gidip yerlerimize oturalım mı?" Belli belirsiz rahatsız görünüyor.

Ona olan arzumun bu kadar şeffaf olup olmadığını merak ediyorum. İsteyeceğim son şey onu huzurunda huzursuz hissettirmek. "Harika bir fikir. Eğer yapmazsak her tarafım şarap olacak."

Onun peşinden gidiyorum ve tiyatronun kapısına ulaşmamız birkaç dakikamızı alıyor. Kenzie görevliye telefonundaki biletleri gösteriyor ve o da Kenzie'yi koltuklarımıza doğru yönlendiriyor.

Beni şaşırtan ilk şey tiyatronun büyüklüğü oldu. Hayal ettiğimden çok daha büyük ve kubbe şeklindeki tavan oldukça etkileyici. Salonun orta noktasına doğru ilerliyoruz ve yolun yaklaşık üçte birinde orta bölümdeki bir sıraya giriyoruz. Koltuklarımıza ulaştığımızda, sırayla diğerinin ceketini çıkarmasına ve oturmadan önce yerleşmesine izin veriyoruz.

"Her zaman en az yarısına kadar arka koltuklardan yer almaya çalışırım. Buradaki ilk yılımda en iyi koltukların oralar olacağını düşünerek ön tarafa yakın bilet almak gibi bir hata yaptım. O kadar yakın olduğunuzda sahneyi izleyemeyeceğinizi fark ettim. Bu yüzden artık daha geride oturmaya özen gösteriyorum."

"Çaylak hatası."

Omuz silkiyor. "Hemen hemen."

Birkaç dakika sonra, Kenzie bana şirketin tatil partisinde ne durumda olduğunu anlatırken, tam önündeki koltuğa çok uzun boylu bir adam oturdu. Hiçbir şey söylemedi ama koridor boyunca adamı süzdüğünü fark ettim ve adam önüne oturduğunda dudaklarının kenarları biraz aşağı doğru çekildi.

Eğildim ve alçak sesle "Daha iyi görebilmek için benimle yer değiştirmek ister misin?" dedim.

Yüzünü bana dönüyor, ona ne kadar yakın olduğumu fark etmiyor. Dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta ve parfümünün çiçekli kokusu ona doğru hissettiğim manyetik çekimi güçlendiriyor.

"Sakıncası var mı?" Bakışları gözlerimde değil dudaklarımda.

Boğazımı temizliyorum ve geri çekiliyorum. "Hiç de değil. Onun üstünü ya da en azından etrafını görebilmeliyim."

İkimiz de ayağa kalkıyoruz ve birbirimizin etrafından dolaşmak için garip bir manevra yapıyoruz. Birbirimizle yüzleşmemiz mi yoksa birbirimizin yanından geçerken arkamı dönmem mi gerektiğine karar vermek için bir saniyem var. Kenzie benim yerime karar veriyor, dönüyor

benden uzaklaşıyor, böylece geçerken kıcı önümü sıyrıyor. Bir iniltiyi bastırmayı zar zor başarıyorum.

Boğazımı temizleyerek tekrar yerime oturuyorum ve kısa bir süre sonra gösteri başlıyor. Her numara sırasında ona sadece bir kez bakmama izin veriyorum çünkü buna bir sınır koymazsam bütün geceyi sahneye değil de ona bakarak geçirmekten korkuyorum.

Kenzie'nin gözünden izlediğimde Rockettes'in o kadar da kötü olmadığı ortaya çıktı.

On Üçüncü Bölüm

KENZIE

“C Hadi. İtiraf et. Biraz eğlenmiş gibisin.” Andrew'un yanına dirsek atıyorum.

Tiyatro.

"Biraz eğlenceliydi."

Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Merak etme Andrew, kimseye söylemem. Sahip olduğun sert avukat kişiliğini bozmaya cesaret edemem."

"Avukatlığın bir kelime olmadığından oldukça eminim."

"Bu benim sözüm." Ona en sevimsiz gülümsememi veriyorum ve dudaklarının köşesi yukarı kalkıyor. Başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor.

Bu adamı gülümsetmek bana neden bu kadar keyif veriyor bilmiyorum.

Bir sonraki bloğa ulaştığımızda duruyoruz ve ona dönüyorum. "Ben şehir merkezine gidiyorum... Sanırım burada vedalaşacağız." Gittiğim genel yönü işaret ediyorum.

Alnı kırıılır. "Seninle evde görüşürüz, Kenzie." "Beni burada görmedin." Bir kaşımı kaldırdım.

"Bunun tek nedeni ofisten doğruca gelmem. Yoksa ben de gelirdim" diyor, sanki tartışılacak bir şey yokmuş gibi kesin bir ifadeyle.

Onun arkadaşlığından keyif almayacağımdan ya da eve sağ salım varmamı sağlamasını takdir etmeyeceğimden değil, ama iki saat boyunca dizlerimizin ara sıra birbirimize sürtündüğü karanlıkta onun yanında mahsur kalmak, kendimi kopmaya hazır gergin bir yay gibi hissetmeme neden oldu.

"Bu bir randevu değil Andrew. Bu kadar kibar olmana gerek yok." Belki de bunun bir randevu olmadığını tekrar teyit etmek, bütün akşam içimde biriken gerginliğin bir kısmını hafifletmeye yardımcı olur.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. "Hatırlatmaya ihtiyacım yok. Ama daha önce de söylediğim gibi, kardeşin seninle olduğumu bilseydi ve seni karanlıkta tek başına gönderseydi kafamı koparırdı."

"Kardeşim birbirimizi tanıdığımızı bile bilmiyor."

Biraz rahatsız görünüyor. "Seni eve bırakıyorum. Tartışma yok. Şimdi metroya gidelim mi?"

Bir süre onu inceliyorum ve geri adım attığına dair bir işaret görmüyorum, bu yüzden dönüp en yakın metro istasyonuna doğru gidiyorum. "Metroya, sanırım."

Bir kez daha, kaldırımın yola en yakın tarafında yürüyecek şekilde pozisyon alıyor.

Ona baktım. "Bunu neden yapıyorsun?" "Neyi yapıyorum?"

"Hep o taraftan mı yürürsün?"

Telefonda biriyle tartışan bir adam etrafımızdan değil, içinden geçeceğini belli edince bir an için ayrılıyoruz. Ah, New York.

Andrew bir saniye cevap vermeyince ona dönüp bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Bu sadece uygun bir görgü kuralı. Eğer bir araba yoldan falan çıkarsa, çarpışmanın yükünü ben çekerim, böylece seni kurtarmış olurum."

"Biliyor musun, gerçek bir huysuza göre oldukça centilmensin."

Gözlerini deviriyor ama yanaklarındaki rengin daha da pembeleştiğine yemin edebilirim.

Metro istasyonuna varıyoruz ve tam trenim yanaşırken perona ulaşıyoruz, bu yüzden acele ediyoruz ve bulduğumuz ilk iki koltuğa yan yana oturuyoruz. Harika, daha fazla diz fırçalama.

Kardeşimden bahsedince bir şeyi merak ettim ve Andrew'a sormaya karar verdim. "Geçen hafta kardeşimle konuşuyordum ve bir süredir biriyle görüştüğünden bahsetti. Onunla tanıştın mı?"

"Zehra?"

Başımı
salladım.

"Evet, birkaç kez." Yüzümde bir tür tepki olmalı çünkü "Onunla tanışmadın mı?" diyor. Kaşları çatıldı.

Başımı sallıyorum. "Beni Şükran Günü yemeğine davet etmek için arayana kadar Finn'in özel biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

Sanki daha fazla bir şey söylememi bekliyormuş gibi bir an beni inceliyor. Söylemediğimde yüzünde endişeli bir ifade belirliyor ama bir anda kayboluyor.

"Nasıl biri?"

Bir an için cevabını düşünüyor. "Çok hoş biri. Akıllı, güzel. Gördüğüm kadarıyla kardeşini mutlu ediyor gibi görünüyor."

Başımı sallıyorum, kardeşimin birini bulduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Birkaç dakika sessizlik içinde oturuyoruz -ya da New York metrosunda Cuma gecesi ne kadar sessiz olunabilirse o kadar sessiz- sonra bana daha iyi bakacak şekilde kayıyor.

"Yakın zamana kadar Zehra'dan haberdar olmamanın bir nedeni var mı? Finn'le yakın olduğunuzu sanıyordum?" Sesi sanki bu sözleri duymanın benim için acı verici olabileceğinden endişe ediyormuş gibi şefkatle dolu.

Bu bir bakıma doğru, ancak muhtemelen Andrew'un düşündüğü nedenlerden dolayı değil.

"Finn ve ben... şey, bu biraz karışık. O kadar da yakın değiliz. Belli bir sebepten dolayı değil. Muhtemelen pek çok şey. Farklılıklar

yaşlarımızda, ilgi alanlarımızda... nasıl büyüdüğümüzde."

Andrew devam etmem için beni cesaretlendirircesine başını eğiyor ama ben bu konudan uzaklaşmak istiyorum. Bu, Rockettes'in beni içine hapsettiği tatil neşesi balonunu patlatacak.

Daha fazla devam etmeyince ipucunu aldı ve "Senden hep sevgiyle bahseder. Burada kendi yolunu çizdiğin için seninle gurur duyuyor."

Ona hüzünlü bir gülümseme veriyorum. Durağımın anonsu geliyor ve ayağa kalkıp kapılara doğru yürüyoruz.

Tekrar cadde seviyesine geldiğimizde, nasıl olsa beni oraya zorlayacağını bildiğim için kaldırımın iç tarafına geçiyorum.

"Ah, öğreniyorsun." Sesinde bir parça eğlence var. "Çabuk öğrenirim."

"Bu uygulamanın ortaya çıkmasının nedeni, eskiden insanların lazımlıktaki atıklarını doğrudan pencereden dışarı atmalarıydı. Bu şekilde, erkeklerin bok içinde kalma olasılığı kadınlardan çok daha fazlaydı."

Yürümeyi bırakıp bir süre ona bakıyorum. Durdu ve bana doğru döndü.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Yemin ederim." Kıkırdıyor.

"Gelecekte bunu herhangi bir sevgiline ya da kız arkadaşına söylemekten kaçınmalısın. İşin içine dışkı girdiğinde gerçekten çok daha az romantik hissettiriyor."

Alaycı bir şekilde sırtıyor. "Not edildi."

Binama yaklaşıyoruz ve Bayan Hoffmeister ortalıkta görünmediği için şükrediyorum. Bu hafta başında beni köşedeki bakkala sigarasını ve hemoroid kremi almam için gönderdi. Ona gidemeyeceğimi söylemeyi düşündüm ama gerçek şu ki bunu yapmak benim için onun için olduğundan çok daha kolay. Teknik olarak kendisi yapabilirse bile.

Binama vardığımızda Andrew'a döndüm. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler. Yolun dışında olduğu için üzgünüm."

"Sana zahmet olmayacağını söylemiştim."

Birbirimize bakıyoruz, ta ki aramızdaki görünmez ip sanki çok gerilmiş gibi hissettiğimde bakışlarımı ayırana kadar. "Gelecek hafta Bethaney ile bir toplantım var. Belki seni orada görürüm?"

"Elimden bir şey gelmiyorsa, hayır."

Gülüyorum ve ona dönüp bakıyorum. "Peki, tekrar teşekkürler." Dönüyorum ve merdivenlerden yukarı bir adım atıyorum.

"Kenzie."

Arkamı döndüm. "Evet?"

Basamaklarda olmak bizi göz hizasına çok daha yaklaştırıyor ve dudaklarımızın bu kadar yakın hizada olması ilk başta biraz sarsıcı oluyor.

"Şu anda bir Noel amigosu olmayabilirim ama bu gece çok eğlendim. Teşekkür ederim."

O an, tek bir teşekkürün hissettirmemesi gereken bir ağırlıkta hissediliyor. "Rica ederim." Sesim anlamlandıramadığım bir şeyle dolu.

Ellerini ceplerine sokuyor, başını sallıyor ve geri çekilip kapıya doğru yürümemi izliyor. Binaya girmek için anahtarımı kullandıktan sonra dönüp ona küçük bir el sallıyorum. Ancak o zaman metro istasyonuna doğru geri dönüyor.

Bu akşam ben de çok eğlendim. Andrew'a tatillerin ne kadar harika olabileceğini kanıtlayamasam da, yine de bir şeyler başarmış gibi hissediyorum. Sadece ne olduğundan emin değilim.

Bölüm On Dört

ANDREW

A Ofisimin kapısının çalınması, incelediğim dosyadan başımı kaldırmama neden oldu. Darla her zamanki gibi "Ben "Ne yapmam gerektiğinden emin değilim" ifadesi.

"Evet?" Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve sırtımı geriyorum.

"Bethaney az önce aradı ve tatil partisiyle ilgili olarak sizi görüşme odasında görmek istediğini söyledi."

Omuzlarım çöktü. Kenzie'yi tekrar görme fikri heyecan verici olsa da, katılmak bile istemediğim şirket tatil partisinin detaylarını incelemek öyle değil.

"Ona bir dakika içinde orada olacağımı söyle." Darla başını sallıyor ve masasına çekilir.

Geçen Cuma gecesi Rockettes'te olduğumuzdan beri Kenzie ile pek konuşmadım. Şehirdeki her yemek şirketini arayıp 17 Aralık için müsait olup olmadıklarını sorma göreviyle ilgili birkaç kez mesajlaştık ama hepsi bu. Ne geçen Cuma gecesinden bahsetti, ne de bana Noel'i sevdirmek için bir sonraki buluşmamızı ayarlamaktan söz etti. Bir sonraki buluşmamızda ne yapmamızı isteyeceğini öğrenmek için bu kadar hevesli olmamalıyım.

Belki onun da benim gibi biraz mesafeye ihtiyacı vardı. Bunun bir randevu olmadığını biliyorum, ama bunu libidoma söyle. O zamandan beri aklımda Kenzie var.

Gösteriyi izlerken gözlerinin ışıldaması, her yıl onları izlemeye geldiğinden bahsederken içinden akan gençlik enerjisi... saçlarını açık bıraktığında göğüslerinin üzerine dökülmesi ve yakınlaştığımızda dilinin sanki onları yalamak ya da bir nefes daha almak istermiş gibi ağzından hafifçe dışarı çıkması.

Daha önce işime konsantre olmakta hiç sorun yaşamamıştım ama bütün hafta boyunca zihnim, akıntıya kapılmış ve yönünü kontrol edemeyen bir sal gibi onu düşündü.

Çok sinir bozucu.

Özellikle de kim olduğu yüzünden. Yani, Kenzie ve ben birbirimizden daha farklı ya da birbirimize daha uygunsuz olamazdık, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olması meselesinden bahsetmiyorum bile.

Masamdan kalkıp kapının yanındaki askıdan takım elbisemin ceketini alıyorum ve toplantı odasına doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda Bethaney ve Kenzie daha önce oturdukları yerde oturuyor ve ikisi de bana doğru dönüyor.

"Merhaba Andrew. Bize katıldığın için teşekkürler." Bethaney bana sahibinden ödül bekleyen bir köpek gibi gülümsüyor.

"Sorun değil." Sinirimi sesimden uzak tutmayı başarıyorum. Karşısındaki koltuğa oturduğumda Kenzie'ye bakıyorum ve selamlamak için başımı sallıyorum.

Onu görmeye tamamen hazırlıksızdım. Oturuyor ama kırmızı giydiğini görebiliyorum ve rujunun tonuyla birebir uyuyor. Bu çarpıcı renk saçlarını normalden daha da sarı gösteriyor ve zaten mavi olan gözlerini açık bir günde gökyüzünün rengine büründürüyor.

Gülümsüyor ve toplantıya başlıyor, öncelikler listesini ele alıyor ve Bethaney'e haddini bildirmek için elinden geleni yapıyor

Çirkin fikirler, ama zarar vermekten çok fayda sağlayacak şekilde.

Bethaney birkaç kez fikrimi soruyor, ama o gerçekten umursamadığımı anlamadan onlara geri dönmeyi başarıyorum. Tek düşünebildiğim, bu toplantıda geçirdiğim zaman nedeniyle bu gece normalden daha geç saatlere kadar çalışacağım.

"Şimdi, yemek. Andrew daha önce kullandığım ve bu işi yapabileceklerine dair kefil olabileceğim yemek şirketlerinin listesini arayacak kadar nazikti ama tarih bu kadar yaklaşmışken hiçbirinin uygunluğu yok, bu yüzden bir teklifte bulunmak istiyorum." Kenzie umutlu bir ifadeyle Bethaney'e bakıyor ama yüzü, annesi ona pasta yiyemeyeceğini söyleyen bir çocuğunki gibi düşüyor.

"Bu en kötüsü."

"Sanırım bir çözüm bulabilirim. Etkinlik alanındaki normal tekliflerden memnun olmadığınızı biliyorum ama St. Regis ile konuştum ve Bethaney'nin menüsü ile St. Regis'in sundukları arasında bir yol ayrımında olduğumuz için, dışarıdan bazı satıcıların gelip parti sırasında hizmet vermesine izin vermeye hazırlar. Yani oturmalı resmi bir akşam yemeği yerine tema 'Ana Cadde'de bir gezintiye çıkın' olacak." Kenzie kendi fikrinin de dahil olduğu etkinlik alanının kabataslak çizimlerini çıkarıyor ve ben de Kenzie konuştukça rahatlayan Bethaney'e fikrini anlatışını izliyorum.

İzlemesi oldukça keyifli. Kenzie'nin işine tutkuyla bağlı olduğu çok açık. İki beyin hücresini bir araya getiremediğini düşündüğümünden değil, ama onu kendi elementinde görmek ne kadar zeki ve yetenekli bir kadın olduğunu gösteriyor. Ne yazık ki, bu çok tahrik edici.

Sanki bu kadını istemek için başka bir nedene ihtiyacım varmış gibi.

"Eğer bu fikre katılıyorsanız," diye devam ediyor Kenzie, "bunun bir kokteyl partisi olduğunu ve resmi bir oturma yemeği olmadığını açıkça belirtmek için partinin başlama saatini bir buçuk saat öne çekmemiz gerekecek, ama

Tasarruf edeceğimiz parayla her masa için tatil temalı buzdan heykeller yaptırabiliriz."

"Sen bir dahisin, Kenzie! Bayıldım buna!" Bethaney'nin patlaması ikimizi de şaşırtıyor ve Kenzie gerçekten de sandalyesinde irkiliyor. Bethaney zil çalan maymun gibi alkışlıyor.

Bu yorumun Kenzie'nin yüzünde yarattığı gülümseme göğsümde sıcak bir his yaratıyor.

"Sence herkes beğenecek mi Andrew?" Bethaney bana bakıyor, bir yanıt bekliyor.

"Kesinlikle, bence firmanın verdiği en iyi tatil partisi olacak."

Bethaney sırtıyor ve dudaklarımı onun kışına değdirdiğim için silme isteğime direniyorum.

"Mükemmel," diyor Kenzie. "Tüm mekânların güvenliğini sağlamak ve otelle ilgili düzenlemeleri yapmak için çalışmaya başlayacağım. Gelecek hafta, dekorun geri kalanını tamamlamak için bir araya gelmemiz gerekecek."

"Sabırsızlanıyorum. Şimdi tüm o güzel detaylara geliyoruz." Bethaney bakışlarını bana doğru çeviriyor. "Bu konuda senin de fikrini almak isterim Andrew. Diğer tüm şirket partilerine katıldığını biliyorum ve bunun şimdiye kadarkilerin en iyisi olmasını istiyorum."

Buraya geldiğimden beri şirketin tüm tatil partilerine katıldım, ancak şakağıma silah dayasalar, hiçbirinde dekorun neye benzediğini söyleyemem.

Ama ben böyle demiyorum. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Bethaney'nin her şeye aşırı hevesli olması beni ne kadar rahatsız etse de, Kenzie'nin yaptığı her şeyi takdir etmesinin onu neredeyse parlatıyor gibi görünmesini sevdiğimi itiraf edebilirim.

"Düşündüm. Noel'i bizim gibi ne kadar çok sevdiğini biliyorum." Bethaney bana gülümsüyor.

"Ho ho ho." Umarım gülümsemem biraz gerçekçi görünür. Masanın karşısındaki Kenzie'ye bakıyorum, o da güldüğünü saklıyormuş gibi görünüyor. "Hepsi bu kadarsa hanımlar, ofisime dönsem iyi olacak. Gün bitmeden halletmem gereken bazı işler var." Sandalyemi geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Kenzie, seni geçireyim."

Kenzie eşyalarını topluyor ve ben onu koridorun sonundaki asansörlere doğru yönlendirmeden önce vedalaşıyoruz.

"Ana Cadde fikriyle ilgili iyi bir tasarruf."

Bakıyor ve gülümsüyor. Gözlerinin ışıldaması çok garip. Daha da tuhaf olan benim bunu fark etmem. "Teşekkür ederim. Aslında bu fikri hayata geçireceğim için gerçekten heyecanlıyım. Bence oldukça şaşırtıcı olabilir ve daha önce kimsenin böyle bir şey yaptığını görmedim."

"Zamanının ötesindesin." Asansörlere ulaştık ve düğmeye bastım.

Kıkırdıyor. "Bundan emin değilim."

Asansör zili çalıyor ve hemen geliyor, ki bu neredeyse hiç olmuyor. Her ne sebeple olursa olsun, ona veda etmek konusunda isteksiz hissediyorum. Belki de onu göreceğimi bildiğim belirli bir gün ya da saat olmadığı içindir?

Hayal mi görüyorum, yoksa o da gitmekte tereddüt ediyor gibi mi görünüyor? Asansöre adım atmadan önce bir süre ağırlığını değiştiriyor ve bana bakıyor.

Kapılar kapanırken "Sonra görüşürüz," diyor.

"Evet, görüşürüz."

Kapılar tamamen kapanıyor ve onu görmemi engelliyor. Aklımda olmasının nedeni ne olursa olsun, onu görmezden gelmeliyim.

Karşınızdaki kişinin ne düşündüğünü bildiğinizi varsaydığınızda, ancak tamamen yanıldığınız ortaya çıktığında bunun ne kadar acı verdiğini canlı ayrıntılarıyla hatırlıyorum.

On Beşinci Bölüm

KENZIE

Tükran Günü öğleden sonra, kardeşimin parlak cam ve krom apartmanına girdim ve olacaklar için kendimi hazırladım - bütün bir öğleden sonra ve akşam benimle Ebeveynler.

Ailemi seviyorum, ancak onları görmeyeli uzun zaman oldu ve bu bilerek yaptığım bir şeydi. Onlardan her ayrıldığımda, kendimi daha değersiz hissetmekten kendimi alamıyorum. Biri diğerini kızdırdığında birbirlerine girmelerini dinlemek zorunda kalmanın zihinsel sıkıntısından bahsetmiyorum bile, ki bu her zaman bir noktada oluyor.

Kardeşim beni içeri aldıktan sonra, asansörle yukarı çıkarken kendime zihinsel bir moral konuşması yapıyorum.

Endişeme rağmen, kardeşimin sakladığı kız arkadaşıyla tanışacağım için heyecanlıyım. Umarım aile dinamiğine hazırdır.

Kardeşimin dairesinin kapısını çalıyorum ve kapı açılmadan önce arkasında bir hareketlilik duyuyorum. Başımı geriye atıyorum ve gördüklerimi anlamlandırmak için birkaç kez göz kırpyorum. Andrew kapının girişinde duruyordu.

Andrew. Kardeşim değil.

Onun burada ne işi var?

"Um..." Orada bir aptal gibi dikiliyorum ve gerçek anlamda bir şey söylemeden önce kardeşim onun yanında beliriyor.

Andrew'u bu hafta başında parti için dekor seçmek üzere şirkette buluştuğumuzdan beri görmedim. Dikkati dağınık ve normalden daha soğuk görünüyordu. Daha çok tanışma randevusunda tanıştığım Andrew gibiydi. Bunu iş stresine bağlıyordum ama şimdi beni bugün burada göreceğini bildiği için mi böyle davrandığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, neden bundan bahsetmedi?

"Hey, Mac. İçeri gelsene." Finn el sallayarak beni içeri soktu ve içeri girdiğimde bana sarıldı. "Burada olmana çok sevindim." Geri çekilip yüzüme bakıyor ve şaşkınlığımı fark etmiş olmalı. "Doğru ya, Andrew'la henüz tanışmadın. Doğru apartmanda olup olmadığını merak etmiş olmalısın."

Gülüyor ve ben de katılmak için elimden geleni yapıyorum, ancak kulağıma yapmacık ve sahte geliyor.

"Andrew, bu benim küçük kardeşim Mac. Mac, bu Andrew." Yanında duran, hem suçlu hem de endişeli görünen Andrew'a eliyle işaret ediyor.

Belli ki Andrew, birlikte vakit geçirmek bir yana, tanıştığımızı bile kardeşime söylememiş ve burada olduğuna ve muhtemelen geleceğimi bildiğine göre nedenini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Anlık bir kararla ona uymaya karar verdim ve elimi ona doğru uzattım. "Bana Kenzie de."

Yüz hatlarını rahatlık kaplıyor ve elini benimkinin içine sokuyor. "Tanıştığımıza memnun oldum." Başını sallıyor ve elimi sıkıyor, ben de ona eşlik ettiğim için teşekkür ediyorum.

Sonra kardeşime dönüyorum. "Sen de beni kız arkadaşınla tanıştıırken bebek kısmını a t a b i l i r s i n ." Kız arkadaş kelimesini bir çocuğun dalga geçerken söyleyeceği gibi söylüyorum.

Finn gözlerini deviriyor. Ahşap zeminde topuk sesleri duyduğumuzda hepimiz o yöne dönüyoruz.

Mutfaktan güzel siyah bir tanrıça çıktı. Onu tanımlamak için aklıma gelen tek kelime bu. Saçları kısa ve

Koyu sarı teni, kehribar rengi gözlerini ve giydiği kırmızı ipek tulumla uyumlu kırmızı dudaklarını ortaya çıkarıyor. O muhteşem ve ben bir anda üzerimdeki uzun kollu pamuklu tişört ve kot pantolonun içinde kendimi tam bir ezik gibi hissediyorum.

"Konu açılmışken..." Finn onu yanına davet etmek için kolunu uzatıyor ve Zehra boşluğa doğru ilerliyor, sanki mıknatıslarmış gibi kendini oraya kilitliyor. "Zehra, bu benim kız kardeşim Mac."

"Sizinle tanışmak harika. Hakkınızda çok şey duydum." Kocaman gülümsüyor ve bunda sahte bir şey yok. Samimi ve dürüst bir gülümseme ve göz alıcı görünümüne rağmen aramızda bir bağ kurabilmemiz beni rahatlatıyor.

Doğru yorumlayacağını bildiğim bir bakışla kardeşime bakıyorum -Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim ama onu daha birkaç hafta önce tanıdım ve sonra Zehra'ya gülümsedim. "Sonunda seninle tanışmak gerçekten harika. Finn muhteşem olduğun gerçeği dışında seni kendine saklıyordu, ki öylesin."

Kardeşim rahatlıyor. Bu doğru, büyük kardeş, sana biraz brownie puanı atabilirim.

Zehra elini onun göğsüne koyar. "Bunu duymak her zaman güzeldir."

"Paltonuzu alayım."

Ceketimi çıkarıyorum ve kardeşim onu alırken ben de beyaz şarap şişesini Zehra'ya uzatıyorum.

Finn elinde paltomla, "Ben gidip bunu boş yatak odasına koyayım," diyor.

"Ben de sana bundan bir bardak doldurayım." Zehra şarap şişesini kaldırıp mutfığa yöneldi ve Andrew ile beni yalnız bıraktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimde niyetimden biraz daha fazla tedirginlikle fısıldıyorum.

"Beni kardeşin davet etti." Nedense bana karşı hâlâ soğuk davranıyor.

"Ufak bir uyarı iyi olurdu."

Kardeşim koridorun sonundan dönerek Andrew'un cevap vermesini engelliyor. "Oh iyi, siz ikiniz birbirinizi tanımaya başlıyorsunuz. Hadi gidip oturalım."

Finn bizi, otuzlu yaşlarının ortasındaki Manhattanlı bekâr bir avukattan bekleyeceğiniz her şeye sahip olan oturma odasına götürüyor: siyah deri, krom, devasa düz ekran televizyon. Ben kanepeye bakan sandalyelerden birine oturuyorum, Andrew benden en uzaktaki kanepeye, kardeşim ise bana en yakın olana oturuyor. Zehra elinde şarabımla dönüyor ve bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim." Zehra aralarına oturup önündeki cam sehpa duran kendi şarap kadehi için öne doğru eğildiğinde zaten bu noktalarda oturuyor olmaları gerektiğini anlıyorum.

"Annemle babamı ne zaman bekliyorsun?" Finn'e sordum.

"Akşam yemeği yaklaşıp kadar olmaz. Şehirde önce görmek istedikleri bazı arkadaşları varmış."

Başımı sallıyorum ve şarabımı yudumluyorum, bu geceyi atlatmak için en azından çakırkeyif olmam gerektiğini biliyorum. Burada o kadar çok dinamik var ki takip etmek zor.

"İşler nasıl?" Finn soruyor.

Bakışlarım Andrew'a kayıyor, ama onun gözlerini dikkatle üzerimde bulunca tekrar kardeşime bakıyorum. "Her şey yolunda. Tatil yaklaştığı için yoğun tabii ki."

"Finn etkinlik planlaması yaptığınızı söyledi?" Zehra diyor ki.

Başımı salladım. "Kendi şirketim ve toplamda bir çalışanın var." Gülümsüyorum ve göğsümü parmaklıyorum. "Ama bu işi seviyorum. Bir etkinlik için işin çoğunu taşeronla veriyorum, bu yüzden şu anda başka birine ihtiyacım yok, ancak büyümeye devam edersem, bir asistan getirmeyi düşünebilirim

ya da başka bir şey. Takip aramaları yapacak, evrak işlerini ve faturalandırmayı yapacak biri."

Zehra gülümser. "Gitmeden önce bana bir kart vermeniz gerekecek. İşimin doğası gereği, birlikte çalıştığımız restoranlara etkinlikler için gelen her türden insan var. Eğer işe yarayacağını düşünüyorsanız, adınızı iletebilirim ve belki siz de müşterilerinizden bazılarına etkinlikleri için spa merkezimize bakmalarını tavsiye edebilirsiniz."

İşliyorum. "Bu harika olur."

Kardeşim Zehra'ya iffetli bir öpücük veriyor.

Oh oğlum, o gidici. Gözlerini dikmiş ona bakmasından bile anlayabiliyorum.

O uzaklaştığında Finn Andrew'a bakar. "Her yıl şirkette büyük bir Noel partisi veriyorsunuz, değil mi? Belki gelecek yıl iş için Mac'i önerebilirsiniz?"

Andrew birasından henüz bir yudum almıştı ki, birayı sehpanın üzerine koymak için öne doğru eğilerek öksürmeye başladı. Kendini göğsüne vurdu. "Yanlış kapak," dedi boğuk bir sesle.

Finn ona şaşkınlıkla bakıyor, sonra omuz silkiyor ve dikkatini Zehra'ya veriyor. "Şu uygulamaları bir araya getirmek için yardım ister misin? Ailemi beklemenin bir anlamı yok. Ne zaman gelirlerse o zaman gelirler."

"Akşam yemeğinin ikram olduğunu sanıyordum?" Ben soruyorum.

"Öyle ama Zehra bir şeyler yapmak için ısrar etti, o yüzden biraz meze yaptı. Yemek yapmayı seviyor."

"Sanırım bu, mutfakta tamamen beceriksiz olduğu için kardeşimin işine yarıyor," diyorum.

Gülümüyor ve koltuktan kalkıyor. "Kesinlikle yardımcı oluyor."

Finn onu mutfağa kadar takip ediyor, Andrew ve beni televizyondaki futbol maçı dışında sessizlik içinde bırakıyor. İkimiz de hevesli futbol taraftarlarıymışız gibi davranıyoruz ama yemin ederim bakışlarını üzerimde hissediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Andrew alçak sesle söylüyor, sanırım kardeşimin ve Zehra'nın duymasını engellemek için.

"Mmmhmm." Ona bakmıyorum.

"Kenzie, sana söyleyecektim ama..."

Devam etmeyince dikkatimi ona yöneltiyorum. "Ama ne?"

İç çekiyor ve bu onun tüm göğsünün kabarmasına neden oluyor. Tabii ki lacivert kaşmir kazağının göğüs kaslarını nasıl gerdiğini fark etmeden edemiyorum. "Söyleyemem. Ama bir yolunu bulacaksın."

Gözlerim kısıldı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Güven bana." Bakışlarımı tutuyor, gözlerindeki fırtına bulutları duygularla dolup taşıyor.

Kendime rağmen başımı salladım. "Tamam."

"Yoksa bugün neden bu kadar huysuzsun? İlişkimizde genellikle benim rolüm budur."

İma edildiği gibi kastetmediğini bilsem de beynim "ilişkimiz" kelimeleri üzerinde kekeliyor.

"Ben huysuz değilim," diye iddia ediyorum. Ama gerçek şu ki öyleyim, ki bu benim için nadir bir durum.

Bana sert bir bakış attı.

"Pekâlâ, ailemi göreceğim için gerginim ve Zehra'nın yanında kendimi patates çuvalı gibi hissediyorum. Daha şık giyinmeliydim." Kaşlarımı çatıyorum ve üzerinde "Beni sadece göğüslerim için seviyorsun" yazan bir hindi karikatürü olan tişörtüme bakıyorum.

Andrew kıkırdar.

"Ben ciddiylim. Çok göz alıcı ve derli toplu." Amaçsızca mutfağa doğru işaret ediyorum.

"MacKenzie, denesen bile kötü görünemezsin. Kümes hayvanı gömleği olsun ya da olmasın, her zaman göz alıcı görünüyorsun."

Tam adımı kullanmasından mı yoksa iltifatının tamamından mı bilmiyorum ama yanaklarım ısınıyor ve bacaklarımın arasında hafif bir zonklama hissediyorum.

Gözlerimiz kilitleniyor, sonra bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama sözlerini geri almasını istemiyorum, bu yüzden "Teşekkür ederim" diyorum.

Başını sallıyor.

"İşte geldik." Zehra mutfaktan bir tepsi aparatifle geliyor ve Finn de ikinci bir tepsiyle onu takip ediyor.

Nefis kokuyorlar ve midem gurulduyor, ama neyse ki kimse fark etmiyor gibi görünüyor.

"Harika görünüyor, Zehra," diyor Andrew.

"Yumulun." Kardeşimle birlikte yerlerine otururken yemeği işaret ediyor.

Dördümüz bir süre sohbet ettikten sonra Finn Andrew'u boş yatak odasına koyduğu yeni tilt oyununa bakmaya davet ediyor çünkü kardeşim tam bir erkek çocuğu.

Zahra ile oturma odasında sohbet ediyorum ve restoran danışmanlığı alanında çalıştığını öğreniyorum - konsept ve marka geliştirmeden iş planlarına ve mutfak tasarımlarına kadar her şey. Kulağa oldukça ilginç geliyor ve mesleğini sevdiğini söyleyebilirim.

Kardeşimin kız arkadaşını tanımaya başlamamın üzerinden yirmi dakika geçmişti ki kapı çalındı ve annemle babamın koridordan gelen boğuk seslerini duydum. Büyük ihtimalle çoktan tartışmaya başlamışlardı.

Eğlence başlasın.

On Altıncı Bölüm

ANDREW

Finn ve Kenzie'nin ailesi beklediğim gibi değil.
Finn'i uzun z a m a n d ır tanıyorum.

Onlar hakkında konuşmuştum ama aramıza katıldıklarından beri bu kadar ilgi çekeceklerini beklemiyordum. Sanki gelir gelmez odadaki tüm havayı emdiler ve geri kalanımıza çok az oksijen bıraktılar.

Hepimiz yemek masasında oturmuş, ikram edilen yemeğin tadını çıkarırken, Finn'in hayatı ve işi hakkında sorular sorup ilgi gösterdiklerini ama Kenzie'ye çok az soru sorduklarını fark ediyorum. Kenzie onların yanındayken farklıydı. Sanki güneşmiş de birisi üzerine karartma perdeleri asmış gibi ışığı azalıyor.

"Her neyse, tüm bunlar Zürih'i ziyaret ederseniz şehir dışında kalmayın demek için. Buna değmez." Finn'in annesi Katherine, yarım yamalak dinlediğim bir hikâyeyi bitiriyor.

Finn ikisine de gülümseyerek, "Not edildi," diyor.

"Finn, son zamanlarda ilginç bir dava var mı?" diye soruyor babası Gregory.

Kenzie sessizce oturmuş yemeğini yerken Finn bize bir boşanma davasından bahsediyor; kadın, yakında eski kocası olacak kişiyi evlilik öncesi anlaşmada imzasını taklit etmekle suçluyor.

Finn işini bitirdiğinde Gregory nihayet dikkatini kızına çevirir.
"MacKenzie, neler yapıyorsun?"

Sertleşiyor ve sahte bir gülümseme takınıyor. "Her zamanki gibi. Çok çalışıyorum." Sanki bu kadarla kalsa mutlu olacakmış gibi omuz silkiyor.

"Hiç ilgi görüyor musun? Annenle son konuştuğumuzda önerdiğimiz gibi web sitenize bir fiyat listesi eklediniz mi?"

Çatal bıçak takımını yere koyuyor ve kollarını tabağının iki yanına dayıyor. "Size söyledim, fiyat listesi yok. Her müşteri ve durum kendine özgüdür. Önce onlarla buluşuyorum, istek listelerini ve bütçelerini dinliyorum, sonra işi fiyatlandırıyorum."

Gregory kaşlarını çatıyor. "Analizlere bakıyor ve kaç kişinin bir dakika içinde sitenizden ayrıldığını görüyor musunuz? Kaybettiğiniz trafiğin büyük bir kısmı muhtemelen fiyatlandırmanız olmadığı içindir. Potansiyel bir müşteriyi ihtiyaç duyduğu bilgiye ulaşmak için ne kadar çok adım atmaya zorlarsanız, sizi tamamen terk etme olasılıkları da o kadar artar."

"Baba, sorun yok." Çatal bıçağını tekrar eline alıyor ve hindisine saplıyor.

"Baban sadece yardım etmeye çalışıyor, MacKenzie. Bu kadar hassas olmana gerek yok."

Kenzie huffs. "Hassas davranmıyorum." Bir parça hindi daha bıçaklanır.

"Bundan emin misin?" Katherine dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor. "Ona kariyeri hakkında soru sorduğumuzda kardeşinin sinirlendiğini görmüyorsun."

"Alınma anne ama ben senin danışmanlık müşterilerinden biri değilim." Bir yeşil fasulye bıçaklandı.

Annesi mırıldanıyor. "Belki de öyle olmalısın."

Finn ellerini çırpıyor. "Pekâlâ, şarabını tazelemeye hazır olan var mı?"

Mutfaktan bir şişe daha getireceğim." Kenzie, Zahra ve ben hep birlikte kadehlerimizi kaldırdık.

Finn kıkırdar ve mutfağa girer. Çatal ve bıçakların tabaklara sürtünme sesi dışında masanın etrafı sessizdir. Finn döndüğünde elinde bir şişe şampanya ve iki şampanya kadehi vardır.

Az önce yediğim yemek tekrar yukarı fırlamakla tehdit ediyor.

Finn şişeyi ve bardakları kendisinin ve Zehra'nın koltukları arasındaki masaya koyar.

"Bu ne için?" diye soruyor, kaşlarını içeri çekerek.

Finn yerine oturmak yerine sandalyesini birkaç adım geriye iter ve dizlerinin üzerine çökerek cebine uzanır ve parıltılı bir nişan yüzüğü çıkarır. Zehra'nın eli göğsüne gider ve derin bir nefes alır.

Başka tarafa bakmak istememe rağmen, iyi bir arkadaşın yapması gerektiği gibi kendimi izlemeye zorluyorum.

"Zehra, tanıştığımızdan beri hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek istediğimi sana söylemeden önce zaman kaybetmek istemiyorum. Hiçbir şey beni daha mutlu edemez. Karım olur musun?"

Kenzie'ye bir bakış atıyorum ve az önceki endişesi gitmiş, yerine kocaman bir gülümseme ve gözlerinde bir pırıltı gelmiş.

"Tabii ki yapacağım. Oh, Finn." Kollarını Finn'in boynuna dolayarak onu kendine çekiyor.

Geri kalanımız alkışlıyor ve Finn yüzüğü Zehra'nın parmağına takar takmaz sandalyesinden ilk kalkan Kenzie oluyor.

"Tebrikler çocuklar." Kenzie kardeşini kucaklamak için yanına çeker, sonra aynısını Zehra'ya yapar. Ayrıldıklarında yüzüğü kontrol etmek için Zehra'nın elini tutuyor, sonra omzunun üzerinden Finn'e bakıyor. "İyi işti kardeşim."

Ayağa kalkıp onlara tebriklerimi sunmadan önce birkaç kez yutkunmam gerekiyor. Finn'e sarıldığımda çenem sıkıydı ve

sırtını birkaç kez sıvazladı. "Tebrikler, dostum."

Manş Denizi'nden daha geniş bir gülümsemeyle geri çekiliyor.

Arkadaşım adına mutluyum ama dünyanın onun ayaklarının altında olduğunu düşünen kişinin ben olduğumu hatırlamamak da zor.

Zehra'ya en iyi dileklerimi iletiyorum.

"Ailemi aramalıyım!" Zehra'nın eli sanki çok hızlı atıyormuş gibi kalbine bastırılıyor.

"Hadi onları bilgisayarımdan görüntülü arayalım," diyor Finn.

"Mükemmel." Finn onu dudaklarından öpüyor, sonra çekip elini onun yanağına koydu.

Midem tekrar isyan ediyor, sanki bükülüp sıkılarak kurutulan bir havlu gibi hissediyorum.

"Size katılmamızın bir sakıncası var mı?" Katherine soruyor. "Henüz ailenizle tanışmadık ve onlar da aile olmak üzereler."

Zehra, Finn'in annesinin ailesini kendi ailesine katmaya bu kadar hevesli görünmesinden memnun görünüyor. Dördü oturma odasından çıkıp koridordan geçerek ofise doğru ilerliyor ve Kenzie ile beni baş başa bırakıyorlar.

"Sanırım kardeşimin bu gece burada olmanızı istemesinin nedeni bu?"

Dönüp ona bakıyorum. "Belki de çekici kişiliğimden dolayıdır?"

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. Bir kobra bile senden daha çekicidir."

Kaşımı kaldırıyorum.

"Tekliften haberin var mıydı?"

Sesindeki incinmişliği duyuyorum, sanki Finn'in bu geceki planını ona söylemediğim için ihanete uğramış gibi hissediyor.

Başımı salladım. "Evet. Ama bana gizlilik yemini ettirdi."

"Bu yüzden mi burada olacağın konusunda beni uyarmadın, böylece kardeşimin karşısına çıkmadan önce hikâyelerimizi açıklığa kavuşturabilirdik?" Kollarını kavuşturuyor ve kalçasını bir tarafa doğru çıkarıyor.

Bunun bana kızdığının bir göstergesi olduğunu biliyorum, ama sikim mesajı almıyor çünkü kıpırıyor. "Sana burada olacağımı söylersem nedenini bilmek isteyeceğini biliyordum. O zaman ya sana açıkça yalan söylemem gerekecekti ya da sen benden bunu öğrenecektin. Her iki seçenek de ideal görünmüyordu."

"Bilgi saklamanın yalan söylemekle aynı şey olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Ona bir adım daha yaklaştım. "Sanırım yaptığım şey kötünün iyisiydi."

Bakışları bir süre yüzümde geziniyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, bana evlenme teklifinden bahsetmediğin için üzgün değilim. Bunu anlıyorum. Ama burada olacağını bilmek iyi olurdu, böylece kardeşimle nasıl başa çıkacağımızı çözebilirdik."

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Birbirimizi zaten tanı mıyormuşuz gibi davranmanın daha kolay olacağını düşündüm. Böylesi daha az karmaşık."

Bana doğru adım atıyor, böylece bizi sadece birkaç santim ayırıyor. "Neden? Aramızda uygunsuz bir şey yok, değil mi?"

Bana bakış... sözleri neredeyse bir meydan okuma gibi geliyor.

Boğazımı temizliyorum. "Tabii ki hayır."

"Tamamen platonik." Sesi normalden daha alçak ve nefes nefese.

"Doğru." Sesimde boğuk bir ton var.

İkimiz de birkaç dakika boyunca bir şey söylemiyoruz, bakışlarımız kilitleniyor. "Bana neden bu kadar rahatsız görüldüğünü söylemek ister misin?"

kardeşin Zehra'ya evlenme teklif ediyordu?"

Geri çekiliyorum. "Neden bahsediyorsun sen?" Rahat ve etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum ama başarılı olduğumdan emin değilim.

Bana doğru bir adım daha atarak aramıza koyduğum mesafeyi ortadan kaldırıyor. "Çok açıktı Andrew. Bütün akşam yemeğini tabağına kusacakmış gibi görünüyordun."

Tanrım, bu kadının beni bu kadar iyi okuyabilmesi çok sinir bozucu.

"Sizi temin ederim ki hayal görüyorsunuz." Sesim daha da sertleşiyor.

Başını yavaşça sallar. "Hiç sanmıyorum. Bethaney sana nişanlısının Noel arifesinde Bayan Claus mu yoksa ren geyiği iç çamaşırı mı giymesini tercih edeceğini sorduğunda olduğundan daha rahatsız görünüyordun."

"Ben iyiyim, Kenzie." Kesik ses tonum kesmesini öneriyor. Omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan."

En pişmanlık verici kararımı bir kez yaşamak yeterliydi. Yapmak istediğim son şey, ne kadar aptal olduğumu ilk elden görmesi için bunu Kenzie'ye anlatmak.

On Yedinci Bölüm

KENZIE

O Zehra'nın ailesiyle görüntülü sohbet tamamlandıktan sonra hepimiz yemek sonrası bir şeyler içmek için oturma odasına çekildik.

Ayrılmak için dakikaları sayıyorum. Şimdiye kadar ailemle herhangi bir yüzleşmeden kaçınmayı başardım ve onlar da birbirlerine girmemeyi başardılar. Ancak gençlik yıllarım boyunca, işlerin ne zaman raydan çıkacağına dair keskin bir his geliştirdim ve zamanın yaklaştığını hissediyorum.

Annem ve babam en iyi davranışlarında bile açık sözlüdürler, ancak alkol dillerini gevşetiyor ve sahip oldukları küçük filtreyi azaltıyor. İçki problemleri olduğundan değil, ayık olduklarında da her zaman kavga ettiklerini Tanrı biliyor. Ancak işin içine alkol girdiğinde, neredeyse her zaman büyük bir bağırış çağırışa dönüşüyor.

"Nerede evlenmeyi düşünüyorsunuz?" diye soruyor annem mutlu çifte.

Finn Zehra'ya bakar. "Ben seçici değilim. Zehra nerede isterse onunla evlenirim."

Zehra'nın kardeşime bakışına gülümsüyorum. Birbirlerini ne kadar sevdikleri birkaç adım ötedeki herhangi biri için çok açık. Daha mutlu olamazdım. Dünyadaki en yakın kardeşler olmayabiliriz ama Finn bana her zaman iyi davrandı ve ihtiyacım olduğunda yanımda oldu. Onun mutlu olmasını istiyorum.

"Gerçekten bilmiyorum. Sanırım şehirdeki yerleri araştırmaya başlamam gerekecek." Finn'in elini tutuyor. "Kenzie, büyük günümüz için etkinlik planlayıcısı olmak ister misin?"

Grinch'ten çok uzağım, ama yemin ederim kalbim göğsümden iki beden büyük şişiyor ve gözlerimdeki karıncalanmaya göz kırptıyorum.

"Onur duyarım." İkisine de sarılmak için yanlarına gidiyorum.

Annemin bakışları temkinli bir ifadeyle onlarla benim aramda gidip geliyor-yüzündeki ifade.

Kesinlikle muhatap olmamalıyım ama yine de soruyu soruyorum. "Bir sorun mu var anne?"

"Hayır... Sadece etkinlik planlayıcısı olarak başka birinin görev almasının daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum, hepsi bu. Böyle büyük bir olayı yönetmeye daha uygun biri. Gelin ve damatla kişisel bir bağı olmayan biri." Sahte sakın gülümsemesi rahatsız ediyor.

"Daha ne tür bir evlilik istediklerine bile karar vermediler. Neden üstesinden gelemeyeceğimden bu kadar emin görünüyorsun?" Sesimi dengede tutmayı bir şekilde başarıyorum.

"Her çift düğünlerinin herkesin gördüğü en büyük ve en iyi düğün olmasını ister." Finn ve Zehra'ya bakıyor. "Öyle değil mi?"

Zehra'nın gözleri irileşiyor ve ne diyeceğini bilemediği belli oluyor ama Finn etkilenmiyor, ailemle olan ilişkimin bu yönüne alışkın. "Mac halledebilir, anne." Bana göz kırptıyor ve tecrübelerime dayanarak annemin sözlerini duymazdan gelmem gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Bu sadece annemin annelik hali.

"Yeteneklerinden şüphem yok, tatlım." Sesi yatıştırıcı ve çenemi kapalı tutmak için yapabileceğim tek şey bu. "Sadece günün mükemmel geçtiğinden emin olmak istiyorum ve boyundan büyük işlere kalkışmanı istemiyorum."

Kollarımı kavuşturup sandalyede arkama yaslanıyorum ve kendimi huysuz bir çocuk gibi hissediyorum. Andrew'a baktığımda daha da fazla.

küçük anlaşmazlığımızın tanığı.

Ben bir şey söylemeyince, sanki zor ve aşırı dramatik olan benmişim gibi başını hafifçe sallayarak beni başından savıyor. "Finn, düğünü evde yapmayı düşündün mü? Golf kulübünde yapabiliriz. Yeni bir ek bina yaptılar ve artık çok güzel bir etkinlik salonu var."

"Bunu neden yapmak istesinler ki Katherine?" diye soruyor babam.

Başını çevirip ona bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Neden düşünmesinler ki? Orası onun büyüdüğü yer. Orada bir sürü anısı var ve şehir kulübü de çok güzel. New York'ta yapılacak bir düğünün çok daha ucuza mal olacağından bahsetmiyorum bile."

Babam gözlerini deviriyor, içkisinden bir yudum alıyor. "Burada kendilerine bir hayat kurdular. Evlenmeleri gereken yer burası."

"Tüm seçenekleri araştırmak istediğim için beni affet Gregory. Sanırım bu beni berbat bir anne yapıyor." Şarap kadehini cam sehpanın üzerine çarptı. Şarabın bir kısmı bardağın kenarından taşıyor ama mucize eseri bardak kırılmıyor.

"Tanrım, Kath, bunu hep yapıyorsun." Babam içkisinden kalanları geri atıyor ve bardağını da masaya bırakıyor.

"Ne yapmak?"

Sesleri daha da yükselir ve çok geçmeden birbirlerine bağırmaya başlarlar. Her şey hep böyle başlar; ufak tefek bir şey daha büyük bir şeye dönüşür.

"Herkesi kendi istediklerinize zorlamaya çalışın. Bırakın çocuklar ne istediklerini kendileri bulsunlar." Finn ve Zehra'yı işaret ediyor.

Zehra rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ve ne yapacağından emin değilmiş gibi Finn'e bakmaya devam ediyor.

"Ben bunu yapmam! Yapmış olsam bile, umursamamaktan iyidir. Her şeyin kendiliğinden bir araya geldiğini mi sanıyorsun Greg?"

Göğsüm sanki çöküyor ve ciğerlerime baskı yapıyormuş gibi hissediyorum. Bu aşına olduğum bir his ve gözlerimi kapatsam muhtemelen büyüdüğüm evdeki yatak odama geri dönmüş gibi hissedeceğim. Tartışmalarının beni geçmişe götürmesinden nefret ediyorum. Kendimi yine çaresiz bir ergen gibi hissediyorum, annem ve babam evdeyken yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorum.

Ama artık hiçbir şey yapamayacak kadar çaresiz değilim. Ben yetişkin biriyim ve burada kalıp bu saçmalıkları dinlemek zorunda değilim.

"Biraz hava almam lazım." Koridorda aceleyle ilerliyor, misafir odasındaki yatağın üzerinde paltomu buluyor ve kollarımı paltomun içine sokarak olabildiğince hızlı bir şekilde koridora çıkıyor ve arkama bile bakmadan kapıdan çıkıyorum.

Annemle babamın yükselen sesleri koridorun sonuna kadar duyulabiliyor. Asansör düğmesine öyle sert basıyorum ki parmağımın ucu acıyor ve asansör gelene kadar ayağımı yere vurarak bekliyorum. Aşağı inerken sessizlik hoşuma gidiyor ve sistemimde yükselen adrenalini yatıştırmak için derin nefesler alıyorum.

Zemin kata ulaştığımda lobiden çıkıp soğuk rüzgara karşı kendimi destekliyorum ve ceketimin fermuarını hızla çekiyorum. Kaçarken çantamı ya da telefonumu yanıma almayı düşünmemiştim, bu yüzden üzerimi kalın bir boya tabakası gibi kaplayan tahrişin bir kısmını yakmak için yürümekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Sebeatsız yere sağa doğru gitmeye karar veriyorum ve köşeye ulaşıp tam karşıya geçecekken arkamdan isminin söylendiğini duyuyorum. Döndüğümde Andrew'un bana doğru koştuğunu gördüm.

"Kenzie, bekle!"

Onu gördüğümde omuzlarım çöktü. Olanları fark ettiğine inanamıyorum. Sadece ailem değil, benim tepkim de utanç vericiydi.

Bana ulaşıyor ve yüzümü tarıyor. "İyi misin?"

Gözlerindeki endişe, güvenli biri burada olduğu için yıkılmak istememe neden oluyor, ama Andrew güvende mi?

"Ben mi? Peki ya sen? Finn Zehra'ya evlenme teklif ederken ortadan kaybolmak ister gibi görünüyordun ama hiçbir şey olmadığında ısrar ediyorsun."

Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Sana söyledim, ben iyiyim. Kaçıp giden ben değilim."

"Ben iyiyim." Gözlerimde biriken yaşlara karşı gözlerimi kaydırıyorum.

"İyi değilsin. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle. Belki yardım edebilirim." Omzuma dokunuyor ve sıkıyor.

"Önemli bir şey değil." Burnumu çekiyorum ve ona uzanmadığımdan emin olmak için ellerimi ceplerime sokuyorum. Kollarımı ona dolamak ve beni göğsüne çekmesini sağlamak için can atıyorum.

Başını eğip bekler.

Birkaç dakika sonra kendimi rahatsız hissediyorum ve içimi döküyorum. "Orada oturup annemle babamın kavgasını dinlemek benim için çok zor... Bu bana ergenlik dönemimde hissettiklerimi hatırlatıyor, ki tahmin edebileceğiniz gibi bu pek de iyi bir şey değildi." İçi boş bir kahkaha attım. "Finn her zaman onların kavgalarından sıyrılmayı başardı. Gerçi o üniversiteye gittikten sonra aynı yoğunlukta kavga etmediler. Lise yıllarım kendimi bir hakem ya da sonradan düşünülen biri gibi hissetmek arasında geçti. Beni istemediklerini biliyor musun?"

Öfkelendim. "Hayır. Hatta bir keresinde küçükken annem hasta olduğum için kızdığı ve katılmaları gereken bir partiye gidemediği için kaza geçirdiğimi söylemişti." Alay ettim ve başımı salladım. "Ailemin beni bir arkadaşımın evinden ya da ders dışı bir etkinlikten sonra almayı kaç kez unuttuğunu sayamayacağımı biliyor musunuz? Beni okula bırakmalarını kabul etmek zorunda kalmak çok utanç vericiydi.

Ben ailemin beni neden unuttuğuna dair bahaneler üretirken başka bir ebeveynden."

Andrew'un eli, eldivensiz ve hava soğuk olduğu için yanağımı okşuyor. "Bir çocuğun başa çıkması gereken çok şey var gibi görünüyor."

Omuz silktim. "Diğer insanların durumu daha kötüydü."

Yaklaşıyor ve pahalı kolonyasının kokusu bana ulaşıyor. "Bu senin için kötü olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz."

"Belki," diye mırıldanıyorum.

"Finn'e senden daha fazla saygı gösterdiklerini fark ettim. Kızgın olmakta haklısın. Özellikle de annenin kardeşinin düğününü planlamanla ilgili söylediklerinden sonra." Yüzümü kavrayan eli, saçlarını geriye itmek için kullandığında ve sanki sinirlenmiş gibi öylece tuttuğunda kayboluyor.

"Buna alışkırım." Kaşlarım çatıldı.

"Olmak zorunda değilsin."

"Onların kavgalarının beni hala böyle etkilemesinden nefret ediyorum. Ve yeterince iyi değilmişsin gibi hissetmek berbat bir şey, anlıyor musun?"

"Evet, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Hiçbir uyarıda bulunmadan beni vücuduna çekti ve kollarını etrafıma dolayarak elini sırtımda gezdirdi.

Geri çekilmem gerekse de çekilmiyorum çünkü kendini güvende hissediyor ve bu da korkuyu beraberinde getiriyor. Ayrıca, kardeşim şu anda buraya gelse, neler olup bittiğini öğrenmek isterdi. Bunlar önemli olmalı ama şu anda değil.

"Finn'den ayrılırken herkese ne söyledin?" Göğsüne doğru mırıldandım.

"Seni bulup geri getireceğimi söyledim." Kulağıma ve yanağıma değen sesinin derin gürültüsü, hiç düşünmeden ona daha sıkı sarılmama neden oluyor.

Yine de aldırıyor olmalı, çünkü jسته karşılık veriyor ve beni kendisine daha sıkı bastırıyor.

Onun kollarında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi düşünmeyi reddediyorum. İhtiyacım olan son şey kardeşimin en yakın arkadaşı, bir nevi müşterim ve sevdiğim her şeyi küçümseyen bir adama aşık olmak.

On Sekizinci Bölüm

ANDREW

T Şükran Günü'nün ertesi günü Kenzie bana mesaj atarak saat birde W. 42. Cadde ile 5. Bulvar'ın köşesinde buluşmamızı istedi. İkinci "Andrew'a Noel'i sevdirme" gezisi.

Kenzie'nin izini bulduktan sonra Finn'in evine döndüğümüzde işler garipleşti ama hepimiz görmezden geldik ve hayatımda yaptığım en anlamsız sohbetlerden bazılarına devam ettik.

Kenzie bir saat sonra çıkışını yaptı ve ben de kısa bir süre sonra oradan çıkmak için onun çıkışını kendi çıkışım olarak kullandım.

Bugün hava soğuk olduğu için, kömür rengi trençkotumu çıkarmadan krem rengi kablo örgü bir kazak, son birkaç yıldır üzerinde çalıştığım ve artık üzerime tam oturan Blundstone botlarımla eşleştirilmiş koyu renk kot pantolon, bir atkı ve deri eldivenler giyiyorum.

Kenzie'nin planladığı işi bitirdikten sonra *i k i m i z i n* bir şeyler atıştırma ihtimaline karşı saçlarımı korumak için yün şapka takmamayı tercih ettim. Bütün gün taktıktan sonra şapkanızı çıkardığınızda saçları gelişigüzel dağılmış sekiz yaşında bir çocuk gibi görünmemeniz mümkün değil. Kenzie'nin saçım hakkında ne düşünebileceğini neden umursayayım ki? En iyisi bunu çok fazla irdelememek.

Ken- zie'nin gelmesini beklerken kulaklarım çoktan soğumuş olsa da sineye çekiyorum.

Ben geldikten birkaç dakika sonra Kenzie'nin yan yolda yürüdüğünü ve önünden geçen herkese gülümsediğini görüyorum. Bu önemsiz bir şey gibi görünebilir, ama sizi temin ederim ki bu onun New York'ta yapabileceği bir şey değil. Genelde insanlar birbirlerinin yanından geçerken diğerinin varlığından bile haberdar olmazlar.

Birkaç metre uzaklaştığında beni fark ediyor ve gülümsemesi daha da genişliyor.

Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor çünkü Kenzie gibi bir kadının size gülümsemesinin tüm gücünü verip de sizi etkilememesi mümkün değil.

"Hey sen." Bana sadece sevimli diyebileceğim küçük bir el sallıyor.

"Hey." Bir an için yüzünü inceledim ve her türlü iz kayboldu.

Şükran Günü'nde sergilediği hayal kırıklığı ve hüsranı. Onu bulup konuştuğum için bunda benim de küçük bir payım olduğunu düşünmek beni mutlu ediyor.

"Bugünkü küçük maceramıza hazır mısınız? Noel ruhunu kalbine kabul etmeye açık hissediyor musun?" Yanlarında uzanan elleri kalbinin üzerinde bir araya geliyor.

Kıkırdıyorum. "Önce bugün ne tür bir kelime oyunu tişörtü giydiğine bir bakayım?"

Ağzı açık kalıyor ve başını eğiyor. "Böyle bir şey giydiğimi sana düşündüren nedir?"

Konuşmadan önce biraz öne eğildim, ellerim hâlâ cebimdeydi. "Çünkü seni tanıyorum, Kenzie Montgomery. Kendine yardım edemezsin."

Kırmızı ceketinin düğmelerini açıyor ve genişçe açıyor. "Görünüşe göre beni tanıyorsun."

Üzerinde krem rengi bir zencefilli kurabiye adam ve "Let's Get Baked" (Haydi Pişelim) yazılı, her daim yeşil örgü kazağına bakıyorum.

Başım geriye eğiliyor ve dudaklarımdan dolgun bir kahkaha dökülüyor. "Hoşuma gitti." Doğrulduğumda bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Ne?"

"Yok bir şey. Sadece seni hiç böyle gülerken görmemiştim. Bunu daha sık yapmalısın."

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim ama endişelenmeme gerek yok çünkü tekrar konuşuyor.

"Hadi gidelim." O yürüyor, ben de ona ayak uydurmak için cadde tarafında yerimi alıyorum.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Göz ucuyla bakıyor ve gülümsüyor. "Çoğu erkek gibiyseniz, tatil alışverişinizi son dakikaya bıraktığınızı düşündüm. Ya öyle yaparsınız ya da asistanınıza ilgilenmesi için bir liste verirsiniz. Gerçi asistanınız hakkında ne düşündüğünüzü biliyorum, bu yüzden bunun sizin için uygun bir seçenek olduğundan emin değilim."

"Yeterince doğru."

"Buz patenine gideriz, sonra da tatil pazarında bir yürüyüş yaparız diye düşündüm."

İnledim. Çocukluğumdan beri buz pateni yapmadım ve o zaman bile bu konuda iyi değildim.

"Hayır. Hiçbiri değil." Kollarını ön koluma doluyor ve beni durduruyor. Parmağını bana doğrulttuğunda azarlanıyormuşum gibi hissediyorum. "Söz verdin. Bu anlaşmanın bir parçası. Açık fikirli olmalısın."

O kocaman mavi gözleriyle bana öyle bir bakıyor ki, ona hayır diyebilene aşk olsun.

Rahatsızlığım hafifliyor ve geziden korkuyor olsam bile oynamaya karar veriyorum. "Haklısın. Özür dilerim." Başımı sallıyorum, o da gülümseyip kolumu yeniden tutuyor.

Oradan parkın ortasına kurulmuş olan buz pistine doğru ilerliyoruz. Kütüphanenin ana şubesine en yakın uçta dev bir Noel ağacı ve bir tarafta da kayak sonrası dinlenme salonu bulunuyor.

Kenzie bize bilet almasına rağmen, yine de sırada beklemek zorunda kaldık.

"Haftan nasıl geçti? Şükran Günü'nden önce yani," diye soruyorum bir süre öylece durduktan sonra.

"Meşgulüm. Şirketinizin partisi aklımın bir köşesinde ama geçmişte birlikte çalıştığım bazı müşteriler için daha küçük bir etkinlik üzerinde çalışıyorum. Çocukları ve arkadaşları için özel bir Noel Baba buluşması ve karşılaması ama her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Eşlerinden biri bana sosyete parti planlamacılığı konusunda yol gösteren ilk kişiydi ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Omzumla ona vuruyorum. "Vurmayacaksın."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Sanki cevabı duymaya ihtiyacı varmış gibi, sanki söylediklerim önemliymiş gibi bana bakıyor.

Acaba annesinin birkaç gün önce söylediklerinden dolayı hala sarsılmış mıdır?

Parmaklarım ona dokunmak için kaşındığı için değil, ne kadar ciddi olduğumu anlatmak için omuzlarını ellerimin arasına alıyorum. "Seni iş başında gördüğümü unutuyorsun. Müşterilerinize ne kadar odaklandığınızı, kararlı olduğunuzu ve kendinizi adadığınızı biliyorum. Bir araya getirdiğin her şey mükemmel olacak."

Soğuktan mı yoksa benim sözlerimden mi emin değilim ama yanakları pembeleşti. "Teşekkürler Andrew. Bunun anlamı çok büyük... gerçekten öyle."

Ona garip bir gülümseme veriyorum ve ellerimi yanlarıma bırakıyorum.

Önünde metal bir kova tutarak sırada ilerleyen görevlilerden biri bize doğru yaklaşıyor. İçinde ne olduğunu görmek için öne doğru eğildim.

"Şeker kamışı?" Bize gülümsüyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Benim için yok, teşekkürler."

"Ooh, bir tane isterim." Kenzie bir tane alır ve kadına teşekkür eder, ardından şekeri açar ve dudaklarının arasına yapıştırır.

Eğer vücudumun onun kırmızı dudaklarını bir parça şekerin etrafına sarılmış olarak görmeye verdiği tepki bir gösterge ise, başım büyük belada demektir. Ağırılığımı kaydırarak kot pantolonumun içinde yarı yumru haline gelen aletimi ayarlamaya çalıştığımı gizlemeye çalışıyorum.

"Çok şey kaçırıyorsun." Naneli çubuğun etrafında gülümsüyor.

Tek yapabildiğim homurdanmak ve arkamı dönüp sıranın ilerlediği yöne bakarak artık onun o şeyi emmesini izlemek zorunda kalmamak.

"Huysuzluk etme. Söz vermiştin."

Ona cevap verirken arkamı dönmüyorum. "Biliyorum. Seni temin ederim, değilim."

Gerçek şu ki, çok fazla eğleniyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

KENZIE

I nefesimi zor tutuyorum.

Normalde kendine güvenen, yetenekli, çok ateşli bir insanın buz üzerinde dik durmak için verdiği mücadele, Tanrı'nın geri kalanımız için oyun alanını eşitleme yolu olmalı.

Sözünün eri Andrew şikayet etmedi. Ancak kiraladığı patenleri giydiği ve buza adım attığımız andan itibaren, buradan başka bir yerde olmayı tercih edeceği çok açıktı.

"Sana şu çocukların paten kaymayı öğrenmelerine yardımcı olmak için ittikleri şeylerden almamı ister misin?" Ona sırtarak bakıyorum, bu sırada on yaşlarında bir çocuk hızla yanımızdan geçiyor ve Andrew'un dengesini yeniden sağlayana kadar kollarını savurmasına neden oluyor.

Düşme tehlikesi geçtikten sonra bana ters ters bakıyor. "Eğer yaparsan, bu anlaşma iptal olur ve ben de kesinlikle şikayet etmeye başlarım."

Ellerimi kaldırdım ve ona doğru kaymaya başladım. "Tek bir noktada durmak yerine gerçekten paten kaymayı denemek ister misin? Dengeni bulmak için kendine bir şans verirsen daha iyi olacaksın."

Önündeki havayı buza kesen bir iç geçiriyor. "Madem ısrar ediyorsun."

"Ben yaparım. Bunu küçük adımlar atmak gibi düşünün ama ayaklarınızı kaldırmayın. Sadece ileri doğru süzülün."

Başını sallar ve ilerler. İlk başta yavaşça. Çok yavaş. Onun önünde kayıyorum, geriye doğru kayarken yüzüm ona dönük.

"Harika gidiyorsun." Onu neşelendirmek için eldivenli ellerimi birbirine vuruyorum ve o da kaşlarının altından bana bakıyor. "Ben ciddiylim."

"Sanırım az önce *Altın Kızlar*'dan birinin beni geçtiğini gördüm."

Gülüyorum ve kimseye çarpmayacağımdan emin olmak için omzumun üzerinden kontrol ediyorum. "Sadece devam et."

Hayal kırıklığıyla bakıyor. Yavaşça hızlanıyor ve biraz daha rahatlamış görünüyor.

Ta ki yanından vızıldayarak geçen aynı küçük çocuk, bu kez öncekinden daha da yakınına gelene kadar. Andrew'un kolları bir yel değirmeni gibi dönerken benim içgüdülerim devreye giriyor ve ona doğru uzanıyorum. Ama onu kurtaracak kadar hızlı değildim. Ayakları altından kayıyor ve ben de onunla birlikte geri gidiyorum.

Buzun üzerine gümbür gümbür iniyoruz, Andrew aşağıda, ben üstte. Yüzüm paltosuna gömülürken "İyi misin?" diye soruyor.

Başımı kaldırıyorum ve ona bakıyorum. Göz göze geldiğimizde ikimiz de kontrolsüzce gülüyoruz. İkimiz de onun üstünde yattığımı, vücudumun onunkine yapıştığını fark edene kadar hareket etmiyoruz.

"Sanırım kalkmalıyım." Sesim düzensiz çıkıyor. "Tabii, doğru."

Patenler üzerindeyken üstünden inmeye çalışmak çok garip. İsteyeceğim son şey önemli bir parçayı kesmek. Ayağa kalktığımda Andrew'a elimi uzatıyorum ama o bunu görmezden geliyor ve kendini dik tutmayı başarıyor.

"Yetti mi?" Ben soruyorum.

"İyi tahmin. Kıçımın daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değilim." Eldivenli eliyle kıçımın bir yanağını ovuyor.

"Kıçının daha fazla hırpalanmasını istemeyiz. Hadi gidelim buradan."

Buzdan çıkıp kiralık patenleri iade ettikten sonra parkın içindeki patikalarda kurulan tatil pazarına doğru yola çıkıyoruz. Burası, tüm satıcıların küçük cam kulübelerde bulunduğu ve çoğunlukla el yapımı ürünler sattığı Avrupa esintili bir açık hava pazarı.

"Önce sıcak çikolata almamızın bir sakıncası var mı? Üşüdüm," diyorum.

"Sıcak çikolata olmadan Noel pazarının ne anlamı var, değil mi?" Omzumla onu dürtüyorum. "İşte şimdi anlıyorsun."

Sıcak çikolata satan ilk yiyecek satıcısına yaklaşıyoruz ve sipariş sıramızın gelmesini bekliyoruz. Bizimkileri aldıktan sonra, içilebilecek kadar soğuyana kadar üfleme için trafikten uzakta, kenarda duruyoruz.

"Biz buradayken aradığınız özel bir şey var mı?" Andrew soruyor.

"Özellikle değil. Alışverişlerimin çoğunu zaten yaptım." İçkimin kapağını açıyorum ve üstündeki köpüğe hafifçe üflüyorum.

"Bu beni neden hiç şaşırtmadı?" Alaycı bir şekilde başını sallıyor ve ben de karşılığında gözlerimi deviriyorum.

"Ama bir insanın seveceğini düşündüğüm bir şey görürsem, onu alırım." "Bahse girerim mükemmel bir hediye vericisindir, değil mi?"

Sırıtiyorum. "Bunu bana bir ya da iki kez söylemiş olabilirler. Peki ya siz? Hediye vermekten hoşlanır mısın yoksa bu konuda da bir Cimri misin?" Göz kırpyorum, böylece onun gerçekten kalpsiz olduğunu düşünmediğimi ve bu noktada sadece şaka yaptığımı biliyor.

Sıcak çikolatasından bir yudum almaya çalışıyor ama bir lanetle geri çekiyor. "Lanet olsun. Bu şey çok sıcak."

"Sana içmeden önce soğuması gerektiğini söylemiştim."

Cevabımı duymazdan geliyor ve önceki sorumu yanıtlıyor. "Ben hediye verme konusunda farklıyım. Noel'in aşırı ticarileştiğini düşündüğümü zaten biliyorsun. Ama başka birinin seveceğini bildiğin bir şey bulursan, bunu ona vermenin iyi bir duygu olduğu fikrine katılıyorum. Sadece birisi için bir şey bulma zorunluluğunuz olmaması gerektiğini düşünüyorum. Neden birine bir şeyi gerçekten içten olduğu için değil de, sırf listeden çıkarabilmek için alasınız ki?" İçkisinden bir yudum daha alır.

Bu adam hiçbir şey öğrenmedi mi?

"Darla'ya Noel için ne alacaksın?" İç geçiriyor.

"Ona bir lobotomi yaptırmak istiyorum."

"Andrew!" Gülüyorum ve kolunun üst kısmına bir şaplak atıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, onunla her gün nelerle uğraştığımı bir görsen,

kabul edersiniz."

Sıcak çikolatama tekrar üflüyorum ve küçük bir yudum almak için eğiliyorum. Eskisinden daha iyi, bu yüzden tam bir yudum alıyorum ve kapağı tekrar üstüne koyuyorum. Sıvı hâlâ çok sıcak ama idare eder. "Mmm, bu çok güzel."

"Sende biraz..." Andrew üst dudağını işaret ediyor.

Dilimi kullanarak çikolatayı çıkarmaya çalışıyorum ama Andrew başını sallıyor, gözleri lazer gibi ağzıma odaklanmış.

"İşte." Öne doğru eğiliyor ve başparmağıyla ağzımın kenarını siliyor.

Ağzımı açıp başparmağının ucuna sarma dürtüsü beni ele geçiriyor. Yani, bu da ne?

"Teşekkürler," diyorum yumuşak bir sesle ve gözlerimi kaçırıyorum. Sonunda kendimi toparladığımda ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Mağazaları keşfetmeye hazır mısınız?"

"Kesinlikle." Az önce olanları unutmak için o da benim kadar istekli görünüyor.

Küçük cam kulübelerin arasındaki patıkada amaçsızca yürüyor, eski Noel süsleri satan bir dükkâna rastlayana kadar orada burada dükkânlara giriyoruz.

"Oh, buraya girmeliyiz." Sıcak çikolataları atalı çok olmuştu, Andrew'u etrafa bakması için cam kulübenin içine çekiyorum.

Kıkırdıyor, sanırım hevesime alışmış.

Görevliyi selamladıktan sonra etrafa bakıyorum, masalardan birinde ışıklı yeşil seramik bir Noel ağacı görene kadar mallara hayranlıkla bakıyorum.

Elim ağzıma gitti. "Aman Tanrım."

"Neyin var?" Andrew yanıma geldi.

Anılar sel gibi üzerime akarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Kenzie, iyi misin?" Sesi yumuşak, sanki korkmuş gibi.

beni korkutabilir.

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Sadece bu Noel ağacı bana büyükannemle büyükbabamı ve onlarla geçirdiğim Noel tatillerini hatırlatıyor."

Büyükannemin her yıl evlerine geldiğimde onları takmama nasıl izin verdiğini hatırlayarak ışıklardan birini parmakladım.

"Ailen Noel'i büyükannen ve büyükbabanla mı geçirdi?"

"Hayır. Sadece ben. Ailem her zaman seyahat etmek isterdi, Finn de öyle, bu yüzden yeterince yalvardıktan sonra yedi yaşımdan itibaren her tatili Colorado'da büyükannem ve büyükbabamla geçirmeme izin verdiler."

Nostalji bunaltıcıdır ve birdenbire alan çok küçük, çok sıcak ve sınırlayıcı hissettirir.

"Hadi gidelim." Dükkândan fırlayıp kulübelerin ortasına doğru yürüyen insan kalabalığının içine daldım.

"Kenzie." Andrew üst kolumdan tutup beni kenara çekiyor, böylece yoldan çekilmiş oluyoruz ve beni durmaya zorluyor. Bakışları tüm

Sanki sorunumun ne olduğuna dair bir ipucu bulacakmış gibi yüzümü inceliyor. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey, ben iyiyim."

Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor. "Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsan, söyle gitsin. Ama burada durup iyi olmadığın belliyken iyiymişsin gibi davranma."

Onun bu tavrı, o ilk gece tanıştığım Andrew'u uzun zamandır ilk kez görmemi sağladı.

"Bu ağağ gerçekten de büyükannemin eskiden sahip olduğu ağaca benziyor, sadece onunki beyazdı. Evini Noel günü dekoruyla süslerdi ve o ağağ benim en sevdiğim ağağtı. Onu görmek beni geğmişe götürdü, hepsi bu."

Andrew devam etmem için bana bakıyor, ben de devam ediyorum.

"İkisi de birkaç yıl önce altı ay arayla vefat etti. Büyükannemin böylesine keskin bir hatırlatıcısını görmek, kederimin bir kısmını yeniden gündeme getirdi, anlıyor musunuz?"

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Ağağ şimdi sende mi?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, büyükannem öldükten sonra annemle babam Colorado'ya büyükannemle büyükbabamın eşyalarını düzenlemeye gittiler ve onlardan benim için ayırmalarını istediğim tek şey bu olmasına rağmen, ayırdılar. Bağışlandı ya da atıldı, emin değillerdi."

Çenesi sertleşir. "Bu saçmalık."

"Oldukça fazla. Onu geri getirecek bir şey değil ama her Noel'de onu hatırlamak için güzel bir hatıra olabilirdi."

Başını sallıyor.

"Büyürken nasıl hissettiğimi zaten biliyorsunuz. Büyükannem ve büyükbabamın evinde geğirdiğim zamanlar hayatımın en mutlu zamanlarıydı. Orada kendimi her zaman güvende, kabul edilmiş ve sevilmiş hissederdim."

"Noel'i bu yüzden bu kadar çok seviyorsun." Bunu benden çok kendine söylüyor ama ben yine de başımı sallıyorum. Kaşlarını çatıyor ve burnunun kenarındaki kırışıklık derinleşiyor.

Bir an için yüzünü inceledim. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü şimdi kendimi normalde olduğumdan daha da büyük bir pislik gibi hissediyorum." Bir elini ensesine doluyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Takip etmiyorum."

"Noel'in içine sıçtım, onu ne kadar sevdiğin konusunda seni aptal yerine koymaya çalıştım. Tanrım, tam bir otuzbirci olduğumu düşünmüş olmalısın."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Bilmiyordun. Ayrıca, bunu geride bıraktık, değil mi?" "Sanırım. Özür dilerim." Bana sarılmak için yaklaştı.

Bir saniyemi alıyor ama kollarımı ona doluyor ve yanağımı göğsüne bastırıyorum. Paltosu üzerindeyken bile göğsünün ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

Bana sarılmasından daha da garip olan şey, bunun hiç de tuhaf ya da garip hissettirmemesi. Garip bir şekilde, neredeyse doğru hissettiriyor.

Yirminci Bölüm

KENZIE

Buradayım. Ne istediğini söyle, sipariş edeyim.

T Oturur oturmaz Andrew'a mesaj attım çünkü hemen arkamda olmalıydı.

Boş karamelli macchiato bardağını iç çekerek masaya bırakıyorum, sonra önümdeki masada duran telefonumun ekranına dokunuyorum, saat 7:26.

Andrew'un benimle saat yedide buluşması ve şirketin partisi için yardımına ihtiyacım olan bazı şeyleri gözden geçirmesi gerekiyordu. Büyük bir şey değildi ve doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen bunu bir e-postayla gönderebilirdim ve bu iyi olurdu, ama birkaç gün önce Bryant Park'ta birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra... Bilmiyorum. Sanki aramızda bir şeyler değişmiş, bir şekilde değişmiş gibi hissettim.

Yani, evet, hâlâ çok seksi. Ama artık birlikte vakit geçirmeye başladığımız ilk zamanlardaki gibi kardeşimin en iyi arkadaşı gibi hissetmiyor. Şimdi sanki kardeşimle olan ilişkisinden tamamen bağımsız, kendimize ait bir şeyimiz varmış gibi hissediyorum.

Tek sorun şu ki, aramızdaki şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Arkadaşlık mı?

Yarı iş ortağı mı? Ya da daha fazlası...

Sonuncusunu düşünmek zor. Çünkü Andrew'a karşı bir şeyler hissettiğimi kabul edersem, bu onun mutluluğumda büyük bir etken olacağı anlamına gelir ki bu da beni korkutuyor.

Arkadaşlık uygulamasını kullanmaya karar verdiğimde, ruh eşimi, diğer yarımı keşfetmek istiyordum. Aklımda kayıtsızlıktan "bu adamı seviyorum "a geçmek vardı. Bir metreden uzun, muhteşem ama bir o kadar da huysuz bir adama aşık olacağımı asla tahmin edemezdim.

Beklerken biraz sosyal medyada gezinmeye karar veriyorum ama sıkılıyorum. Tekrar saate bakıyorum. Sinirden tüylerim diken diken oluyor çünkü geç kalan insanlardan nefret ediyorum. Merhaba, geç kalmamak için elf kılığında geldim.

Akşam yedi kırk beş.

Tamam, bu kadar. Ona tekrar mesaj atıyorum.

Ben: Hey ben kafedeyim. Hala geliyor musun? Umarım her şey yolundadır.

Mesaj iletilir ve birkaç dakika boyunca bu şekilde kalır. Ve evet, bunu biliyorum çünkü kontrol etmeye devam ediyorum.

Okundu durumu yok, üç mavi nokta yok, hiçbir şey yok. Sanki beni ve yaptığımız planları tamamen unutmuş gibi.

Öfke karnımda düğümleniyor. Saat sekizi gösterdiğinde ve resmi olarak bir saat geciktiğinde, boş fincanımı yıkanması için tezgâhın ucuna götürüyorum. Masaya dönüyorum, eşyalarımı topluyorum ve gidiyorum.

Daireme doğru yürürken giderek daha da öfkeleniyorum, öyle ki akmayan gözyaşlarım gözlerimi dolduruyor. Bir insan nasıl olur da hiçbir açıklama yapmadan birini eker? Senin var olduğunu ve seninle planları olduğunu unutan biri, işte o kişi.

Bir zamanlar aşına olduğum yeterince iyi olamama hissi, soğuk rüzgara karşı gözyaşlarımı kırıştırmama neden oluyor. Hatta bir daha

ilk kar tanesi ruh halimi hafifletiyor. Binamızın merdivenlerinde paltosuna sarınmış sigara içen Bayan Hoffmeister'ın yanından geçerken ona gülümseyemiyorum bile. Sadece el sallayıp geçip gidiyorum.

Daireme girdiğimde, üzerime rahat bir şeyler giyip Andrew'u unutmaya karar veriyorum. Beni unuttuysa ne olmuş? Önemli değil. Beni unutulabilir bulmuşsa kimin umurunda? Onun nasıl biri olduğunu daha sonra öğrenmektense şimdi öğrenmem daha iyi.

Patlamış mısır yapıyorum, yatağıma kıvrılıyorum ve Hallmark kanalını açıyorum, insanların sorunlarının her zaman sihirli bir şekilde çözüldüğü bir kış harikalar diyarında kaybolmak istiyorum. Filme başladıktan birkaç dakika sonra telefonum çalıyor ama duymazdan geliyorum. Kim olduğu önemli değil. Kimseyle konuşmak istemiyorum.

Yaklaşık bir saat sonra, dairemin kapısı çalındı.

Yatağımdan kapıya doğru on beş adım atarken alnım kırışıyor. Bayan Hoffmeister'ın muhtemelen bir şeye ihtiyacı var. Parmak uçlarımda durup gözetleme deliğinden baktığımda Andrew'un kapımın önünde volta attığını görüyorum.

Karnım uçan bir kuş gibi yere doğru süzülüyor ve ben düztabanlı bir şekilde yere düşüyorum. Onu beklemiyordum.

Kapı ikinci kez çalındığında irkildim.

"Orada olduğunu biliyorum, Kenzie. Bayan Hoffmeister bana bir saat kadar önce eve geldiğini söyledi."

İşgüzar Bayan Hoffmeister'a lanet olsun. Bakalım bir daha ona sigara almak için bakkala gidecek miyim?

Tek kelime etmeden sürgüyü, zinciri ve kapı kilidini açtım ve kapıyı sallayarak açtım. Andrew'u benim yerimde hayal ettiğimde -çünkü evet, kesinlikle hayal kurdum- onun ne düşünebileceği konusunda her zaman gergindim, onun evinin benim stüdyo dairemden çok daha etkileyici olduğunu biliyordum. Ama şu anda ne düşündüğü umurumda bile değil.

"Çok özür dilerim." Aceleyle yanımdan geçip daireme giriyor, sonra ben kapıyı kapatıp kilitlerken yüzünü bana dönüyor.

Arkamı döndüğümde, yüzümde ve beden dilimde iyi bir tavırla - kollarımı kavuşturmuş ve kalçamı dışarı çıkarmış bir şekilde. Hiç etkilenmedim.

"Özür dilerim, Kenz. İş yerinde müşterilerimden biriyle ilgili bir sorun vardı ve onlarla bir saat kadar telefonda konuştum, sonra hemen bir şeyi halletmem gerekti. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

İsmimi kısaltarak bir tür takma isim haline getirmesinden hoşlanmayacağım. Hoşlanmayacağım. Bu yüzden bayılmak yerine gözlerimi kısıyorum. "Sana mesaj attım."

"Biliyorum, özür dilerim." Ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Sessize almıştım çünkü daha önce bazı çalışanlarla toplantıdaydım ve tekrar açmayı unuttum."

Yani, bu mantıklı. Ama yine de kendimi aptal gibi hissediyorum. Ne düşündüğümün bir önemi yok. "Yine de... planlarımızı tamamen unuttun. Buna nasıl üzölmeyeceğim?"

Bir yanım kendi yükümün bir kısmını Andrew'a yükleyip aşırı tepki veriyormuşum gibi hissediyor ama ne şekilde olursa olsun beni ekmesi kaba ve saygısızcaydı.

Yaklaşıyor ve iki eliyle omuzlarımı sıkıyor. "Üzgün olmayı hak ediyorsun. Ne kadar özür dilesem azdır."

Ona bakıyorum ve samimiyetini görebiliyorum. Öfkenin bir kısmı bedenimi terk ediyor. En azından o kötü hissediyor. Küçükken beni defalarca unutan ailemin aksine. Her zaman aşırı tepki veriyormuşum gibi davranır ve geçiştirirlerdi. Andrew sorumluluk alıyor ve yaptıkları için özür diliyor.

"Sorun değil. Sadece bir daha yapma."

"Sana söz veriyorum." Sağ elini izci selamı şeklinde kaldırıyor.

Kıkırdamadan edemedim. "İngiltere'de izci çocuk var mı ki?"

Omuz silkiyor. "İzcilerimiz var. Siz Amerikalılar her zaman her şeye sahip olduğunuzu düşünürsünüz." Diğer elini omzumdan indiriyor. "Beni affediyor musun?"

Omuzlarım çöktü. "Şöyle söyleyeyim... doğum günüm gelecek ay ve annemle babamdan biri bana mesaj atmayı hatırlarsa bile şanslıyım. Yani senin hatan onlarınki kadar korkunç değil."

Başını yana eğiyor. "Doğum günün ne zaman?"

"Ayın onunda." El salladım. "Mesele bu değil. Mesele şu ki, üzölmeye hakkım olduğunu biliyorum ama kendi pisliğimin bir kısmını senden çıkarmış olabilirim. Bunun için özür dilerim."

"Sana inanamıyorum."

Alnım kırışıyor. "Ne?"

"Hatalı olan benim, ama bir şekilde benden özür dilemek için bir neden buluyorsun." Bana yaklaşıyor ve yüzümü avuçluyor.

Tüm hava ciğerlerimi bir anda terk ediyor, çünkü avucunun yanağımdaki hissi boğazımdan aşağıya, karnıma ve kalçalarımın arasına doğru karıncalanmalar gönderiyor.

"Her zaman başkalarını düşünüyor ve onlara öncelik veriyorsun, bu harika bir şey, ama kendin için ayağa kalkmayı unutma." Daha da yaklaşıyor ve şimdi paltosunun kumaşının üzerimdeki kapüşonlu karyola tulumuna sürtündüğünü hissedebiliyorum. "Sen harika bir kadınsın, Kenz."

İşte bu. Yine adımın kısaltılmış hali.

Başını eğiyor ve orada durup birbirimizi içimize çekiyoruz, daha fazla bir şeyin uçurumunda.

Sanki bir uçurumun kenarında paraşötle duruyormuşum, boşluğa bakıyormuşum, dalışa geçmek, serbest düşüşün adrenalinini ve heyecanını hissetmek istiyormuşum ama paraşütümün bozulup yere çakılacağımdan endişe ediyormuşum gibi hissediyorum.

Yanağımdaki eli başımın arkasına doğru kayarken ve o eğilirken nefes alış verişim düzensizleşiyor. Kolonyasının kokusu etrafımızı sarıyor ve saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdığında tamamen teslim oluyorum. Bunun doğru bir şey olup olmadığını, akıllıca bir şey olup olmadığını ya da ileride acıya yol açıp açmayacağını düşünmüyorum. Hayır, tamamen teslim oluyorum ve dili dudaklarımin kenarını bulduğunda, açıyorum ve kendimi ona teslim ediyorum.

Dillerimiz buluştuğunda inliyor ve kollarımı beline dolayarak onu kendime çekiyorum, o da beni yavaşça, derinlemesine, sanki anın tadını çıkarıyormuş gibi öpüyor. Andrew'un saçlarımdaki eli öpücüğü derinleştirip içime girerken daha sıkı kavlıyor. Ceketini açık olduğu için karnıma bastırdığı sikinin kabarıklığını hissediyorum ve bu beni inletiyor.

Uyarılmışlığının kanıtı, elini nazikçe belimden yukarı, göğsümün üzerinden geçirdiğinde ve öpücüğü bitirirken çenemi tuttuğunda kendi çözülmemle birleştiğinde, uyluklarımin arasında ıslaklığa neden oluyor. Geri çekildiğinde yüzümü tutmaya devam ediyor, ağırlaşmış gözlerle bana bakarken yüzümü kendine doğru eğiyor.

Birbirimizi içimize çekerken ikimiz de derin derin nefes alıyoruz. Sonra elini yüzümden çekip bırakıyor. Bu, ya geri çekeceği ya da ileri iteceği gerçek an. Nefesimi tutup bekliyorum.

Bölüm Yirmi Bir

ANDREW

“Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum,” diyorum ve
Enerjisinin gerginlikten rahatlamaya geçtiğini hissediyorum.

"Ben de öyle." Sesi kaşmir kadar yumuşak.

Elimi bırakıyorum ve alnımı onun kine yaslıyorum.

Geri dönemeyeceğim bir çizgiyi aştım. Bunu biliyorum ama bana sanki onun dünyasıymışım gibi bakarken kendimi suçlu hissetmek çok zor.

Yine de Kenzie'ye zarar vermediğimden emin olarak Finn için doğru olanı yapabilirim. Dürüst olmak gerekirse ben de kendim için endişeleniyorum. Bir zamanlar karşımdaki kişinin benim için ne düşündüğünü ve hissettiğini tam olarak bildiğimi sanıyordum ve bakın ne kadar yanılmışım. Açıkçası, kendi yargılarıma güvenemem.

Geri çekilip ellerimi ceplerime sokuyorum, konuşana kadar onları Kenzie'den uzak tutmaya kararlıyım. "Farkında değilseniz, sizden etkileniyorum."

Gülümsemesi gözlerini parlatıyor. "Ben de senden etkileniyorum."

"Ancak bunu doğru şekilde yaptığımızdan emin olmak istiyorum.

Bu

Her halükarda seni incitmek istemem ama kardeşine karşı kendimi sana karşı doğru olanı yapmaya borçlu hissediyorum. Bu yüzden, bir şey yapmadan önce... daha fazlasını - ki bunu istediğini falan söylemiyorum, sadece söylüyorum - belki de biraz çıkmalıyız. Bakalım ne olacak?"

Tepkisini ölçmek için nefesimi tutuyorum. Umarım bunu reddetme olarak algılamaz çünkü hiç de öyle demek istemedim. Eğer içgüdülerimin sesini dinleseydim, onu çırılçıplak soyar ve anında duvara yapıştırırdım.

Küçük bir gülümsemeyle başını öne eğiyor. "Bu konuda hemfikirim. Ama bir isteğim var."

Başımı salladım. "Pekala, duyalım bakalım."

"Kardeşimin aramızda bir şey olduğunu bilmesini istemiyorum." Kaşlarımı çattığımda elini kaldırdı. "Sana Şükran Günü'yle ilgili bilgi verdiğimi biliyorum ama o zaman platoniktik. Şimdi durum farklı. Sadece onun beklentilerinin üzerimizde baskı yaratmasını istemiyorum."

Ağzımdan uzun bir nefes çıkıyor. Daha önce Finn'den sakladığım için kendimi iyi hissetmiyordum ama şimdi kız kardeşiyle çıkacağım için ona söylememek daha da büyük bir ihanet gibi geliyor.

"Lütfen?" Ellerini dua eder gibi kaldırıyor. "Ona asla söylemeyeceğimizi söylemiyorum, ama neden işlerin nasıl gittiğini görüp oradan devam etmiyoruz?"

İsteksizce başımı salladım. "Evet, tamam. Eğer istediğin buysa."

Kenzie bana doğru adım attı. "Bunu aradan çıkardığımıza göre tekrar öpüşebilir miyiz yani?"

Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim. "Aynen öyle."

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdığımda kollarını boynuma doluyor. Öpüşmelerimiz yavaş başlıyor, ancak aletim sertleşip karnına doğru itildiğinde geri çekilene kadar daha sıcak hale geliyor.

"İşleri ağırdan almak daha zor olabilir, sence de öyle değil mi?" diyor, bakışları bacaklarımın arasına dalıyor.

Kıkırdıyorum ve kendimi ayarlıyorum. "Evet, bunu anlıyorum."

Gözlerindeki eğlence göğsümde sıcak bir hissin yayılmasına neden oluyor.

"Kalıp benimle film izlemek ister misin?" Arkamı işaret etti, ben de döndüm.

Dairesi küçük ve kesinlikle tatil dekoruyla dolu. Mutfak ile oturma odası/yatak odası arasındaki duvarda bir Noel ağacı ve mütevazı büyüklükteki mutfak adasında daha küçük bir tane daha var. Odanın bir köşesinden diğer köşesine çelenkler asmış ve pencereden sarkan Noel ışıkları odaya sıcak bir parıltı veriyor.

Yatağı ve karşısındaki duvarda asılı televizyonu gördüğümde zorlukla yutkunuyorum. Ona bakmak için geri dönüyorum. "Kanepe yok mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Açılır kanepe ya da yatak vardı ve burada nadiren birileri olduğu için yatağı tercih ettim. Rahat bir uykunun rahat televizyon izlemekten daha önemli olduğunu düşündüm."

"Ne izliyorsun?"

Bana aptalca bir bakış attı. "Bir Noel filmi tabii ki."

Gülümsüyorum. "Doğru. Tahmin etmeliydim."

"Peki, kalacak mısın?"

Sesi garip bir şekilde savunmasız geliyor ve yatakta onun yanında oturduğumda, az önce söylediğim kelimeleri desteklemenin bir mücadele olacağını bilsem de başımı sallıyorum. Sikimin gündeminde bir tatil filmi izlemek dışında başka şeyler de olduğu kesin.

Yatağa yerleşiyoruz, ikimiz de yatak başlığına yaslanıyoruz, kolum Kenzie'ye sarılıyor ve o da göğsüme yaslanıyor. Bir şeyler bana çok doğru geliyor ve tabii ki bu bir paniğe yol açıyor çünkü aşk ve ilişkiler söz konusu olduğunda kendi yargılarıma güvenmekte hala zorlanıyorum. Muhtemelen bu yüzden Audrey ile ayrıldığımızdan beri kimseyle bir ilişki yaşamadım.

Kenzie ile yaşadığım bu anı ya da şansı mahvetmek istemediğim için geçmişimle ilgili düşünceleri aklımdan uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Birçok yönden,

Beynimde dönüp duran tüm şüpheleri bilmeden onunla bu şekilde kucaklaşmak samimiyetsiz hissettiriyor.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, keşke bir Hall- mark filmi değil de bir aksiyon filmi olsaydı diye düşünsem de, kafamdan çıkabiliyor ve filmin tadını çıkarabiliyorum.

* * *

Kenzie ve ben Saks Beşinci Cadde'nin aşağısında buluşuyoruz. Binanın dışındaki ışık gösterisini izlemeyi, ardından da lüks mağazaların hazırladığı Noel vitrinlerinden bazılarını görmek için yürüyüşe çıkmayı planlıyoruz. Bu onun bana Noel'de neleri kaçırdığımı göstermek için üçüncü ve son girişimi.

Kalabalığın arasından bana doğru koşan Kenzie'yi fark ediyorum. Üzerinde gri bir palto, fildişi bir şapka ve ona uygun atkı ve eldivenler vardı. "Çok özür dilerim, geciktim."

Saatime baktım. "Bir dakika geciktin. Endişelenecek bir şey yok."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Geç kalmaktan nefret ettiğimi biliyorsun." Tek yapabildiğim başımı sallamak. Bunun çoğunun onun ilişkisinden kaynaklandığını biliyorum- ve kendini hep sonradan düşünülmüş gibi hissediyor. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok ama ona hiç de sonradan düşünülmüş biri olmadığını gösteren kişi olabilirim. Aslında, bugünlerde düşünebildiğim tek şeyin o olduğunu hissediyorum.

"Biliyorum. Bunu yapmaya hazır mısın?"

Heyecanla başını sallıyor, sonra elimi tutuyor ve caddede yürüyoruz. Birkaç adım sonra, bir bütünün yarısı gibi hissetmeyi ne kadar özlediğimi fark ettim. Değer verdiğin biriyle hiç düşünmeden yaptığın şeyleri özlemişsin.

onları tekrar görmek, el ele tutuşmak, gün boyunca sadece kontrol etmek için mesajlaşmak.

"Bugün iş nasıldı?" diye soruyor.

"Her zamanki gibi. Darla tamamen beceriksiz ve ben de boşluğu doldurmak zorunda kaldım."

Kıkırdıyor ve elimi sıkıyor.

"Peki ya sen? Üzerinde çalıştığın parti nasıl gidiyor? Tüm çocuklar için Noel Baba ziyareti olan parti." Baktım ve gülümsediğini gördüm.

"Her şey yolunda gidiyor. Bu aile için çalışmak çok güzel. İşler yeniden yoluna giriyor."

"Bu harika." Bir süre sessizce yürüyoruz, ama Saks'ın dışında toplanan kalabalığa ulaşana kadar rahat ve hiç de garip değil.

Tekrar başlamadan önce izlemek için iyi bir yer bulduğumuzda "Daha önce hiç diziyi izledin mi?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Yani, daha önce de taksiyle geçmişim ama hiç dikkat etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, sanırım 'Bu insanlar burada ne yapıyor, bir grup ışığı izleyerek zamanlarını boşa harcıyorlar' diye düşünmüşümdür." Yaltaklanıyorum.

Kenzie'nin kahkahası gecenin keskin havasında çınlıyor ve kulağa müzikal geliyor. "Bunu öğrenmek üzeresin."

Konuşmasını bitirir bitirmez ilk nota çalmaya başlar. Binanın dış cephesinin farklı bölümleri farklı notalarla aydınlanır, ta ki ışıkların üzerinde buz sarkıtları sarkan bir kale şekli oluşturduğu anlaşılana kadar. Işıklar renk değiştirir ve müziğin ritmiyle hareket eder. Müzik kreşendos yapana ve büyük bir final olana kadar inşa etmeye devam eder, ardından kalabalık alkışlar ve alkışlar onaylar.

Kalabalığın büyük bir kısmı ayrıldıktan sonra Kenzie bana döndü. "Ee, ne düşünüyorsun?"

"Oldukça etkileyici." Kaşlarını çattı, ben de kıkırdadım. "Ne? Etkileyici olduğunu söyledim."

Elini kalbimin üzerine koyuyor. "İçinizde her şeyin mümkün olduğu ve her şeyin yoluna gireceği gibi sıcak, umutlu bir his uyandırmadı mı?"

Lanet olsun. Bana öyle umutla bakıyor ki, keşke ona öyle olduğunu söyleyebilseydim diyorum. Ama ona yalan söylemek istemiyorum.

"Pek sayılmaz." Yaltaklanıyorum.

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "Hadi gidip Noel vitrinlerine bakalım, bakalım işe yarayacak mı?"

Elimi tutuyor ve caddenin karşısına geçip Saks'a doğru yürüyoruz, zavallı kalbimi tatili sevmeye başlatması gereken daha fazla Noel neşesi keşfediyoruz.

Ama hiçbirisi bana Kenzie ile birlikte olmaktan daha fazla bir şey hissettirmiyor. Kalbim tekmelendi, ama bunun Noel'le hiçbir ilgisi yok.

Yirmi İkinci Bölüm

KENZIE

M burnum dondu ve akmaya başladı ve ayaklarım dışarıda ne kadar uzun süre yürüdüğümüz için uyuşmaya başladı etrafta. Yine de gecemizin bitmesini istemiyorum.

İlk öpüşmemizden beri tek istediğim Andrew'la vakit geçirmek. Onun hakkındaki ilk izlenimime bakılırsa bu çılgınca görünüyor. Ama onu tanımaya başladığımdan beri farklı bir yönünü keşfettim. Bir zamanlar sandığım gibi kendini beğenmiş, zor bir pislik değil.

Elbette, zaman zaman öyle olabiliyor, ama bu onun kişiliğinin tamamı değil.

ö

yl "Seni bilmem ama ben donuyorum," diyor. "Aynen."

e. Sanki gecenin bir an önce bitmesini istiyormuş gibi görünmüyor.

Ther. "Merak ediyordum da... evimden çok uzakta olmadığımıza göre... sıcak çikolata içmek için oraya gitme şansın var mı?" Gergin bir jest olduğunu düşündüğüm bir hareketle ensesini tutuyor ki bunu çok çekici buluyorum.

"Sıcak çikolata davetine nasıl karşı koyabilirim?"

Gülümsüyor ve tekrar elimi tutuyor. Lenox Hill'de oturuyor, biz de yol boyunca sohbet ederek Yukarı Doğu Yakası'na doğru ilerliyoruz. Oturduğu bina savaş öncesi inşa edilmiş gibi görünüyor ve kardeşimin binasının

değil. İçeri giriyoruz ve en üst kata çıkıyoruz, dairesinin kilidini açıyor ve önünden girmem için işaret ediyor.

Ne beklediğimi bilmiyorum - sanırım kardeşimin evine benzer bir yer - ama burası kesinlikle öyle değil. Balıksırtı desenli zengin ahşap zeminler, antreden muhteşem oyma ahşap şöminenin odanın en önemli parçası olduğu ana yaşam alanına açılıyor. Dolapların ve duvardaki sanat eserlerinin bir karışımı olan mobilyalar da oldukça eklektik. Ortam rahat, biraz karamsar ve rahat. Bazı mobilya parçaları geleneksele doğru eğimli olsa da, sunuluş biçiminde hiçbir tikanıklık yok. Kesinlikle uzun bir günün ardından ayaklarınızı uzatıp dinlenebileceğiniz türden bir yer gibi hissettiriyor.

"Burası gerçekten çok güzel, Andrew. Ne zamandır burada yaşıyorsun?" Arkamı dönüp hâlâ girişte durduğu yere bakıyorum, beni onun yerinde ıslanırken izliyor.

"Yaklaşık üç yıl. Aldığımda epeyce bir çalışmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden ilk birkaç yıl bir projeydi."

"İyi işti."

"Teşekkürler." Bana doğru yürüdü. "Paltonu alabilir miyim?"

Eldivenlerimi ve şapkamı çıkarıyorum, sonra atkımı çözüyorum, paltomun düğmelerini çözüp çıkarıyorum ve hepsini ona veriyorum.

"Bunları asacağım ve sonra çaydanlığı açacağım. Hemen dönerim. Kendinizi evinizde hissedin."

Gülümsüyorum ve eşyalarımı antredeki dolaba koymasını izliyorum, sonra oturma alanının hemen dışındaki bir kapı aralığında kayboluyor. Pencereden dışarıdaki manzarayı kontrol etmek için tüm mobilyaların etrafında bir daire çizerek odayı tarıyorum. Günün bu geç saatinde, aşağıdaki karanlığı kıran bir grup parıldayan ışık var.

Duvara monte edilmiş televizyonu çevreleyen gömme kitaplık gerilim romanlarıyla dolu ve hangilerinin favorileri olduğu belli çünkü

Sırtları çatlamış ve yıpranmış, sanki onları binlerce kez tekrar okumuş gibi.

Andrew birkaç dakika sonra elinde bir tepsiyle dönüyor ve tepsiyi sehpanın üzerine koyduğunda sırtıyorum. Kanepeye oturmak için yürüdüm.

"Ne sevdiğinden emin değildim, bu yüzden bu hafta başında markete gittiğimde bir sürü farklı çeşit aldım. Bakalım, normal sıcak çikolata, beyaz sıcak çikolata, zencefilli sıcak çikolata, şeker kamışı sıcak çikolata, trüflü sıcak çikolata ve gökkuşağı sıcak çikolata var. Zehrinizi seçin."

Farklı şekil ve boyutlardaki sıcak çikolata ve marshmallow çeşitlerini, bir kutu krem şantiyi ve birkaç çikolata karıştırma çubuğunu incelerken gülümsemekten yanaklarım acıdı. Bu kadar zahmete girdiği için kendimi inanılmaz derecede özel hissediyorum.

"Ben normal sıcak çikolata alacağım, lütfen." "Bir gelenekçi. Bunu sevdim. Ben de aynısını yapacağım."

Paketleri açıyor ve tozu tepsideki fincanlara boşaltıyor, ardından her birini karıştırmadan önce çaydanlıktaki sıcak suyu fincanlara boşaltıyor. "Seninkilerin üzerine ne tür soslar sevdiğinden emin değildim, o yüzden bir sürü aldım."

Küçük, beyaz şekerlemelere uzanıyorum ve onları bardağıma atıyorum. O kendi bardağını süslemeden bırakıyor.

"Hangi Noel filmlerinin oynadığını görmek ister misin?" diye soruyor.

Sıcak çikolata bardağımın üzerinden ona bakıyorum. "Seni karanlık tarafa mı çektim?" Koltuğa yaslanıyorum ve içkimi üflüyorum.

"O kadar ileri gidebileceğimden emin değilim, ama tercihinizin bu olacağını düşündüm ve memnun etmeyi amaçlıyorum."

Bir yanımla onu Noel'e aşık edemediğim için hayal kırıklığına uğruyor ama yine de onu bu fikre karşı yumuşattığımı düşünüyorum. Bu bir koşu değil, bir maraton olabilir. Evimizde tanıştığım adam

Kör bir randevu, sıcak ikolatalar hazırlayıp bir tatil filmi izlemeyi teklif etmezdi. Bebek adımları, ama yine de ileriye doğru adımlar.

"Bir Noel filmini asla geri evirmem. Ama bu sefer sen seç."

"Pekâlâ." Uzaktan kumandayı masadan kaldırıyor ve birkaç dakika boyunca seçenekleri kaydıldıktan sonra, muhtemelen benim tüm zamanların en sevdiğim tatil komedi filmleri listemde en üst sıralarda yer alan *National Lampoon's Christmas Vacation*'da karar kılıyor.

İkimiz de sıcak ikolatalarımızın tadını çıkardıktan sonra, onun köşede oturduğu yere doğru sokuluyorum. Kolu beni sarıyor ve omuzlarımın üzerinden sarkıyor, eli üst kolumun yanında asılı duruyor ve başparmağını amaçsızca gömleğimin pamuğuna sürüyor. Bu hareketin doğuştan seksi bir yanı yok ama başparmağının her geçişinde, sanki uyluklarımı birbirine bastırmak istememe neden olan ham bir sinirin üzerinde gezdiriyormuş gibi hissediyorum. Nefes alışım hızlanıyor ve göğüslerim ağırlaşıyor.

Andrew'un birbirimizle fiziksel olarak ilerlemeyi ertelemek istediğini söylediğini biliyorum, ama adamım, oh adamım, bunu zorlaştırıyor. Bu nazik dokunuşla, sanki acımasızca benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum. Bu, baş döndürücü kolonyasının kokusu ve yanağıma değen sert göğsünün verdiği hisle birleşince, uzun zamandır dikkatimi Clark Griswold'dan almış durumda.

Vücudumdaki gerilim gittikçe artıyor, ta ki kendimi sınırına kadar gerilmiş bir lastik bant gibi hissedene kadar. Başımı arkaya eğip Andrew'a bakıyorum. Sanki bakışlarımı üzerinde hissediyormuş gibi aşağı bakıyor ve gözlerimiz birbirini buluyor. Dudaklarımız buluşmadan önce sadece saniyeler geçiyor.

Sanırım aramızdaki cinsel gerilimle gerilen tek kişi ben değilim. Öpüşmemiz derin ve çaresiz.

Tadı sıcak çikolata gibi tatlı ve pcğyle beni yutuyor. Kalalarımın arası ıslanıyor ve meme uçlarım akıllaşıyor. Benden yumuşak bir inilti kaçıyor ve bu onun felaketi olmalı çünkü iki eliyle belimi kavırıyor ve beni yukarı kaldırıyor, böylece ona binmiş oluyorum.

Pantolonunun içindeki sikinin sert çıkıntısını hissetmek ona doğru bastırmama neden oluyor. Bir hırıltı çıkartıyor ve dili boynumun yanından kulak mememe doğru kayıyor.

"Daha önce ceketini çıkardığında sana gömleğini sevdiğini söyleyecektim."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi ama gülümsedim. "Seni düşündüğümde elfime dokunuyorum" yazan tişrtm giydiğimde onu düşünüyordum. En alt etek ucunda karikatürize edilmiş bir elf amımın önünde asılı duruyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum ama kulak mememi ısırırken sesim zayıf ve nefes nefese çıkıyor.

"ıkarmamın sakıncası var mı?" Arkasına yaslanıp bakışlarımla buluşuyor ve onay bekliyor.

Başımı salladım. Konuştuğumuz şeyin bu olmadığını biliyorum ama azmış durumdayım ve beklemekten bahsettiği tüm nedenlerin şu anda bir önemi yok.

Gmleğimin eteklerini tutup bir hamlede başımın üzerinden kaldırıyor ve beni beyaz dantel styenim ve siyah taytımla bırakıyor. Bakışları vücudumda gezinirken midem sinirden kpryor ama altımda aletinın daha da sertleştiğini hissettiğimde gördüklerinden hoşlandığı belli oluyor.

Andrew eğiliyor, meme ucumu ağzıyla yakalıyor ve dilini dantelin üzerinde gezdiriyor. Styenimi takmamış olsaydım nasıl hissedeceğime dair bir fikir vermeye yetiyor ama beni tatmin etmeye yetmiyor. Aynı şeyi diğer göğsüme de yapıyor ve ellerim saçlarına yapışıp çekiştiriyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sütyenimi çözüyor, askılarını kollarımdan aşağı kaydırıyor ve dantellerini bir kenara atıyor. Göğüslerimi sıkıyor ve ağırlığını avuçlarının içinde tutuyor. Başparmakları birkaç kez meme uçlarıma sürtünerek onları sertleştiriyor, sonra her birini çimdikleyip sıkıyor. Bu his hem zevk hem de acı veriyor ve başım geriye savruluyor.

Eli diğer göğsümü keşfederken ağzını sağ meme ucumda hissediyorum. O göğüslerime taparken ben aşağıya bakıyorum. O beni tatmin ederken sadece gözlemci olmanın übererotik bir yanı var. Nefesim kesilene kadar nefesim hızlanıyor.

"Andrew," diye inliyorum, ne bekliyordum, bilmiyorum. Tek bildiğim bunun bitmesini istemediğim.

Parmakları tozluklarımdan üzerinden tümseğimi okşuyor. İçgüdüsel olarak, daha fazla sürtünme için çaresizce elini aşağı doğru çekiyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Bakışlarımı karşılıyor, cevabımı bekliyor.

Başımı sallıyorum, kelimeler şu anda beynimin çözemeyeceği kadar karmaşık.

Hâlâ bakışlarımı tutarken elini çekiyor ve ben bu kayıptan dolayı inliyorum. Ama elini yılan gibi tozluğumun lastikli belinden aşağıya, tümseğime doğru uzatıyor.

Beni yaymak için hiç vakit kaybetmiyor, ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde inliyor. "Hepsi benim için mi?"

Yine sadece başımı sallayabiliyorum. Kendinden memnun bir şekilde sırtlıyor ve aynı sırtış muhtemelen tanıştığımız gece beni kızdıracak olsa da, şu anda aradığım türden bir vaat içeriyor - sanki bunu çoktan hak ettiğini biliyor.

Bir parmağını içime sokuyor, sonra diğerini ve onları kıvırıyor. Ellerim saçlarında kenetlenirken, duyum içime doğru roket gibi fırlıyor ve dışarıya doğru yayılıyor.

Devam edeceğini sanıyorum ama onun yerine parmaklarını içimden çekip elini göğsüme götürüyor ve ıslak parmaklarını ovuşturuyor

meme uçlarımın üzerine ve özümü oraya yayıyor. Sonra içeri giriyor ve önce birini, sonra diğerini sertçe emiyor.

Geri çekildiğinde bana bakıyor ve sanki tadımın tadını çıkarıyormuş gibi dudaklarını yalıyor. "Tadın çok tatlı, Kenz. Bir erkek bağımlısı olabilir."

Sosyetik İngiliz aksanıyla böyle edepsiz şeyler söylemesi garip bir tezat oluşturuyor ama hoşuma gidiyor. Hayır, bayıldım ve daha fazlasını istiyorum.

Eli tekrar taytımın içine giriyor ve bu sefer parmaklarını içime soktuğunda onları makaslayıp dışarı çıkarıyor. Bir elim saçında kalıyor ama diğer elim omzuna gidiyor ve sertçe kavırıyor. Hareketi tekrar yapıyor ve benden her çekişinde kaslarının omzunda hareket ettiğini hissediyorum.

Andrew karışıma başparmağını da ekliyor ve içimdeyken klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Bakışları bir tepki için yüzümde dolaşırken, elinin taytımın koyu renkli kumaşında kaybolduğu yere bakıyor. Hızını artırıyor ve meme ucumu dişlerinin arasına alıyor.

Serbest kalmanın eşiğinde nefes nefese kalana kadar gerginlik arttıkça haykırıyorum.

Parmaklarıyla beni becerirken çıkardığı ses iğrenç derecede yüksek ama bir şekilde utanç verici değil. Hayır, onun için ne kadar ıslandığımı, beni ne kadar ıslattığı lanet olası bir tahrik.

Parmaklarının G noktama her vuruşunda, serbest kalmaya biraz daha yaklaşıyorum ve başparmağıyla klitorisime daha sert bastırdığında, sanki fünüye basmış gibi patlıyorum.

Ben haykırırken parmaklarım ona gömülüyor ve spazmlar vücudumun kontrolsüzce sarsılmasına neden oluyor. Mutluluk her gözeneğimden dışarı yayılıyor ve parmaklarının klitorisime çarpmasıyla beni nazikçe sakinleştirirken orgazmım geri çekilene kadar vızıldıyorum.

Nefesimi düzene sokmak için beklerken gözlerim kapalı oturuyorum. Gözlerimi açtığımda Andrew ağır göz kapaklarıyla beni izliyor. Elini tozluğumdan kurtarıyor ve elini ağzına götürüyor, tek kelime etmeden ya da bir gram bile kendinin farkında olmadan parmaklarını yalıyor.

İkimiz de bir şey söyleyemeden telefonu yanımızdaki kanepenin kolunda durduğu yerden çalıyor. Ekranı bir bakışta irkildim.

"O senin kardeşin."

Başımı sallıyorum. Bir kova buzlu suyun bir çıkarımın üzerine atılması hakkında konuş- hayır. Enerji değişiyor ve bunun aramızdaki yakınlığın sonu olduğunu hissederek yana kayıyorum ve Andrew'un kucağından iniyorum.

Andrew aramanın telesekretere düşmesine izin veriyor ve küçük bir irkilemeyle pantolonunun boyunu ayarlıyor. Acı verecek kadar s e r t l e ş t i ğ i ve o anın geçtiğini bildiği için mi, yoksa ağabeyim kesinlikle ilk kez birlikte uyuyacağımız şeyi yarıda kestiği için mi, emin olamıyorum.

Birden kendimi utangaç hissettim, ayağa kalkıp sütyenimi buldum, mümkün olduğunca çabuk giydim, sonra gömleğimi alıp başımın üzerine çektim. "Gitsem iyi olacak. Geç oluyor."

"Kenzie-" Koltuktan kalkıyor ve bir elini saçlarının arasından geçiriyor.

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "Bir şey söylemek zorunda değilsin." "Evet, biliyorum." Bir adım öne çıkıp omuzlarımı kavırıyor ve

onları biraz sıktı. "Bu işi yürütebileceğimizden emin olana kadar fiziksel olarak ilerlemek istemediğimi söylediğimi biliyorum. Özür dilerim."

Ona kaşlarını çatmaktan kendimi alamıyorum. "Andrew, az önce olanlardan pişman değilim. Sen pişman mısın?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Sadece bir şey söyleyip başka bir şey yapmam kafa karıştırıcı olmalı. Genelde sözümün eri bir adamımdır."

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme beliriyor ve parmaklarımı saç çizgisinin önündeki gri çizgide g e z d i r i y o r u m . "Hiçbir şeyden pişman değilim. Kardeşimin araması dışında."

Kıkırdıyor ve kollarını bana dolayarak beni göğsüne çekiyor. "Güzel, ben de öyle."

Başımı sallıyorum. Yeterince konuştuk.

"Seni eve bırakabilir miyim?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Kesinlikle olmaz. Eve kendi başıma dönebilirim. Sen gelmeden önce, ister inan ister inanma, kendi başımın çaresine bakabiliyordum."

Başını sallıyor. "En azından metroya binene kadar seninle bekleyebilir miyim?"

İstedğini elde edene kadar pes etmeyeceğini bildiğim için ofluyorum. "Elbette."

Ceketlerimizi almaya gitmeden önce burnumun ucunu öpüyor.

Caddeye geri döndüğümüzde, yemin ederim her şey ekstra ısıltılı bir kaliteye sahip.

Noel büyüsü olmalı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ANDREW

I Ertesi sabah Finn'i geri aradım, çünkü kısmen daireme döndüğümde geç olmuştu, ama çoğunlukla Eve gelir gelmez duşa girdim ve Kenzie'yi ve o geceki tadını, hissini ve görünüşünü düşünerek bir tanesini ovdum.

Artık resmileşti. Ben gidiciyim.

Bu kadın için tam bir aptalım. Bu noktada, benden istese muhtemelen bir zencefilli çörek evi yapma yarışmasına katılır ve Noel Baba gibi giyinirdim.

Eskiden iş günleri su gibi akıp geçerdi ve ben de saat yediye ya da sekize kadar ofiste kalmayı hiç düşünmezdim. Şimdi ise dakikalar akıp gidiyor çünkü Kenzie'yi tekrar görebilmek için geri sayım yapıyorum. Sanki masamdayken zaman durmuş gibi.

Yine de o son küçük parçamı kendime saklamak için elimden geleni yapıyorum. Sadece bir kez başka bir kadına her şeyimi verdim ve bak orada ne oldu. Hâlâ tam olarak anlamış değilim.

Ve bu gece Kenzie'yi görmek için daha da uzun süre beklemem gerekiyor çünkü işten sonra Finn'le buluşacağım. Normalde dört gözle beklediğim bir şey ama bu gece o kadar da değil, bir gece önce kız kardeşine parmaklarımı soktuğumu ve onun bundan haberi olmadığını düşünürsek.

Kenzie'nin neden ilişkimizi şimdilik aramızda tutmak istediğini anlıyorum. Ailesiyle olan ilişkisi karmaşık ve ilişkiler, kural olarak, dağınıktır. Finn'in bunu öğrendiğinde tepkisinin ne olacağından emin değilim ama birlikte olma şansımızın olduğunu bilmeden onunla olan ilişkilerimizi riske atmanın bir anlamı yok.

İşten zamanında çıktım ve onunla her zamanki yerde buluştum. Onu her zamanki masamızda buluyorum ve her zamanki içkimi sipariş ettiğini görüyorum.

Tanrım, bu kadar tahmin edilebilir miyiz?

"Nasıl gidiyor?" Karşısındaki koltuğa oturuyorum, bardağımı elime alıyorum ve sınırlarımı biraz yatıştıracaklarını umarak içkimden bir yudum alıyorum.

Yerime oturana kadar Finn'in Kenzie ve benim hakkımda bir şeyler bilip bilmediğini merak ediyorum. Yoksa neden benimle bir şey hakkında konuşması gerektiğini söyleyip en kısa zamanda buluşmak istesin ki?

"Güzel, dostum. Sen?" Bir kaşını kaldırdı. Bana mı öyle geliyor yoksa bana komik mi bakıyor?

Boğazımı temizliyorum ve bardağımı bırakıyorum. "Her zamanki gibi. Peki... tüm bunlar neyle ilgili? Neden buluşmak istedin? Beni şüphede bırakma." Gülümsemem gergin ve umarım Finn fark etmez.

"Direkt konuya giriyorsun, ha?" Bana rahatsız edici derecede uzun bir süre bakıyor ve tüm kaslarım geriliyor. "Sağdıcım olmanı istiyorum."

Ciğerlerimden hava boşalıyor ve bedenim gevşiyor. "Ne?" Biraz afalladım. "Gerçekten mi?"

"Evet, dostum. Ee, ne diyorsun?" Gülümsüyor.

"Elbette sarılacağım." Ayağa kalktım ve birbirimize kardeşçe sarıldık ve sırtına bir tokat attım.

"Seni sadece telefonla aramak ya da mesajla sormak istemedim, anlıyor musun?"

Başımı salladım ve tekrar yerime oturdum. "Onur duydum, Finn. Teşekkürler." İçkilerimizi alıp bir yudum almadan önce şerefe kaldırıyoruz.

"Büyük günün ne zaman olacağına dair bir fikrin var mı?" diye sordum.

"İlkbaharda düşünüyoruz. Her şeyi bir araya getirmek zor olacak ama uzun süre beklemek de istemiyoruz. Zehra benden birkaç yaş küçük ama ikimiz de genç sayılmayız ve bir aile kurmak istiyoruz, anlıyor musun?"

Bilmiyorum ama yine de başımı sallıyorum. "Burada, New York'ta mı yapacaksın?"

İçkisini yutarken başını sallıyor. "Zehra bu hafta Mac'e ulaşacak ve düğün planlarına başlamak için onunla bir toplantı ayarlayacak."

Kız kardeşinden bahsedince gülümsemem biraz kayıyor ama o fark etmemiş gibi görünüyor.

Birbirimizle hasret gideriyoruz ve ayrılma vakti geldiğinde, kız kardeşinin evine gitmek üzere metroya binmeden önce ona tekrar tebriklerimi sunuyorum. Tanrım, kendimi tam bir otuzbirci gibi hissediyorum.

Yaklaşık yarım saat sonra Kenzie'nin binasına ulaştığımda, yan tarafa doğru ilerleyip merdivenlerden onun katına çıkıyorum ve dairesinin kapısını çalıyorum. Cevap veren olmadı. Nerede olduğunu merak ederken ceketimin cebindeki telefonum titriyor, belki ondan gelmiştir diye çıkarıp bakıyorum.

Ama hayır, annemden. Mesaj önizlemesinde gördüklerim hoşuma gitmiyor, bu yüzden doğru anladığımdan emin olmak için mesajı açıyorum.

***Anne:** Baban ve ben onun işi için Montreal'de olacağız. Düşündük ki en sevdiğimiz oğlumuzu ziyaret etme fırsatı. Belki ortada buluşabiliriz? New York'un dışında büyüleyici bir yer buldum. Manhattan'ın koşuşturmacası için ideal olmaz mıydı? Size bir oda ayırttım bile!*

Bir tür tatil köyüne giden bir bağlantı var. Annemle olanın olmuş olduğunu bildiğim için bağlantıyı açmaya zahmet etmiyorum. Af dilemek, izin istemekten daha iyidir.

Omuzlarım çöküyor ve iç çekiyorum. "Olamaz. Bir şey mi biliyordun?"

Kenzie'nin sesine döndüm. Yaklaştığını bile duymadım. "Neredeydin?"

Başparmağıyla arkasını gösterdi. "Bayan Hoffmeister aradı ve ona sigara almak için köşedeki dükkâna gidip gidemeyeceğimi sordu. Üzgünüm, senden önce dönerim diye düşünmüştüm."

Kapının kilidini açabilmesi için geri çekiliyorum ve onu içeri kadar takip ediyorum.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz "Peki bir şey biliyor muydu?" diye sordu. Ona kardeşiyle buluşmamdan ve ne hakkında konuşmak isteyebileceğinden endişe ettiğimden bahsetmiştim.

"Hayır, benden sağdııcı olmamı istedi."

İşildiyor. "Bu harika." Gülümsemesi azalıyor. "Yine de koridorda neden bu kadar mutsuz görüldüğünü açıklamıyor. Neler oluyor?"

Yanından geçip bir elimi saçlarımin arasından geçiriyorum. "Ailem ziyarete geliyor."

"Bu kötü bir şey mi?"

Yüzümü ona dönüyorum. "Tamamen değil, hayır. İyi anlaşıyoruz, sadece... bu biraz karışık."

Kaşlarını çatıyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Özellikle değil, hayır."

Kenzie kollarını boynuma doluyor. "Siz anlaşıyor musunuz?"

"Dediğim gibi, durum biraz karışık. New York'un dışında bir tatil köyünde buluşmak istiyorlar. Bu da bütün bir hafta sonunu birlikte geçirmek demek."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Gözlerim büyüdü. "Bunu yapar mısın?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Yani, ailemle birlikte sinirli bir şekilde kaçtığım bir Şükran Günü yemeğine katlanmak zorunda kaldın, bu yüzden yapabileceğimi varsayıyorum."

Kenzie'nin orada olması kesinlikle işleri daha katlanılabilir hale getirecek ve hatta ailemi bile benden uzak tutabilir.

"Bekle. Gelecek hafta sonu ama. Cumartesi senin doğum günün. Burada olmalısın, Tessa, kardeşin ve başka kim varsa onlarla kutlama yapmalısın."

Beni başından savdı. "Andrew Wainwright, eğer doğum günümde senden başka kimseyle takılmak istemediğimi anlamadıysan, seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Ayrıca, bugün yirmi sekizinci yaş günüm, bir dönüm noktası falan değil."

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Bu kadın olağanüstü.

Öpüşmemiz ben geri çekilene kadar derinleşiyor, çünkü henüz ona gerçekten dokunmamıştım. "Benimle gelersen çok sevinirim, teşekkürler."

"Bir dahaki sefere ailemle birkaç saat geçirmek zorunda kaldığında ve kavga etmeye başladıklarında bunu söylediğini unutma."

Sanki yeniden birliktelik kaçınılmazmış gibi konuşması hoşuma gidiyor. Bu bizim bir geleceğimiz olduğunu gördüğü anlamına geliyor, değil mi?

Yirmi Dördüncü Bölüm

KENZIE

T Andrew'la geçireceğimiz hafta sonundan önceki hafta hızla geçiyor. Birbirimizi görmek için fazla zamanımız yok- Çünkü ikimiz de çok yoğun çalışıyoruz ve Cuma günü öğle yemeğinde ayrılmadan önce işleri bitirmeye çalışıyoruz.

Andrew bizi tatil köyüne götürmesi için bir araba kiraladı ve telefonum çaldığında eşyalarımı toplamış, binamın küçük fuayesinde beni almasını bekliyordum.

Tessa: *Bu hafta sonu bir sik bulsan iyi olur yoksa doğum gününde beni ektiğin için kişisel olarak kırılacağım.*

Gülüyorum ve sesim kapalı alanda yankılanıyor.

Tessa doğum günümde yanımda olamayacağım için üzgündü, özellikle de bu yıl Cumartesi gününe denk geldiği için, bu yüzden hafta başında bir şeyler içmek için dışarı çıktık. Ona Andrew'la neler olduğunu anlattım ve birlikte yatmadığımız için çok utandı. Onun ısrarı üzerine olduğunu söylediğimde daha da çok utandı.

Ben: *Kim bilir. Ama her ihtimale karşı hazırlıklı geldim.*

Hemen cevap veriyor.

Hayır, belki. Yap şunu sista. Büyük İngiliz D kazandı!

Başımı sallıyorum ve telefonumu çantama geri koyuyorum.

Birkaç dakika sonra, beyaz lüks bir SUV binamın dışındaki kaldırıma yanaşüyor ve Andrew araçtan iniyor. Küçük valizimle merdivenlerden inmeye başlıyorum ve Andrew onu benden almak için acele ediyor.

"Bunu ben alırım." Bana hızlı bir öpücük veriyor ve sonra aceleyle bavulu arkaya götürüp içine koyuyor.

Neden acele ettiğini anlıyorum. Rüzgâr kesiliyor, bu yüzden aceleyle cipe gidip içeri giriyorum. Isıtmalı koltuk çoktan açılmıştı ve ben de rahatladım.

Andrew birkaç saniye sonra bana katılıyor. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

Başımı sallıyorum. Gerginim ve biraz da sinirliyim. Bu bizim ilk hafta sonu tatilimiz ve bir hafta sonu tatili, ne kadar uzun süredir görüşüyor olurlarsa olsunlar, bir çift için büyük bir olay gibi geliyor. Biz sadece birkaç haftadır birlikteyiz. Umarım Andrew'un beni soğutacak bazı tuhaf alışkanlıklarını keşfetmem.

Bu düşünceleri bir kenara itiyorum, kendimden ve onunla geçireceğim zamandan keyif almaya kararlıyım. Ailesiyle tanışmayı, aşık olduğum bu adamı yetiştiren iki insanı görmeyi merak ediyorum.

Kar yağmaya başlamadan önce birkaç saat boyunca sohbet ederek ve zaman geçirerek, radyodaki şarkıyı kimin seçeceğine dair sırayla araba sürüyoruz. Başta çok kötü değildi, ama sonra gerçekten hızlandı.

Yola çıkmadan önce hava durumunu kontrol ettim, kar yağma ihtimali vardı ama önemli bir şey olması beklenmiyordu. Yolculuğumuzun son bir saati, Andrew'un SUV'u yolda tutmak için ne kadar yavaş sürmesi gerektiğinden iki saat sürdü.

Sinirlerim bozuldu ve ellerimi kucağında yumruk yapmaktan parmak eklemlerim ağrıyor ama çenemi kapalı tuttuğum ve ona nasıl araba kullanacağını söylemediğim için kendimle gurur duyuyorum. Annemin araba kullanması hakkında bir şey söylemesinden babamın her zaman nefret ettiğini biliyorum. Adil olmak gerekirse, Andrew harika bir iş çıkardı.

SUV'u karla kaplı çam ağaçlarının arasından geçen uzun bir yoldan aşağı çekiyor ve kulübeli tatil köyünün önündeki döner kavşağa park ediyor. Bina oldukça büyük ve çok gösterişli. Sadece yeşilliklerden ve binanın enine uzanan ön sundurma boyunca asılı çelenklerden bile bunu anlayabiliyorum.

Bir görevli Andrew'u şoför mahallinde karşılamaya gidiyor ve Andrew ona anahtarları uzatırken, görevli de check-in yapar yapmaz çantalarımızın odamıza getirileceğini söylüyor.

Andrew cipin ön tarafına doğru yürüdü ve elini bana doğru uzattı. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Merdivenler kürekle kazılmış ama kar o kadar şiddetli yağıyor ki fark etmiyor, bu yüzden Andrew düşmemem için merdivenleri çıkmama yardım ediyor.

Tesisin lobisine adım attığımızda sanki bir Noel filminin içine girmiş gibiyim. Tarçın ve zencefilli ekmek karışımı gibi kokuyor ve odanın ortasında iki taraflı büyük bir taş şömine var. Yerler bir tür koyu renkli taş karo ve tavandan büyük boy boynuz avizeler sarkıyor. En az on beş metre yüksekliğinde süslü bir Noel ağacı uzak köşeye kurulmuş ve dışarıda gördüğüm çelenklerin aynısı şöminenin üzerinde ve resepsiyon masasının üzerinde asılı duruyor.

"Bu çok güzel," diye fısıldıyorum.

Andrew bana gülümsüyor ve beni kabul masasının arkasındaki kadına götürüyor. Sanırım ailesini göreceği için gergin olabilir ama bunun onlarla tanışacağım için olduğunu sanmıyorum. O sadece

onlarla tamamen rahat ya da başka bir şey. Tam olarak emin değilim ama bu seyahatte bunu anlamaya niyetliyim.

"Hoş geldiniz. Buraya kadar gelebilmenize sevindim. Yolların oldukça kötü olduğunu duydum," diyor Sarah, isim etiketinde yazdığı gibi.

"Daha iyi olabilirdi." Andrew cüzdanını almak için ceketini karıştırıyor. "Rezervasyonunuz var mı?" Sarah sorar.

"Evet, Andrew Wainwright'ın altında olmalı." Cüzdanından kimliğini ve kredi kartını çıkarıp uzatıyor.

"Teşekkür ederim." Bilgisayara bir şeyler yazıyor, sonra tekrar bize bakıyor. "Odanız hazır. Göl manzaralı üçüncü katta olacaksınız."

"Müthiş." Andrew kartlarını kadından geri alır ve cüzdanına geri koyar.

Birkaç şey daha yaptıktan sonra bize odanın anahtarlarını uzatıyor. "Wi-Fi şifresi anahtarlığın içindeki etikette yazıyor. Yemek salonu her akşam saat 10'da, bar ise gece yarısı kapanıyor. Konaklamanız sırasında bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bize bildirmekten çekinmeyin."

Asansöre yöneliyoruz ve üçüncü kata çıkıyoruz.

Andrew odamızın kapısını açmak için kartı kullanıyor ve ben de içeri giriyorum. Şimdiye kadar kaldığım en güzel otel odası olduğu kesin. Birçok yönden bana Andrew'un dairesini hatırlatıyor - çok sayıda ahşap mobilya ve kumaş karışımı var. Odanın bir köşesinde bir şömine, ona doğru açılı iki koltuk ve aralarında bir masa var. Bir kitap ve sıcak çikolata ile rahatlamak için mükemmel bir yer.

Odada bazı Noel süsleri de var - şöminenin üzerinde çelenkler ve odanın diğer köşesinde orta boy bir ağaç. Uzak duvarın ortasındaki bir kapı sanırım banyoya açılıyor.

"Bu gerçekten çok güzel." Omzumun üzerinden, ağzı ince bir çizgi halinde yanımdan geçen Andrew'a bakıyorum. "Sorun nedir?"

"Sadece bir yatak var." Stresli ya da sinirli olduğu zamanlarda yaptığını fark ettiğim gibi bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Odayı annem tuttu. Sadece bir yatak ayırtmış olabileceğı aklıma bile gelmedi. Özür dilerim."

"Sorun değil, Andrew. İkimiz de yetişkiniz." Kıkırdıyorum ve çantamı yatağın ucuna koyduktan sonra ona doğru yürüyorum. "Yani... Bu küçük yolculukta sadece bir yatağı ihtiyacımız olacağını umuyordum zaten." Parmak uçlarımın üzerine çıkıp ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

Öpücüğe karşılık veriyor ve sonra kendini uzaklaşmaya zorluyor. "Bir centilmen olmaya çalışıyorum Kenzie ve sen bunu oldukça zorlaştırıyorsun."

"Belki de bir centilmen olmanı istemiyorumdur. Belki de onların abartıldığını düşünüyorumdur?" Sesim ikna edici ve alçak.

"Tanrım, kadın."

Başka bir şey söyleyemeden kapı çalındı. Gelen bavullarımızı taşıyan kapıcı ve bavulları odaya getiriyor. Andrew çıkarken ona bahşış veriyor, sonra elleri kalçalarında bana dönüyor.

"Peki... ne yapmalıyız?" Ses tonum, yapmak istediğim şeyin ikimizin çıplak olmasını içerdığını açıkça ortaya koyuyor.

"Bu stresli yolculuktan sonra duş almayı çok isterdim. Önce sen gitmek ister misin?"

Başımı salladım. "Bütün giysilerim kırıışmadan önce valizlerimi boşaltacağım. Sen git."

Başını sallıyor ve hamalın valizini bıraktığı yere doğru yürüyor.

"Ailenin ne zaman gelmesini bekliyorsun?" Reklam yapmak zorundayım-

Mit, gerginim. Andrew'a ailesine benim hakkımda ne söylediğini bile sormadım. Benim onun kız arkadaşı mı, arkadaşı mı... muhtemelen gerçeğe en yakın olan ikisinin arasında bir şey olduğumu mu düşünüyorlar?

Andrew saatine bakar. "Onlardan henüz haber almadığıma şaşırdım. Her an gelebilirler sanırım."

"Pekâlâ, sen duş al, ben de kendime çeki düzen vereyim."

"Tamam." Eşyalarını banyoya götürüyor ve kapıyı kapatıyor. Sanırım kapı kilidinin yerine oturduğunu duyabilirim, bu da onun bu centilmenlik olayını gerçekten ciddiye aldığını gösterir.

Bavulları boşaltmaya ve yerleşmeye başladım. Şöminenin sağındaki büyük pencereden manzarayı kontrol etmeye gittiğimde, yağın karın şiddetinden gölü seçemiyorum. Bu huzurlu anın tadını çıkarmaya karar vererek şöminenin yanındaki sandalyelerden birine oturup dinleniyorum ve kar yağışını izliyorum.

Sanki bir Noel filmindeymişim gibi hissediyorum. Ortam daha mükemmel olamazdı.

Duştan gelen suyun durduğunu duyuyorum ve Andrew'un kapının arkasında çıplak olduğu gerçeğini ve neye benzediğini düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Yine de libidom mesajı almıyor. Elimden geldiğince, hâlâ o kapının ardında ne yapıyor olabileceğini hayal etmeye çalışıyorum. Musluk birkaç kez açılıp kapanıyor ve acaba tıraş mı oluyor diye düşünüyorum. Beni aldığında her zamanki gibi temiz olmadığını fark ettim.

Onu beyaz bir havluya sarınmış, üstsüz, kaslı göğsünden su damlaları akarken ve usturayı yüzünde gezdirmek için eğilirken hayal ediyorum. Bir erkeği tıraş olurken izlemenin doğuştan seksi bir yanı olduğunu düşünmüşümdür hep.

Bir telefonun tiz sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor. Sandalyenin yanındaki küçük masaya bakıyorum ve benim telefonum olmadığını fark ediyorum. Andrew'un olmalı.

Alçak sesle konuştuğu için ne dediğini pek anlayamıyorum ama telefonu hoparlöre verdi. Sosyetik İngiliz aksanıyla konuşan bir kadın duyuyorum.

Her cümlenin sadece birkaç kelimesini anlayabiliyorum.

Ama sonra elinde telefonla kapıya yaklaşmış olmalı çünkü annesinin "Çok uzun zaman oldu... ve Audrey ile olanlardan sonra..." dediğini çok net duyuyorum.

"Audrey hakkında konuşmak istemiyorum ve eğer Ken- zie ile karşılaşırsan, ondan bahsetmeyeceksin. Anlaşıldı mı?" Sesi kırpılmış ve açıkça sinirli. Gerçekten de Audrey hakkında konuşmak istemiyor, her kimse o.

Ama bildiğim bir şey var ki, eğer onun hakkında konuşmak istemiyorsa, konuşmamız gereken şey tam olarak o.

Yirmi Beşinci Bölüm

ANDREW

I Aramayı sonlandır tuşuna basıp elimi ıslak saçlarımla arasından geçirdim ve kapının hafifçe çalınmasından önce bir dakika boyunca yere baktım.

banyo kapısı. Boğazımı temizleyip vücudumdaki gerginliğin bir kısmını silkeledikten sonra kapıyı açtığımda Kenzie'yi tereddütlü bir ifadeyle buluyorum.

"Her şey yolunda mı? Bir süredir içeridesin." Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Arayan annemdi. O ve babam fırtınaya yakalandılar ve buldukları ilk yerde durmak zorunda kaldılar. Sanırım buranın kuzeyi daha da kötü."

Kaşlarını çatıyor. "Gelmiyorlar mı?"

Başımı salladım. "Bir mucize olur da bu fırtına durur ve sabaha kadar tüm karlar temizlenirse olmaz."

Dürüst olmak gerekirse, rahatlardım. Kenzie'nin ailemle tanışmasını istemediğimden değil. Sadece çok fazla yükleri var ve annemin Audrey hakkındaki yorumundan sonra, en azından Kenzie ve benim ilişkimizin geldiği nokta için bunun daha iyi olduğunu biliyorum - yeni başlıyoruz -Onlarla görüşmediğini.

Eğer Kenzie ve ben mesafeyi aşarsak, Audrey hakkında konuşmak için bolca zamanımız olacak.

"Özür dilerim. Hayal kırıklığına uğramış olmalısınız. Bunca yolu geldik."

Ona doğru adım atıyorum, kollarımı gevşekçe beline doluyorum. "O kadar da kötü değil. Bu sadece hafta sonu seni kendime ayıracağım anlamına geliyor."

Ben onu öpmeden önce gözleri biraz daha büyüyor. Elini göğsüme götürüyor ve çıplak tenimi hissettiğinde inliyor. Avucunun sıcaklığı bir dağlama demiri gibi hissettiriyor, ama geri çekilmek yerine daha sert bastırmasını istiyorum.

Öpüşmeyi derinleştiriyorum ve aletim havlunun altında sertleşiyor, yarıktan içeri girme tehdidinde bulunuyor. En azından bir centilmen olmaya çalışmam gerekiyordu, peki ben ne yapıyorum? Havlumu hızlıca çekiştiriyorum ve külotunu içine sokmama ramak kalıyor.

Öpücüğü kapatmak için kendimi zorluyorum ve ona bakarak geri çekiliyorum. O kadar güzel, duygularına o kadar açık ve sıcacık bir kalbi var ki. O gök mavisi gözleriyle bana baktığında ne hissettiğini hemen anlayabiliyorum. Bana şu anda baktığı gibi baktığında böyle hissediyorum, sanki bir güneş ışığı tenimi ısıtıyor.

"Sanırım günün geri kalanı bize ait. Neden ben giyinmiyorum ve gidip tesisin geri kalanını kontrol etmiyoruz? Kulağa hoş geliyor mu?"

Başını sallıyor. "Elbette, eğer yapmak istediğin buysa."

Ona gergin bir gülümseme veriyorum çünkü hayır, kesinlikle yapmak istediğim şey bu değil. Ama Finn'in küçük kız kardeşiyle oyun oynamayacağım. Birlikte uyumadan önce emin olmalıyım, geçen gece evimde çuvallamış olsam bile.

Banyoya dönüp yanımda getirdiğim kıyafetleri giydikten sonra yatak odasında ona katılıyorum.

Kenzie şöminenin yanındaki büyük pencerenin çerçevesine yaslanmış, yağın karı izliyor. Konuşurken bana dönmüyor. "Andrew, Audrey kim? Annen aradığında onun hakkında bir şeyler söylediğini duydum."

Şok içinde olduğum yere yapıştım ve ona baktım. Bunu beklemiyordum. Hem de hiç. Ve Kenzie'yi tanımam ve onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmam gerekirken hayatımın en zor dönemini yeniden yaşamaya hiç hazır değilim.

"Gizlice dinliyor muydun?" Küçümseyici ses tonumdan hemen pişmanlık duyuyorum ama Audrey'nin adının Kenzie'nin ağzından çıkması bana yanlış geliyor. Kim olduğu önemli değil. Audrey'den bahsedilmesi beni sinirlendiriyor ve kendimi bir aptal gibi savunmada hissetmeme neden oluyor. Tıpkı aptal olduğum gibi.

Bana kaşlarını çattı. "Telefonun hoparlördeydi ve o."

Yüzüm düşüyor. Öfkelenme ve pislik yapma dürtüsüne karşı koymalıyım-

Tepkimle artık çok net bir şekilde ortaya koyduğum bir konu hakkında konuşmak istediği için ona delik açmak büyük bir mesele. "Neden bara gidip bir şeyler içmiyoruz, ben de sana anlatırım?"

Göğsüm sıkışıyor. Amerika'ya geldiğimden beri olanları kimseyle konuşmadım. Finn bile bilmiyor. O anıları buraya getirmeye pek hevesli değildim. Aslında Londra'dan büyük ölçüde onlardan uzaklaşmak için ayrıldım ama sanırım onlardan kaçmaya çalışırken yorulduğum ve beni yakalamalarına izin verdim.

Mantıklı yanımda, Kenzie ile bu işin yürümesini istiyorsam ona karşı açık olmam, kim olduğumu ve neden böyle olduğumu anlamasına izin vermem gerektiğini biliyor. Ama biriyle tekrar bu kadar açık olmak beni çok korkutuyor.

Tek umudum içgüdülerimin Kenzie konusunda haklı çıkması, her ne kadar yıllar önce Audrey konusunda yanılmış olsa da.

* * *

Barın köşesinde, pencerenin yanındaki bir masaya yerleşiyoruz.

Garson her birimize birer bira getirdikten sonra, Kenzie beklentiyle bana bakıyor.

Bira bardağını dudaklarıma götürüyorum, bunu başlatmak için bir damla sıvı cesareti umuyorum. "Audrey üniversitedeyken kız arkadaşımdı."

İşte. İlk cümle çıktı ve beklediğim gibi kalbime bir hançer saplanmış hissinden ziyade, göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum, sanki bunu yapacağımı bilerek biraz daha rahat nefes alabiliyorum.

Kenzie devam etmem için başını sallıyor.

"Üniversite birinci sınıfta çıkmaya başladık ve birbirimizden hiç ayrılmıyorduk. Benim iyi bir hukuk fakültesine girmek için sınıf birincisi olma planım vardı. O ise İngiliz edebiyatı dersi alıyordu ve öğretmen olmak istiyordu. İkimiz de üst sınıf ailelerden geliyorduk ve bunu söylerken ukala ya da kibirli görünmek istemem ama kampüste o çift olarak biliniyorduk."

"Sen mi? Ukala gibi mi görünüyorsun? Asla." Kenzie gülümsüyor.

Ses tonundaki birazcık mizah beni daha da rahatlatıyor ve devam ediyorum. "Audrey sevdiğim ilk kızdı ve ona çok aşık oldum. Aramızdaki şeyler kolaydı. Hiçbir konuda aynı fikirde değildik ve çoğunlukla birbirimize tamamen uyumluyduk. Böylece... üniversitedeki son yılımızın Aralık ayında ona evlenme teklif etmeye karar verdim. Böyle bir olay için yılın mükemmel bir zamanı olduğunu düşündüm."

Kenzie'nin ağzı açık kalıyor ama hemen toparlanıp birasını alıyor ve bir yudum içiyor.

"Abartılıydı. O kadar heyecanlıydım ki hayatımızdaki herkesin bu neşeli olaya tanıklık etmesini istiyordum. Herkesten kastım ailem, en yakın olduğum bazı aile üyeleri, tüm arkadaşlarımız, onun ailesi. Bizim için bir mezuniyet yemeği olduğu bahanesiyle herkesi bir araya getirdim. Bir yer ayırttım

Londra'nın en iyi restoranına gittim, anneme evlenme teklif etmek için büyükannemin yüzüğünü alıp alamayacağımı sordum ve büyük gün için hazırlandım."

Sanki hikâyenin bu kısmında işlerin değişeceğini hissetmiş gibi, bardağın yanında duran elimi tutuyor.

"Planım onu dans pistine götürmek ve şarkımızın ortasında dizlerimin üzerine çöküp evlenme teklif etmektir. Bunu yaptım... ama beklediğim heyecan yerine elini çekti ve geri adım attı." O anda yüzünde beliren ifadeyi ve evlenme teklifimin planladığım gibi gitmediğine dair yaşadığım dehşeti gözümün önüne getirdiğimde midem bulanıyor ve ters dönüyor. "Herkes izliyordu, o anın soruyu soracağım an olduğunu biliyordu. Alkış yerine bir tür toplu soluk alıp verme oldu. Audrey ağlamaya başladı ve etrafıma baktığımda herkes telefonunu çıkarmış, çekim yapıyordu. O gece ayrıldıklarında hepsinin cebinde hayatımın en kötü anının kaydının olacağını düşündüğümü hatırlıyorum."

Kenzie elimi sıkarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Çok üzgünüm Andrew. Bu inanılmaz derecede zor olmalı."

Boştaki elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Hiçbir fikrin yok. Yani, çok emindim. Çok emindim. Hayır diyeceği aklımın ucundan bile geçmedi. Geleceğimiz hakkında pek çok kez konuştuk ve hiçbir zaman bir şeylerin ters gittiğine ya da bizimle aynı fikirde olmadığına dair bir işaret vermedi. Tamamen gafil avlanmıştım."

"Seninle evlenememesi için bir neden söyledi mi?" Sesi nazikti.

"Belirli bir şey yok, hayır. Sadece istediği şeyin bu olduğunu düşündüğünü ama o anda, dizlerimin üzerine çöküp ona duygularımı açtığımda ve karım olmasını istediğimde, bunun yanlış geldiğini söyledi. Ben soruyu sorana kadar böyle hissettiğini bilmediğini söyledi."

Kenzie irkilir. "Bu çok zor."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Terk edilmemin ve sevdiğim kadını kaybetmemin yanı sıra, değer verdiğim ve saygı duyduğum herkes tüm bu rezilliği görmek için oradaydı."

Kenzie'nin dudaklarının kenarları aşağı doğru dönüyor ve elimi tekrar sıkıyor. "Eminim herkes senin için çok üzölmüştür."

İğneleyici bir kahkaha attım. "Tabii ki öyle yaptılar. Gözlerindeki acıma duygusunu görmeliydin. Çok utanç vericiydi. Hangisi daha kötüydü bilmiyorum: Herkesin benim için üzöldüğü o gece mi, yoksa birkaç gün sonra hepsi sanki önemli bir şey değölmüş gibi davranmaya başladığında, bana bunu unutmamı, hayatıma devam etmemi söylediklerinde mi? Bunun için daha iyi olduğumu ve başka birini bulacağımı söylediler. Herkes benden soğukkanlı olmamı istedi. O sırada kalbim kırık ve acı içindeydim. Planladığım, güvendiğim ve net bir şekilde görebildiğim gelecek yok olmuştu."

Hayatımın o döneminin ne kadar zor olduğünü düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Sadece bir ayrılıkla uğraşmıyordum, aynı zamanda herkes başarısızlığıma tanıklık etmişti.

"Ne yaptın sen?"

Omuz silkiyorum. "Bir süre yaralarımı sardım ve birkaç hafta sonra, tanıdığım ve birlikte vakit geçirdiğim herkes bana o anı hatırlattığı için İngiltere'de kalmak bana fazla gelmeye başlayınca New York'ta hukuk faköltesine başvurdum. Okul yılının geri kalanında acı çektim, sonra buraya taşındım ve bir daha asla arkama bakmadım."

Bir an beni inceledi. "İşte bu yüzden Noel'den nefret ediyorsun."

Elimi onunkinden çekiyorum. "Noel'den nefret etmiyorum." "Kesinlikle sevmiyorsun."

"Tahammöl ediyorum." Omuz silkiyorum.

Tatillerle ilgili her şeyin bana kaçınılmaz olarak hayatımın o dönemini hatırlattığı doğru.

"Kardeşim Zehra'ya evlenme teklif ettiğinde bu kadar garip davranmanızın sebebi neydi?"

Başımı salladım.

"Hatırlatmalardan nefret ediyorum." "O şimdi nerede?"

Yarı gülüyorum, yarı alay ediyorum. "Tanıřtığđ ilk adamla evlendi. Sanırım biliyorsan, biliyorsundur." Ve o kişi ben değildim, bu da acımı daha da arttırdı.

Sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi bir an sessiz kalıyor. "Sana bir şey soracağım ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Devam etmesi için

başımı sallıyorum.

"Söz mü?"

"Az önce size en sarsıcı, en utanç verici hikâyemi anlattım. Size en sevdiğim renk ya da bir kadında hangi renk külotu tercih ettiğim konusunda kesinlikle yalan söylemeyeceğim."

Esprime beklediğim gibi gülümsemiyor. "Onu hâlâ seviyor musun?" Cevabımı duymaktan neredeyse korkuyor gibiydi.

Alnım kırılıyor. "Ne? Hayır, tabii ki hayır. Bunu neden soruyorsun ki?"

Bana değil masaya bakıyor. "Bilemiyorum. O kadar uzun zaman önce oldu ki ve sen hala ona çok takılmış görünüyorsun... Belki de hala ona karşı bir şeyler hissettiğin içindir diye düşündüm."

Masanın üzerinden eğilip Kenzie'nin iki elini de tutuyorum. "Audrey'e karşı hâlâ bir şeyler hissettiğim için değil. Aksine, şimdi bana bir iyilik yaptığını görebiliyorum. Beni reddetmekte haklıydı. İkimiz birbirimize çok benziyorduk. Elbette bu işleri kolaylaştırıyordu ama hepsi bu." Bir an duruyorum, bunu demek istediğim şekilde söylediğimden emin olmak istiyorum. "Sanırım kolay olduğumuz gerçeğine aşık oldum. Benim yüce hırslarım ve hedeflerim vardı ve o da bunların peşinden gitmeme izin verdiği için mutluydu. Sanırım benden önce fark ettiği şey her şeyin kolay olduğuydu çünkü

İkimizde de diğetine karşı 'sana sahip olmalıyım yoksa öleceğim' hissi yoktu. Ve bence zor zamanları atlatmak için ihtiyacınız olan şey de bu. Aksi takdirde, işler zorlaştığında elinizi eteğinizi çeker ve ilişkiyi bırakırsınız."

Kenzie'ye söylemek istediğim ama birbirimizi görmeye bu kadar yakinken söylemenin onu korkutacağından korktuğum için söylemediğim şey, bana bu duyguyu göstermiş olması. Sürekli onu düşünmekten, ne yaptığını, beni düşünüp düşünmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Audrey ile bunu hiç yapmadım. Onunlayken, derslerime çalışırken onunla ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara iterdim.

"Bu mantıklı mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"MacKenzie." Söyleyeceklerime gerçekten dikkat etmesi için tam adını kullanıyorum. "Audrey için artık hiçbir şey hissetmediğimi bilmeni istiyorum. Hissetseydim burada olmazdım. Bugünlerde kafama taktığım tek bir kadın var, o da sensin." Ayağa kalkması için ellerini çekiştiriyorum ve bacakları bir taraftan aşağı sarkacak şekilde onu kucağıma sürüklüyorum. "Bana inandığını söyle."

Parmak uçlarını yüzümde gezdiriyor. "Sana inanıyorum."

"Güzel. Şimdi sana göstereyim."

Başının arkasını avuçluyorum ve herkesin içinde olduğumuz düşünülürse olması gerekenden daha uzun süren bir öpücük için onu kendime çekiyorum. Geçmişteki benin aksine, buradaki herhangi birinin bu kadının benim olduğunu bilmesi konusunda herhangi bir çekincem yok.

Yirmi Altıncı Bölüm

KENZIE

Andrew ve ben barda bir içki daha içtikten sonra el ele odaya dönüyoruz.

Beni kucağına sürükleyip öylece öptükten sonra odamıza kaçıp adamın kıyafetlerini yırtmak istedim ama geçmişi hakkında konuşmanın onu çok yıprattığını hissettim. Bu yüzden bir içki daha içmek için burada kalmamızın, konuşmanın başlığını değiştirmemizin ve havayı yumuşatmamızın daha iyi olacağını düşündüm.

Benim fikrim işe yaradı. Bana Audrey'den bahsettiğinden beri bir şekilde daha hafif ve daha az gergin görünüyor.

Andrew için üzülüyorum. Bana ondan bahsederken gözlerindeki acı çok belirgindi ve tanıdığınız herkesin önünde böylesine yıkıcı bir şey yaşadığınızı hayal bile edemiyorum. Kabul edelim, bir erkek genellikle kadının evet diyeceğinden emin olmadığı sürece evlenme teklif etmez. Bu kadar gafil avlanmak gerçekten korkunç olmalı.

Bu onu daha iyi anlamama yardımcı oluyor. Tanıştığımızda benimle arasına mesafe koydu, sert ve soğuk davrandı ve resmi olarak görüşmeye başladığımızdan beri hâlâ beni tam olarak kabul etmediğini hissediyordum. Ama bu öğleden sonra yaptığı itirafla, bunu yapacağını biliyorum. Zaman alabilir ama sabırlı olabilirim çünkü o buna değer.

Odamıza vardığımızda Andrew kapının kilidini açıyor ve önce benim girmemi işaret ediyor. Girdim, ve o an

Kapı arkamızdan kapanıyor, odadaki gerilim on katına çıkıyor.

Andrew, aramızdaki mesafeyi aşabileceğimizi düşündüğünden emin olmadan benimle yatmaktan rahatsız olduğunu açıkça belirtti ve ben de onun centilmenliğine saygı duyuyor ve takdir ediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, tek istediğim bu adamın beni soyması ve beynimi sikmesi. Daha önce, sadece arkadaşken, bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım, ama çıkmaya başladığımızdan beri, bunun imkansız olduğu kanıtlandı.

"Akşam yemeği için aşağı inmeden önce biraz kestirsem sorun olur mu?" diye soruyor. "Kar durmuşsa yemekten sonra yürüyüşe çıkabiliriz belki. Görünüşe göre ormanda karanlıkta dolaşabileceğin ışıklı bir patika varmış."

Andrew'un bana tecavüz etmeyi planlamadığı için yaşadığım hayal kırıklığını bir kenara bırakıp ona gülümsüyorum. "Tabii ki hayır. Televizyonda bir Noel filmi izlesem, bu seni uyanık tutar mı?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. O yolculuk beni gerçekten yordu ve dün gece geç saatlere kadar ofisten eve gelmediğim için toparlanmak için erken kalktım."

"Şok edici," diye şaka yapıyorum.

Gözlerini deviriyor ve yatağa doğru yürüyor, yatağın üzerindeki örtüleri katlıyor ve tamamen giyinik bir şekilde içine giriyor.

Omuzlarım biraz çöküyor ama diğer tarafa yürüyorum, yolda kumandayı alıp televizyonu açıyorum. Yorganın altına yerleşiyorum ve bir Noel filmi bulana kadar kanallar arasında geziniyorum, sonra rahatlamak için yastıklara geri dönüyorum.

* * *

Kendimden geçmiş olmalıyım, çünkü bir sonraki hissettiğim şey Andrew'un arkamdan bana doğru bastırdığı, kolunun belime dolanarak karnıma dayandığı.

Tepkim anında oldu. Kalçalarımı döndürüyorum ve kıcıma bastırıldığını hissettiğim hatırı sayılır genişliğe doğru bastırıyorum.

Andrew eğiliyor ve derin, sert sesi kulağıma geliyor. "Uyumaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama tek düşünebildiğim yatakta benden sadece birkaç adım ötede olduğundu. Ve sonra aklım her türlü pis yere gitti." Sert aletini kıcımin çatlağına sürterek sözlerine vurgu yapıyor.

Bu beni inletiyor ve başımı geriye yatırıyorum. Dili kulağıma ısırana kadar boynumda bir yol izlerken, eli karnımda geziniyor ve göğsümü avuçluyor. Kazağımanın içinden bir şekilde meme ucumu bulup başparmağını üzerinde ileri geri hareket ettirdiğinde nefesim kesiliyor.

Yemin ederim, eğer bunu yapıyorsa ve benimle seks yapmaya niyeti yoksa, onu boğmak zorunda kalabilirim.

Yaptığı şey ne kadar şaşırtıcı gelse de, dudaklarını dudaklarımda istiyorum, bu yüzden yüzüm ona dönük olana kadar dönüyorum. Mavi gözleri türbülanslı bir deniz renginde ve göz kapakları ağır.

"Andrew, lütfen benimle alay etme. Eğer birlikte uyumayacaksak, şimdi söyle de buna bir son verelim."

Gözlerini kaçırmadan önce gözlerinde kısa bir anlık endişe görüyorum. "Tek düşünebildiğim bu."

Dudakları benimkilere ondan daha önce hissetmediğim bir yoğunlukla çarpıyor. Kesinlikle kendini tutuyordu. Erimiş lav gibi öpücüğün içinde eriyip tek vücut olana kadar bir araya geliyoruz.

Ağızına doğru inliyorum ve o da bacağıma beline doğru çekiyor. Bunun etkisiyle sikiğin ucu en hassas yerime bastırıyor ve içine doğru sürüyor. Benden bir inilti kaçıyor ve eli saçlarıma dalıyor, aşağı çekiyor, böylece çenem yükseliyor ve boynum ortaya çıkıyor. Birbirimize sürtünmeye devam ederken dilini açıkta kalan etimin üzerinde gezdiriyor.

"Üzerimizde çok fazla kıyafet var," diye söyleniyorum.

Ondan hiçbir itiraz almadım. Sonra bir baktım, Andrew kazağımın eteğini başımın üzerinden kaldırıyor. Sonra, sütyenimi çabucak çıkarıyor. Ben tozluklarımı, çoraplarımı ve iç çamaşırlarımı çıkarırken o yataktan yuvarlanıyor ve rekor bir sürede tüm kıyafetlerini çıkarıyor.

Şimdi ikimiz de çıplağız ve birbirimizi içimize alıyoruz. Garip olmalı ama değil.

Andrew'un bakışları bana ziyafet çekerken, ben de vücudunun eğimlerini ve kıvrımlarını inceliyorum. Aleti kalın ve gururlu bir şekilde yukarı doğru kalkıyor, ucu göbeğinden sadece bir ya da iki santim uzakta ve fark ediyorum ki sünnetsiz. Daha önce hiç sünnetsiz bir erkekle birlikte olmamıştım ve kısaca bilmem ya da farklı yapmam gereken bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

New York'ta kış mevsimi olduğu için teni solgun ama fit ve kaslı. Bir spor salonu faresi gibi aşırı gelişmiş değil ama zayıf ve güçlü. Her yeri çok seksi ama garip bir şekilde bakışlarım ön kollarına, oradaki kaslara ve damarlara takılıyor.

Büyük boy yatağın üzerine bir dizini koyuyor ve bana doğru sürünüyor, siki bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyor. Elimde olmadan dudaklarımı yalıyorum ve o da bunu fark ediyor çünkü siki tepki olarak sarsılıyor.

Cüzdanından ya da pantolonundan bir prezervatif çıkarmış olmalı çünkü daha önce fark etmemiştim ama şimdi vücudumun yan tarafına fırlattığında fark ediyorum.

"Bu fırtınada hiçbir yere gidemeyeceğimize göre, umarım bunun geldiği yerde daha çok vardır." Karın hâlâ yağmaya devam ettiği pencereye bakıyorum.

"Sana hazırlıklı gelmeyen bir adam gibi mi görünüyorsun?" Dudağımı ısııyorum ve başımı sallıyorum.

"Sikim için yalvarana kadar amından ziyafet çekmeyi planlıyorum, Kenzie." Bir elini saçıma sokuyor ve sıkıca kavırıyor. "Yalvarmaya hazır mısın?"

Sırıtiyorum. "Bakalım beni yapabilecek misin?"

Dudakları bir anda benimkilerin üzerinde ve dillerimiz hakimiyet için savaşıyor. Andrew saçlarımdaki elini kullanarak başımı istediği açığa eğerken diğer eli karnımda geziniyor. Tümseğime ulaştığında, sanki kelimeler olmadan ona ait olduğunu söylüyormuş gibi sahiplenici bir şekilde kavırıyor.

Ve tüm kalbimle katılıyorum. Şu anda merkezim temastan dolayı uğulduyor ve daha fazlası için çaresizim.

Ne kadar ıslak olduğumu keşfetmek için parmağını şişmiş dudaklarımdan geçiriyor. Beni sırlıklam bulduğunda boğazından kısık bir onay sesi yükseliyor. Elimde olmadan kalçalarımı yukarı kaldırıp daha fazla temas arıyorum. Kulağa hem keyifli hem de haince gelen bir şekilde kıkırdıyor.

Andrew beni öpmeye devam ediyor, bir yandan da benimle alay ediyor, parmağı giriş deliğimin etrafında dans ediyor ama deliğe girmiyor. Bir inilti duyuyorum ve bunun benim olduğunu fark ediyorum, içime girmesi için sözsüz bir istek.

Ama yapmadı. Onun yerine, beni şaşırtarak, üzerimden yuvarlandı.

Dirseklerimin üzerine kalktım, hızla göz kırparak tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ve onun yataktaki tüm yastıkları yere attığını görüyorum. Tam bir şey söyleyecektim ki sırt üstü yattı, başı yatak başlığına yakındı ve bana "Buraya gel" dedi.

Ona doğru sürünüyorum ve yüzüm şaşkınlığımı gösteriyor olmalı ki elimi tutmak için işaret ediyor. Ona elimi uzattığımda beni yanına çekti.

"Şimdi yüzüme sarıl." Sesinde hiç tereddüt yok ve yanaklarımdan ısındığını hissediyorum.

Daha önce bir erkek bana oral seks yapmıştı, tabii ki yaptım. Ama hiç birinin yüzüne oturmamıştım. Bununla ilgili bir şey biraz kaba ve çok kirli hissettiriyor ve utanç ilk tepkim olsa da, düşünceyle içim karıncalanıyor.

Ben de onun dediğini yapıyorum, hoşuna gitmeseydi yapmamı istemezdi diye düşünüyorum.

Dizlerim yüzünün iki yanına gelir gelmez Andrew kollarını üst baldırlarımın altından ve etrafından geçirerek beni ağzına yaklaştırıyor. Saldırısı ani oldu.

Dilinin ilk darbesiyle yatak başlığını kavıyorum. Çabalarını klitorisim üzerinde yoğunlaştırırken parmaklarım yastıklı kumaşı kazıyor.

Gözlerini kapatmış, elindeki işe konsantre olduğunu görmek için aşağıya bakıyorum. Sanki dikkatimi hissetmiş gibi gözleri açılıyor ve bakışlarımla buluşuyor. Beni kucaklayışını izlerken donup kalıyorum. Beni daha da aşağıya itmek için elini kalçamın etrafında kullanıyor. Adamı boğmamak için kendimi biraz havada tutmaya çalışıyordum ama o benim ağırlığımı üzerinde istiyor gibi görünüyor.

Sanki tadım onu günlerce tatmin etmeye yetecekmiş gibi inliyor. Tomurcuğu ileri geri oynatırken bir eli karnımdan yukarı doğru kıvrılıyor ve göğsümü avuçluyor. Sonra meme ucumu sıkarken klitorisimi emiyor. Zevk ve acının ikiliği başımı arkaya atmama neden oluyor.

"Aman Tanrım, Andrew." Sesim sanki bütün gece bir konserde çılgılık atmışım gibi cılız çıkıyor. Bir elim başının tepesindeki saçlara dalıyor ve çekiyorum, boğazından memnuniyet dolu bir ses çıkıyor.

Bir an için geri çekiliyor ve diyor ki, "Yüzüme sür, Kenz. Nasıl istersen öyle al."

Bir saat önceki ben, bu fikir karşısında dehşete düşerdi. Ama şu anki ben, onun isteğine itaat etmekten başka bir şey düşünmüyor. Kalçalarımı ileri geri sallayarak ona doğru bastırıyorum. Sürtünme mutluluk verici ve Andrew diliyle ne yapacağını çok iyi biliyor.

Çok yaklaştım... çok yaklaştım.

Ellerim saçlarında sıkılaşıyor ve kalçalarımı son bir kez savurarak boşalıyorum, sırtım kavisler çizerken dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıkıyor ve ardından salıverilmemin sancılarıyla öne doğru eğiliyor.

Andrew daha da kuvvetli bir şekilde kucaklıyor, görünüşe göre benim tadıma bakmak için çaresiz.

Beni belimden tutup kaldırdığında ve yanına sırt üstü yatırdığında kendimi yeni yeni toparlıyordum.

"Bu inanılmazdı, kadın. Beni mahvettin." Üzerime eğildi ve beni iyice öptü.

Dilindeki tadım kan dolaşımımı bir kez daha tahrik ediyor ve kısa bir süre için bu adama doyup doyamayacağımı merak ediyorum. Öpüşmeyi bitirdiğinde hemen prezervatif paketine uzanıyor ve dişleriyle yırtarak açıyor.

"İşte, izin ver." Prezervatifi ondan alıyorum ve o üzerimde dururken prezervatifi onun hatırı sayılır uzunluğundan aşağı yuvarlamadan önce ucunu çimdikliyorum. Dokunuşumla siki sarsılıyor ve beni gülümsetiyor.

Kendini bırakıyor, dirsekleri yüzümün her iki yanında, böylece ağırlığının bir kısmını hissedebiliyorum, ama hepsini değil. Aletinin başını içime iterken nefesim kesiliyor, bir yandan da yüzümü inceliyor. Bakışlarına karşılık vererek, biraz daha içeri itip geri çekilirken yanağını avuçluyorum ve içime tamamen oturana kadar aynı modeli tekrarlıyorum.

Beni gererken parmaklarım yanağından saçlarına doğru gidiyor. Aslında rahatsız edici değil. Sadece daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

"İyi misin?" Sesinden kendini tuttuğu, beni kontrol etmek için hareketsiz kalmaya zorladığı anlaşılıyor.

Başımı sallıyorum, dişlerimi alt dudağıma bastırıyorum çünkü şu anda kelimeleri kullanamıyorum.

Kalçalarını yavaşça geri çekiyor ve sikiinin kayması sahip olduğum her bir sinir ucunu aydınlatıyor. Gözlerim çırpınarak kapandı. Başını boynuma gömüyor, dili sıcak etimin üzerinde gezinirken

Kendini içime çekip çıkarıyor. Kollarımı ona doluyorum, tırnaklarım sırtına batıyor, beni bu ana bağlayacak bir şey için çaresizce çırpınıyorum.

Hiçbir şey söylemeden içimden sonuna kadar çekiyor. Dudaklarımdan bir inilti çıkıyor ve gözlerim soru sorarcasına açılıyor.

Andrew ayak bileklerinin üzerine oturuyor ve kıkırımı kalçalarına doğru çekiyor. Tekrar içime girdiğinde, aleti G noktamı okşuyor ve ellerim dışarı fırlayıp altımdaki çarşafları kavırıyor.

"Andrew..." Durması için mi yoksa devam etmesi için mi yalvarıyorum emin değilim. Bu duygu o kadar yoğun ki, kontrolümü kaybedebileceğim hissiyle birleşiyor.

Her itişinde beni doruğa daha da yaklaştırıyor, ta ki kendimi tutma gücümün ötesine geçene kadar. Düzensiz bir çığlıkla boşalıyorum.

Sanki o da boşalıyormuş gibi durur ve inler, ama boşalmaz. "Siktir, seni hissediyorum. Sikimin etrafında zonkladığını hissediyorum."

Başını geriye atmış, terli göğsü kabarıyor ama sanki daha önce hiç bu kadar coşkulu bir şey yaşamamış gibi ağzı açık, gülümsüyor. Nabız atışı durduğunda beni üzerinden çekip ellerimin ve dizlerimin üzerine çeviriyor ve kabaca içime giriyor. Hızı cezalandırıcı, parmakları sanki beni yeterince sert sikemiyormuş gibi kalçalarıma batıyor.

"Kahretsin, Kenz, sen çok. Kahretsin. Mükemmel." Her kelimeyi vücuduma bir itme ile noktılıyor ve yardım edemiyorum ama çığlık atıyorum çünkü çok iyi hissettiriyor.

Saçımdan bir avuç tutuyor ve beni yukarı çekmek için kullanıyor, böylece beni bir vahşi gibi sikerken dizlerimin üzerinde oturuyorum, sırtım kavisli. Saçımda olmayan eli belimin etrafını sarıyor ve tümseğime doğru iniyor. Şişmiş klitorisimi buluyor ve dairesel hareketlerle ovuyor.

"Tanrım... Yapamam... Yine yapamam," diye inledim. Daha önce bir erkekle tek seansta üç kez boşalmamıştım. Vücudum sanki sıkılarak kurutulmuş ıslak bir havlu gibi hissediyor.

"Yapabilir ve yapacak," diye fısıldıyor kulağıma.

Klitorisimle alay ederken içime girmeye devam ediyor ve uyarılmam bir kez daha zevk dalgasını tutamayacağımı hissedene kadar büyüyor ve büyüyor. Düzensiz bir çığlık atıyorum, vücudum sarsılıyor ve sanki hepsini idare edecek donanıma sahip değilmiş gibi içinden akan zevk miktarıyla sarsılıyor.

Son birkaç hamleyle Andrew vahşi bir inilti çıkarıyor ve içimde hareketsiz kalıyor. Aletinin birkaç kez sarsıldığını hissediyorum, sonra ikimiz de gevşiyoruz ve birbirimizin yanındaki yatağa düşüyoruz.

Vay anasını.

Sanırım artık "Beynini sikip atmak" deyiminin anlamını biliyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

ANDREW

I Kenzie'nin yanına uzandım, o kadar sert boşalmıştım ki sanırım bayılmış olabilirim.

Bu... Tanrım. Başka hiç kimseyle böyle olmamıştı.

İlkel hissettim, sanki onu benim olarak işaretlemem gerekiyormuş gibi. Sanki

Denesem bile yeterince derine inemezdim. Sanki bir bütün olmamızı istiyormuşum gibi. Onu kontrol etmeliyim, çok sert olmadığından ve deli olduğumu düşünmediğinden emin olmalıyım.

Yan döndüm. "Bu çok mu fazla oldu?"

Gözlerini açıyor ve vücudunu hareket ettirmeden başını bana doğru çeviriyor. "Az önce arka arkaya üç orgazm yaşadım, Andrew. Ne hakkında şikayet edebilirim ki?"

Kıkırdıyor ve sırtıyorum, sonra ona iffetli bir öpücük veriyorum. "Bırak da şu prezervatifi halledeyim."

Ayağa kalkıyorum ve prezervatifi atmak için banyoya gidiyorum. Odaya döndüğümde Kenzie çoktan yataktan kalkmış ve banyoya doğru yürüyordu. Hâlâ çıplak ve benim yanımda kendi teninin içinde bu kadar rahat olmasına bayılıyorum. Birlikte olduğum çoğu kadın, sanki onları daha önce çıplak görmemişim gibi, işimiz biter bitmez örtünmek istiyor. Ama Kenzie banyonun kapısını kapatmadan önce omzunun üzerinden bana şımarık bir sırtış atıyor.

Yastıkları yatağa geri koyuyorum, sonra kendimi yatak başlığına yaslıyorum.

Tuvaletin sifonu çekiliyor ve musluk akıyor, sonra Kenzie kapıyı açıyor ve yatağa doğru ilerliyor. Yürürken göğüslerinin nasıl hafifçe zıpladığını hevesli bir ilgiyle izliyorum. Rahat edebilmek için pozisyonumu değiştirmek zorunda kalıyorum çünkü aletim bir kez daha yarı yarıya kalkmış durumda.

Yorganın altına girip bana yaklaşıyor, yanağını göğsüme koyuyor ve kolunu belime doluyor.

Televizyon açık, hala bir Noel filmi oynuyor, ama ikimizin de ona pek dikkat etmediğini hissediyorum. İkimiz de kafamızın içinde, olanları düşünüyoruz - en azından ben.

Birkaç dakika sonra başını kaldırıp bana baktı. "Bu mesafeyi aşabileceğimizi düşündüğün anlamına mı geliyor?"

Bir an için kaslarım gerildi. Cevabım hayır olduğu için değil. Sadece on yıldır kendime kadınlar söz konusu olduğunda içgüdülerime güvenemeyeceğimi söylediğim için. Ama kendimi rahatlamaya zorlayarak derin bir nefes alıyorum.

Bir süredir biliyorum ki, hayatımın geri kalanında yalnız kalmak istemiyorsam, bir noktada bu adımı atmak zorunda kalacağım. Bu yüzden geri çekilmek ve aramıza biraz mesafe koymak isteyen her parçamı yutuyorum çünkü Kenzie ile olan bu şey doğru geliyor. Eğer kendi hislerime güvenemiyorsam, belki onunkilere güvenebilirim.

Başımı salladım. "Her ilişkinin amacı budur, değil mi? Sanırım asıl soru benimle bu mesafeyi kat etmek isteyip istemediğin." Yanıtını beklerken kalbim küt küt atıyor.

Gülümsüyor ve yemin ederim gözleri daha da mavi görünüyor. "Seninle uzaklara gitmek istiyorum Andrew Wainwright." Ne sesi ne de bakışları titriyor. Onun bu kesinliğini nasıl da kıskanıyorum.

Saçlarının bir kısmını yüzünün yan tarafına doğru tarıyorum. "Seninle kesinlikle sonuna kadar gitmek istiyorum, MacKenzie Montgomery."

Yarı yolda buluşuyoruz ve sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi yavaş, durgun bir öpücükle beyanlarımızı mühürlüyoruz. Umarım bu doğrudur.

* * *

Akşam yemeği için oda servisi sipariş ettik, ikimiz de yemek salonuna inmek için kendimize çeki düzen vermek istemedik. Daha sonra kendimize iyi davranmayı başardığımız bir banyo yaptık ve ardından ikimiz de kendimize iyi davranamadığımız saçlarımızı yıkayabilmek için bir duş aldık.

Onu ne kadar zorladığım için fayanslı duş duvarında bir göçük olmamasına şaşırdım.

Daha sonra şöminede ateş yaktık, birbirimize sarıldık ve *One Magic Christmas* filmini izledik. Korkunç değildi, kabul ediyorum. 1980'lerde çekilmiş olsa bile.

Kenzie'yi uyandırmak istemiyorum, bu yüzden sessizce giyinip gizlice valeye gidiyorum çünkü kiralık cipin arkasından bir şey almam gerekiyor. Arkaya uzanıp paketlenmiş hediyeği çıkarırken ellerim sinirden biraz titriyor.

Bugün Kenzie'nin doğum günü.

Onun için bir şey aldım, aldığımda beğeneceğinden emindim ama şimdi ona verme zamanı geldi, kendimi sorguluyorum. Valeye teşekkür

ettikten sonra odaya geri dönüp gizlice içeri giriyorum ve hediyeği Noel ağacının altına yerleştiriyorum. Kenzie'nin saçlarının hala yastığa yayılmış olduğu yatağa doğru ilerliyorum ve mışıl mışıl uyuyor.

Muhtemelen uyumasına izin vermeliyim ama bugünün onun için özel olmasını istiyorum. Hediyesini açtıktan ve yatakta kahvaltı ettikten sonra, arazideki patikalarda yürüyüş yaparız diye düşündüm. Belki bu gece yataktan çıkıp tüm ışıkların olduğu patikayı bile kontrol edebiliriz. Tesiste kar motosikletleri ve atlı araba gezintisi de var.

Ne isterse yapmaya hazırım. Ailemden ayrı kalmayacağımız için, bir çift olarak bizimle geçireceği ilk doğum gününün özel olmasını istiyorum.

Yatağın kenarına oturuyorum ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Mutlu yıllar, doğum günü kızıl."

İnliyor, sonra gözleri fal taşı gibi açılıyor. Odanın etrafına bakarken yüz ifadesi bir anlığına şaşkınlığını gösteriyor, ama beni görünce yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Mutlu yıllar." Alnına bir öpücük konduruyorum.

Daha geniş gülümsüyor. "Teşekkür ederim." Bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Gün için tamamen hazırsın. Beni neden uyandırmadın?"

Omuz silktim. "Uyumak istersin diye düşündüm. Dün gece seni çok zorladım." Göz kırpıyorum.

Kıkırdıyor. "Evet, ama hoşuma gitti. Hem de çok."

"Ben de öyle." Sırıtmama engel olamıyorum. "Tatil köyünün neler sunduğuna bir göz attım, bu yüzden ne yapmak istediğine karar vermen gerekecek, doğum günü kızıl."

Yatakta doğruluyor. "Tamam, gidip kendime geleyim, sonra bana her şeyi anlatabilirsin." Kenzie yataktan kalkıyor ve banyo odasına doğru yürüyüp kapıyı kapatıyor.

Televizyonu açıyorum ve müzik çalan kanalları buluyorum, Kenzie'nin hoşuna gideceğini bildiğim için tatil müziği çalan bir kanal bulana kadar tüm kanalları geziyorum.

Banyodan, askıya astığım tişörtü giyerek çıktı ve uzun sarı saçları dökülmüş ve dalgalanırken, makyajsız, her zamanki gibi güzel görünüyordu. Benim kıyafetlerimi giyen bir kadın görmek nasıl bir şey bilmiyorum ama çok tahrik edici.

Kendimi libidomu bir kenara bırakmaya zorluyorum. Bu gün Kenzie ve onun için özel bir gün olacak.

Yataktan kalkıp ona doğru yürüyorum ve elini tutuyorum, sonra onu Noel ağacına götürüyorum. "Doğum günün için sana vermek istediğim bir şey var."

"Öyle mi?" Sesi yumuşak ve inançsız. "Tabii ki biliyorum. Gel ağacın yanına otur."

İkimiz de ağacın yanına bağdaş kurup oturduk ve ben hediye altından çıkardım.

"Bu da nereden çıktı? Bunu dün gece görmedim." Görüyor.

"Bu sabah sen uyurken gizlice içeri soktum." Yerde ona doğru kaydardım. "Dikkatli aç. Kırılabilir ve paketlenme işini ben yaptım, bu yüzden fazla bir şey bekleme."

Emin olmamakla birlikte, Kenzie'nin hediyelerinin hepsinin uyumlu kurdeleler ve fiyonklarla mükemmel bir şekilde paketlenmesine ve mükemmel bir hediye etiketi iliştiirildiğine bahse girerim.

"Bence harika bir iş çıkarmışsın." Kutunun dışındaki çiçekli ambalajı yırtmadan önce bir an için inceliyor.

Şu anda içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok çünkü düz kahverengi bir kutu. Ona bu hediye orijinal ambalajında veremezdim.

Kutunun üstündeki bandı çıkarıp içindeki köpük fıstıkları karıştırırken sinirlerim yeniden geriliyor. Uzanıp hediyesini çıkarıyor ve fıstıklar düştüğünde nefes nefese kalıyor.

"Aman Tanrım, Andrew."

Büyükannesinin gençken sahip olduğu eski beyaz seramik Noel ağacı. Sanırım ona benziyor. Alışverişe çıktığımız gün bana aynen böyle tarif etmişti. Gerçekten bir tane aramak zorunda kaldım ve sonunda Avrupa'dan doğum gününden önce ulaşacak kadar hızlı bir şekilde gönderilmesi için müstehcen bir miktar para ödemek zorunda kaldım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, orijinalinin bir kopyası, bu da tüm paraya ve zahmete değdiğini gösteriyor.

Gözleri yaşlarla doluyor ama elindeki ağacı çevirirken yüzü gülüyor.

"Deliklere yerleştirilecek ışıklar kutunun içindeki bir kapta." Açık kutuya doğru başımı salladım.

Ağacı bir kenara bırakıp bana doğru hamle yapıyor, kollarını boynuma doluyor ve yüzümün her yerini defalarca öpüyor.

Kıkırdıyorum. "Anladığım kadarıyla hoşuna gitti?"

Geri çekiliyor ve iki elini yanaklarıma koyuyor. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye. Yemin ederim. Teşekkür ederim Andrew. Bunu benim için bulduğuna inanamıyorum."

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "O ağaçla ne kadar çok güzel anın olduğunu görebiliyordum ve ona sahip olmanı istedim."

Eğiliyor ve beni hararetle öpüyor, tüm heyecanını ve minnettarlığını dudaklarımızın buluşmasına döküyor. "Senin için de bir şey getirdim."

Kaşlarımı çattım. "Bugün benim doğum günüm değil."

"Aslında bu bir hediye değil... daha çok ikimiz için bir hediye gibi. Ne olur ne olmaz diye getirdim ve dün gecedен sonra bu geceye saklayacaktım ama sanırım doğru zaman geldi."

"Korkmalı mıyım?"

Gülüyor. "Hayır. Olman gereken şey çıplak olman ve yatağın kenarında oturman."

Kaşımı kaldırıyorum. "Pardon?"

Ayağa kalkıyor ve seramik ağacın etrafında dikkatlice yürüyor. "Beni duydun. Şimdi git."

Kenzie hızla bavulunun yanına gidiyor ve banyoya girmeden önce içinden bir şeyler alıyor. Şaşkınlıkla dediğini yapıyorum, yatağın kenarında çırılçıplak oturup aletim bacaklarımın arasında sallanırken kendimi aptal gibi hissediyorum.

Birkaç dakika sonra banyonun kapısı açılıyor ve Kenzie orada durmuş, baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Gözlerim onu içine çektiğinde s i k i m sertleşiyor.

"Bu elf kostümünü ilk randevumuzda giydiğimden daha çok beğeneceğini düşünmüştüm."

Kalçasının ortasına kadar uzanan kırmızı-beyaz çizgili bir çorap ve parlak kırmızı stilettolar giyiyor. Üst tarafında, kalçalarının tam tepe noktasında kesilen, alt kısmı kürklü, çok kısa yeşil kadife bir elbise var. Eminim arkasını dönse kıç yanaklarının alt kıvrımını görebilirdim. Ama en iyi kısmı göğsü. Çünkü elbisenin içine kırmızı balenli bir sütyen yerleştirilmiş olmasına ve göğüslerinin üstünden beyaz kürk geçmesine rağmen arada kumaş yok. Etrafı kumaşla çevrili olmasına rağmen göğsü tam teşhir halinde.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Bir elini kaldırıyor ve banyo kapısına yaslanıyor, bir kalçası yana eğik.

"Nutkum tutuldu."

Sırıttırıyor ve bana doğru yürüyor, abartılı bir şekilde salınıyor, ben ona vururken kalçalarını kavramak istiyorum. Bana ulaştığında, üstüme çıkmasını bekliyorum. Belki beni becerir diye düşünüyorum. Ama şaşkınlık ve sevinçle önümde dizlerinin üzerine çöküyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesim boğuk çıkıyor.

"Sen zeki bir adamsın. Ne düşünüyorsun?" Bir eliyle uzanıp sikimin tabanını kavramadan önce kaşlarını kaldırıyor.

"Bu sanki benim doğum günüm, senin değil."

Aletime doğru eğiliyor, sonra başını yeterince yukarı kaldırıyor, böylece kötü niyetli gözlerini görebiliyorum. "Sadece düşünceli hediyen için sana minnettarlığımı gösteriyorum." Sonra eğiliyor ve aletimi dibinden ucuna kadar yalıyor.

"Mesaj alındı." Ellerim yatağın kenarını sıkıyor.

Sikim tükürüğüyle iyice ıslandıktan sonra, her iki elini de kullanarak bana mastürbasyon yapıyor ve ellerinin yönünü değiştiriyor.

Ucundan precum sızdığı zaman nefesim kesiliyor. "Hoppala," diyor masum bir edayla, sonra eğilip emiyor ucunu ağzına soktu, dilini etrafında döndürdü.

"Siktir." Bir elim başının arkasındaki saçlara gidiyor ve bacaklarımı açarak bana yaklaşması için ona istediği kadar yer açıyorum.

Sonra gerçekten art yakıcıları çalıştırıyor. Sikimin üzerinde sallanıyor, ağzına sokup çıkarıyor. G i d e b i l d i ğ i kadar boğazına d o ğ r u itiyor, hâlâ bir elini ağzının yolunu takip etmek için kullanıyor çünkü sikimin tüm uzunluğunu oraya sığdıramıyor.

Omurgamın dibinde karıncalanmalar başlıyor ve taşaklarım serbest kalma beklentisiyle geriliyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve ben çaresizim, onun ağzını sikerkenki görüntümle sabitlenmişim ve başka tarafa bakamıyorum. Kalçalarım kendiliğinden hareket ediyor ve saçlarını daha sıkı kavriyorum.

Parlak kırmızı ruj sürmüş ve sikim ağzına girip çıkarken dudaklarına bulaşmış. Bu manzara ihtiyacımı daha da arttırıyor.

"Kenz, ben geliyorum," diyorum çünkü centilmenlikten başka bir şey yapmıyorum.

Başını sallamayı bırakıp kıpırdamadan duruyor ve ağzını sonuna kadar sikmeme izin veriyor. Uyarım üzerine geri çekilmeyince kendimi boğazının arkasına bırakıyorum ve ruhumu bu kadının içine boşaltmışım gibi hissedene kadar birkaç vuruş boyunca kendimi orada tutuyorum.

Hepsini alıyor, dölleri yutuyor ve her saniyesinde bakışlarımla buluşuyor.

"Tanrım," diye soluyarak bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Hoşlandın mı?" Kaşını seksi bir şekilde kaldırıyor.

"Buraya gel." Kucağıma oturması için onu kollarından çekiştiriyorum. "Sevdiğinden daha fazla." Onu öpüyorum.

Kısa bir süreliğine, bana kafa atma yeteneğinden daha fazlasından bahsettiğimi anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

* * *

Temizlenip odamızda kahvaltı yaptıktan sonra Kenzie'ye günümüzü nasıl geçirebileceğimize dair tüm seçenekleri sunuyorum.

At arabasıyla gezmeyi tercih etti çünkü görünüşe göre bu her zaman yapmak istediği bir şeydi. Ona neden Central Park'ta sunulan at arabalarından birine binmediğini sorduğumda, bana o atlara iyi bakılmadığını düşündüğünü söyledi. Ama burada, taşrada, atların daha iyi barınaklara sahip olduğunu ve bütün gün turistleri sürükleyerek çalışmak zorunda olmadıklarını düşünerek kendini rahat hissediyor.

Çoğu şeyde olduğu gibi bu konuda da çok tutkulu ve benim hiçbir fikrim yok, bu yüzden sadece gülümseyip başımı sallıyorum.

Tam odadan çıkmak üzereyken telefonu çalıyor. Ceketinin cebinden çıkarıp ekrana bakıyor, sonra da dudaklarını kaşıyor.

"Kim o?" Ben soruyorum.

Bana baktı. "Kardeşim. Belki de telesekretere bırakmalıyım."

"Muhtemelen doğum gününü kutlamak için arıyordur. Cevap vermelisin."

Tereddüt ediyor, sonra telefonu açıyor. "Alo? Selam... Teşekkür ederim... Pek bir şey yok, muhtemelen Tessa ile yemeğe ve bir şeyler içmeye gideceğiz." Gözlerini bana diyor çünkü adam açıkça doğum gününde ne yapacağını soruyor. "Oh, bu çok hoş, ama yarın yapacak çok işim var ve ne zaman bitireceğimden emin değilim... Evet, önümüzdeki hafta birkaç etkinliğim var... Tamam, ondan sonra seni ararım... Aradığın için teşekkürler, Finn." Aramayı sonlandırır ve telefonunu cebine koyar.

"Yarın gece oraya gitmeni istedi mi?" Ben sordum.

Başını sallıyor. "Sanki nişanlandı ve şimdi en çok ev sahibi o. Hiç bu kadar çok takılmamıştık."

Ona yaklaşıyorum ve açık ceketinin kenarlarını kavırıyorum. "Belki de tüm bu düğün olaylarından sonra ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu fark ediyordur."

"Evet, belki. Araması çok hoştu."

"Ailen doğum gününü kutlamak için aradı mı ya da mesaj attı mı?" Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz sorduğuma pişman oluyorum çünkü gözlerindeki ışığın bir kısmı kayboluyor.

Başını iki yana sallar. "Henüz değil, hayır."

Onu etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama etkiliyor, ben de elini sıkıyorum.

"Bazı yıllar işlerine bağlı olarak tamamen unutuyorlar." Acıya kayıtsızmış gibi omuz silkiyor.

Kaşlarımı çattım. "Bu doğru değil."

Kenzie başını sallar. "Hayır, öyle değil. Ama durum bu."

Keşke öyle olmasaydı diye iç geçiriyorum ama onun için durumu farklı kılmak adına yapabileceğim hiçbir şey yok. Zaten şüpheli bir konu üzerinde olduğumuz için, bu sabah uyandığımdan beri düşündüğüm bir şey hakkında onunla konuşma fırsatını kullanabileceğimi düşündüm.

"Kardeşinden bahsetmişken..." İç çektiğinde duruyorum.

"Ne söyleyeceğini biliyorum. Ona görüştüğümüzü söylemek istiyorsun."

"Sence de öyle değil mi?" Ben soruyorum.

Bir an omzumun üzerinden bakıyor, sonra bakışlarımla buluşuyor. "Gelecek hafta sonu şirketin tatil partisinden sonra kardeşime söyleyebilir miyiz? Bu hafta hazırlanmak için yapmam gereken o kadar çok şey var ki, hafta ortasında Mancini'ler için vereceğim Noel Baba partisinden bahsetmiyorum bile. Finn'in bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum ve eğer üzülecekse, bu iki büyük iş geçtikten sonra bununla uğraşmayı tercih ederim. Bu hafta dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım yok." Bana doğru adım atıyor ve kollarını boynuma doluyor. "Zaten yeterince dikkatimin dağılacığına dair bir his var içimde." Sonra parmak uçlarında yükseliyor ve beni öpüyor.

Öpüşmeyi bitirdikten sonra, "Tamam. Ama bundan sonrasını erteleyemeyiz. Bunu bilmeyi hak ediyor."

Başını sallar ve geri çekilir. "Anlaştık. Şimdi gidip günümüzün geri kalanının tadını çıkaralım."

Elini tutup başının üstünden öpüyorum.

En iyi arkadaşımdan gerçeği sakladığım için kendimi iyi hissetmiyorum ama bu kadın hakkında her şeyden daha iyi hissediyorum. Bir hafta neyi değiştirebilir ki?

Yirmi Sekizinci Bölüm

KENZIE

Last hafta sonu büyüleyiciydi.

Bütün hafta bulutların üzerinde yüzdüm. Ben değildim Andrew'a bu hafta yapacak çok işim olduğunu söylediğimde şaka yapıyordu, ancak Pazar akşamı beni eve bıraktığından beri durmadan onu hayal etmemi engellemedi.

Günlerden Çarşamba ve Mancini'lerin parti akşamı. Sadece kendilerinin, en yakın aile ve arkadaşlarının bir araya geldiği partide önce Noel Baba tüm çocukları selamlıyor, ardından da şenlikli bir akşam yemeği yeniyor.

Cep telefonum çaldığında masa düzenine son rötuşları yapıyor ve tüm dekorun yerli yerinde olduğundan emin oluyorum. Elbise pantolonumun cebinden çıkarırken gülümsüyorum, Andrew olduğunu umuyorum ama ne yazık ki bilinmeyen bir numara.

"Alo?"

"Hey, bu Kenzie mi?" diye sorar bir adam. "Bu o."

"Evet, ben Matt. Bu akşamki Noel Baba konserine gelemeyeceğimi haber vermek istedim. Bir TV dizisinde figüran olarak yer ayırttım ve bu gece bir gece sahnesi çekecekler."

Nefesimi tutuyorum ve saate bakmak için telefonu yanağımdan çekiyorum. "Ama üç saat içinde burada olman gerekiyordu!" Benim

sesi tiz ve panik içinde.

"Evet, bunun için üzgünüm. Bu benim için büyük bir şans olabilir. Bunu es geçemem. Anlamalısın."

Başımı sallıyorum, onunla tartışmalı mıyım diye düşünüyorum - yani bir figüran mı? Bunun onun için büyük bir fırsat olacağını sanmıyorum. Repliği bile yok, altmışlı yaşlarında olduğundan bahsetmiyorum bile. Eğer henüz başaramadıysa, biraz ileri gideceğim ve belki de onun için bir şans olmayacağını söyleyeceğim.

"Tamam, haber verdiğin için teşekkür ederim." Son'a bastım ve yaltaklandım.

Andrew muhtemelen bana kendimi savunmam ve adamın diğer tarafına gidip gelmem gerektiğini söyleyecektir ama bu hiçbir işe yaramayacaktır. Saat T eksi üç ve Noel Baba'm yok. Hemen düzeltmem gereken bir şey.

Kullandığım ajansı aramayı düşünüyorum ama günün sonuna yaklaşıyoruz ve buraya zamanında birini getirebileceklerinden şüpheliyim. Getirebilseler bile, kişinin akli dengesinin yerinde olduğunu, sapık olmadığını ve gerçekten ikna edici bir *Ho ho ho* verebileceğini kesinlikle kontrol edemeyeceğim.

Zihnimdeki veritabanı üzerinde çalışıyorum ve aklım bir kişiye takılıyor. Hayır, oynaması gereken rol düşünüldüğünde bu iş için ideal biri değil ama evet demeye tanıdığım herkesten daha meyilli olabilir. Ona sorsam kardeşimin bana güleceğinden eminim.

Telefonumdan Andrew'un adını tuşluyorum ve iş yerinde telefonu açmasına izin vermeyecek bir işin ortasında olmaması için dua ediyorum. İkinci çalışta cevap verdi.

"Ben de tam seni düşünüyordum," diyor cevap olarak.

"Gerçekten mi? Ne hakkında?" Acelem var ama merakıma engel olamıyorum.

"Sadece şu elf kostümünü düşünüyorum."

"Restorandaki mi?"

"Pek olası değil." Ses tonunda bir eğlence var. "Ne oldu? Parti için hazırlık yaptığını sanıyordum. Bunu senden duyduğuma şaşırdım."

"Şey... Bir iyilik isteyeceğim." Alt dudağıımı ısırdım.

"Tamam, duyalım bakalım." Arka planda kâğıtlar karışıyor ve onun her zaman çok meşgul olduğunu biliyorum.

"Bu büyük bir iyilik. Gerçekten büyük.

Kocaman." Kıkırdıyor. "Neymiş o?"

"Ve o elf kostümünü ne kadar sevdiğini ve teşekkür olarak ne zaman istersen giymeye niyetli olduğumu aklından ıkarma."

"İşte şimdi ilgimi çektin."

"Bu gece Noel Baba'yı oynaması için tuttuğum adam iptal etti ve zor durumdayım. Bir avuç ocuk için bir saatliğine Noel Baba'yı oynayacak birine, yani sana ihtiyacım var."

Sessizlikle karşılaştım.

"Andrew?" Telefonumu yüzümden çekiyor ve arama zamanlayıcısının hâlâ saydığını görüyorum. "Andrew?"

"Noel Baba'yı oynamamı istiyorsun. Ben mi? Noel'i bile sevmeyen bir adamı mı?"

"aresiz olmasaydım sormazdım." Ne Enzo'nun ne de Annie'nin odaya girmediğinden emin olmak için arkama bakıyorum. Paniğe kapılmalarını istemiyorum. Bu yıl ev sahipliği yapacaklar ve bana son söylediklerine göre duş alıp parti için hazırlanacaklardı. Çocuklar dadıyla dışarıda bir yerde.

"Bir keresinde bana Scrooge dememiş miydin?"

İ ekiyor. "O seni gerçekten tanımadan önceydi. Ve Scrooge'un geldiğini hatırlayalım."

"Şimdi de Noel Baba'yı oynamak için uygun olduğumu mu düşünüyorsun?"

Öfkelendim. "Hayır, çaresizim ve soracak başka kimsem yok. Yani, yapacak mısın? Lütfen!" Boştaki elimin parmaklarını çapraz yapıyorum.

"Kenzie, bunu başarabileceğimi sanmıyorum. Ya her şeyi berbat edersem ve çocuklar Noel Baba'nın gerçek olmadığını anlarsa?"

"Gerçekten çok kolay olacak, söz veriyorum. Hediyelerin üzerinde zaten her çocuğun adı yazıyor. Sen sadece Noel için ne istediklerini sor, uslu olmalarını söyle ve onlar kucağından inmeden hediyelerini ver. Ben hep senin yanında olacağım."

Nefes aldığını duyuyorum. Benim mutlu olmamı istediği için onu kötü bir duruma soktuğumun tamamen farkındayım. "Etrafta bir Noel Baba kıyafeti bulmuş değilim."

"Bende zaten bir tane var. Bunu yapacak olan adam için kiralamak zorunda kaldım, o yüzden burada bekliyor."

Yine bir an sessiz kalır. "Lütfen..."

"Tamam. Bilgileri bana mesaj at. Burada bitirmem gereken bir iş var.

Gitmem muhtemelen bir saat sürer." "Sen en iyisisin!

Teşekkür ederim!"

"Bir şey değil. Bu akşamki partiden sonra o elf kostümünü çıkarsan iyi edersin yoksa hizmetlerimin karşılığını tam olarak almış sayılmam."

Gülüyorum. "Sana söz veriyorum."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonu göğsüme yaslıyorum, orada sıcak bir his yeşeriyor. Sizi ilk sıraya koyan ve hayal kırıklığına uğratmayacak birine sahip olmak iyi hissettiriyor.

* * *

"Bu yüzden erkek arkadaşım devreye girip gece için Noel Baba rolünü oynamayı kabul etti." Sunucu Annie Mancini'ye son dakika değişikliğini açıklıyorum.

Andrew'a ilk kez bir başkasına erkek arkadaşım dedim ve bu terimi kullanırken neredeyse bir ortaokul çocuğu gibi başım dönüyor. Yani, Tessa'ya hafta sonunda olan biten her şeyi anlattım ama konuşmamız sırasında ona erkek arkadaşım demedim.

Annie hamile karnını ovuşturarak gülümsüyor. "Bu onun için çok tatlı. Sen de çok çalışkansı. Bununla ilgilendiğin için teşekkürler, Kenzie."

Gülümsemeden edemiyorum. Üç Mancini kardeş ve eşlerini gerçekten çok seviyorum. Etkinliğin ev sahipliğini her yıl değiştiriyorlar, bu yüzden şimdi her biriyle çalıştım ve hepsi de eşit derecede etkileyici. Çok zengin ve başarılı olmalarına rağmen bana her zaman iyi ve saygılı davrandılar, emirlerini yerine getiren kölelerinden biriymişim gibi değil.

"Gidip yemekle ilgili her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağım ve şefle her şeyin üzerinden bir kez daha geçeceğim. Eğer Andrew gelirse, lütfen onu içeri alır ve bana doğru gönderir misin?"

"Tabii ki. Onu gizlice içeri sokacağım. Çocukların hazırlıklarının nasıl gittiğini kontrol edeceğim." Ayrılırken başını sallıyor, sanki o kadar ileri gideceklerini düşünmüyormuş gibi.

Enzo, Andrew ile içeri girdiğinde birkaç dakikadır mutfaktaydım.

"Kenzie, sanırım bu sana ait," diyor Enzo ve Andrew'u işaret ediyor.

"Evet, teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve Andrew'a bir öpücük verme dürtüsüne direniyorum.

Enzo, Andrew'a dönüyor ve omzuna yapışıyor. "Noel Baba kıyafetine girip bu çocukların üzerine tırmanmasına izin verdiğine göre bunu gerçekten seviyor olmalısın" -beni işaret ediyor-. İyi şanslar." Kıkırdıyor ve mutfaktan çıkıyor.

Enzo'nun aşktan bahsetmesinden sonra ikimiz de bir süre garip bir şekilde öylece durduk. Birbirimizi o kadar uzun zamandır görmüyoruz ve ikimiz de birbirimize bu kelimeyi söylemedik, hatta ima bile etmedik. Ama son zamanlarda duygularımın bu yöne kaymadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Andrew ve şefi tanıştırıyorum, sonra Andrew'u mutfaktan çıkarıyorum ve etrafta çocukların olmadığından emin olduktan sonra misafir odasına götürüyorum. Misafir odasının kapısı kapanır kapanmaz arkamı dönüp kollarımı Andrew'un boynuna doluyorum ve onu öpüyorum.

"Çok teşekkür ederim. Sana çok şey borçluyum," diyorum uzaklaştığımda.

Ellerini kaydırıyor ve kıcımlı kavlıyor. "Evet, bana olan borcunu da unutma."

"Beni Noel Baba'nın küçük yardımcısı olarak düşün." Göz kırpiyorum, o da inliyor.

"Pekâlâ, kes şunu yoksa bütün gece ereksiyon halinde Noel Baba olacağım."

Gülüyorum ve daha önce Noel Baba kıyafetini bir giysi torbasına astığım dolaba doğru yürüyorum. "İhtiyacın olan her şey orada, göbek bile. Umarım botlar da sığar."

Giysi çantasının fermuarını açıyor ve başını sallıyor. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. İşler gerçekten tersine döndü."

Ellerimi göğsüne koyuyorum. "Harika olacaksın. Şimdi gidip her şeyin hazır olduğundan emin olmalıyım. Yemekten önce kalkarsın, yemekten sonra da birlikte gideriz. Seninle aşağıda, lobide buluşuruz."

Gözleri açıldı. "Bekle. Yani buraya geri gelip üstümü değiştiremeyeceğimi mi söylüyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, tüm hediyeleri dağıtır dağıtmaz gitmelisin, yoksa çocuklar senin gerçek Noel Baba olmadığını anlarlar."

"Yani eve böyle mi gideceğim?" Yatağın üzerinde duran ve parlak kırmızı kadifemsi kumaşı dışarı fırlamış olan giysi çantasını işaret ediyor.

Yaltaklanıyorum. "Eşyalarını da yanımda getireceğim. Sanırım kapıcıya üstünü değiştirmek için tuvaleti kullanıp kullanamayacağını sorabiliriz."

Başını iki yana sallar. "Aslında, sanırım bu şekilde giyineceğim. Kimse benim kim olduğumu anlayamaz ama yanımda yürümek zorunda kalacak olan sensin." Sırıttıyor.

"Sanki Noel Baba'yla yürümek umurumdaymış gibi."

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "Doğru, muhtemelen senin için ön sevişmedir."

Kıkırdıyorum. "Noel'i ne kadar seversem seveyim, hayatım boyunca Noel Baba'ya çıkmayı hiç istemedim."

"Bu gece ona çıkacaksın, bu fikre alışsan iyi olur."

Başımı sallayarak kapıya doğru yürüdüğümde kendimizi dudaklarımız kenetlenmiş ve birbirimizi mıncıklarken buluyoruz. "Senin için hazır olduğumuzda gelip seni alacağım. Tek yapman gereken her çocuğa adını, Noel için ne istediklerini, iyi olup olmadıklarını sormak... Bilirsin işte. Sonra onlara erken Noel hediyesi olarak vermek için sana bir hediye vereceğim, hepsi bu."

Bir elini saçlarının arasından geçirir. "Pekâlâ, bunu halledebilirim."

"Kıyafetle ilgili bir sorun yaşarsan bana mesaj at. Buraya geleceğim."

en kısa sürede
uzaklaşacağım." Başını
salladı. "Anladım."

"Ve teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Yüzü yumuşuyor ve umarım bunun nedeni yardım etmek için devreye girdiği için ona ne kadar minnettar olduğumu görmesidir. Dudaklarının kenarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Senin için her şeyi yaparım."

Ona kendi gülümsememi veriyorum ve bu adamı bulduğum ve hayatımda olduğu için ne kadar şanslı olduğuma inanamayarak odadan

çıkıyorum. Bu

bir Noel mucizesi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

ANDREW

I Bunu yapacağıma inanamıyorum. Gülünçten de öte görünüyorum.
Bu çocukların benim Noel Baba olduğuma inanmalarına imkan yok.
I
sahtekar gibi hissediyorum.

Kapı hafifçe çalınıyor, sonra Kenzie kafasını içeri uzatıyor. Gülmemeye çalıştığını söyleyebilirim. Mavi gözleri eğlenerek titriyor ve sanki kendini kaybetmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor.

Onu işaret ediyorum. "Tek kelime etme."

Ellerini hiç kaldırmayacakmış gibi kaldırıyor ama bağırsaklarını patlatmasına üç saniye kaldığı o kadar belli ki. "Senin için hazırız, Noel Baba. Çocuklar çok heyecanlı."

Onu işaret ediyorum. "Elf kostümü. Sakın unutma." "Buna cesaret edemem."

Beni odadan çıkarıyor ve ev sahibi Enzo'nun daha önce beni yönlendirdiği devasa yaşam alanına geri götürüyor. Odayı hızlıca gözden geçiriyorum ve benden biraz daha büyük altı yetişkin buluyorum, bunların etrafta manyak gibi koşuşturan giydirilmiş çocukların ebeveynleri olduğunu varsayıyorum. Ayrıca küçüklerin büyükanne ve büyükbabaları olması gereken bazı yaşlı insanlar da var.

Tüm grup dikkatini bana çeviriyor ve heyecanla bana bakıyor. Gösteri zamanı.

Elimi sahte göbeğimin üzerine koyuyorum ve sesimi alçaltıyorum.
"Ho ho ho! Mutlu Noeller."

"Noel Baba!" diye bağılıyor çocuklardan biri ve hepsi bana doğru koşup bacaklarımın etrafında dönüyorlar.

Yan tarafta gülümseyerek duran Kenzie'ye gizlice bir bakış atıyorum.

"Noel Baba! Önce seninle konuşmak istiyorum," diyor küçük çocuklardan biri.

"Önce Noel Baba yerine otursun Mateo, sonra kimin önce gideceğine karar verimiz," diyor hamile kadın.

Mateo kaşlarını çatar ve topuklarının üzerinde dönüp kollarını kavuşturarak kanepeye oturur.

"Noel Baba, seni buraya yerleştirdik." Kenzie dikkatimi Noel ağacının yanındaki sandalyeye yöneltiyor. Noel Baba'yı alışveriş merkezinde otururken görebileceğiniz bir şeye benziyor. Bu insanlar çocuklarına en iyi Noel Baba deneyimini yaşatmak için hiçbir masraftan kaçınmamışlar.

Kenzie'yi sandalyeye kadar takip ediyorum ve oturuyorum. Tüm çocuklar yarım daire şeklinde etrafımda hevesle dolanıyor ve ebeveynlerinden izin bekliyorlar.

"Anne, ilk kim gidecek?" diye soruyor kırmızı elbiseli, saçlarını kıvrıcık bir at kuyruğu yapmış küçük bir kız.

Annesi olması gereken hamile kadın -ki kolunu beline dolamış olmasına bakarak Enzo'nun karısı olduğunu düşünüyorum- cevap veriyor. "Arianna, geçen yıl tam tersini yaptığımız için bu yıl en yaşlıdan en gence doğru gidecek."

Kollarını kavuşturur ve kaşlarını çatar. "Asla ilk ben gidemeyeceğim.

En yaşlı ya da en genç ben değilim."

Yetişkinlerden birkaçı gülüyor.

"Ortanca çocuk olmaya hoş geldin ufaklık," diyor Enzo ve kızın at kuyruğunun ucunu şefkatle çekiştiriyor.

"Sıra sende Giuliana," diyor adamlardan biri. O ve Enzo kardeş olabilirlermiş gibi görünüyorlar ama adam Enzo'dan biraz daha büyük.

"Yaşasın!" Giuliana koşarak yanıma geliyor, uzun siyah saçları sallanıyor ve ışıltılı lacivert elbisesi sallanıyor. Bana ulaştığında hemen kucağıma oturuyor.

"Merhaba, Giuliana. Şimdi söyle bakalım, kaç yaşındasın?" En iyi alçak Noel Baba sesimle soruyorum.

"Sekiz yaşındayım," diyor gururla ve sırtıışından ön dişlerinden birinin eksik olduğunu görüyorum.

"Çok büyümüşsün. Bu yıl uslu bir kız oldun mu?"

Her zamanki soruları soruyoruz, sonra sıra yedi yaşında olduğu ortaya çıkan Arianna'ya ve altı yaşındaki kardeşi Mateo'ya geliyor. Son olarak, tüm zaman boyunca arkadaşlarının etrafında dolanan ve sıranın kendisine gelmesini bekleyemiyormuş gibi kıpırdanan küçük adama sıra geliyor.

"Merhaba Dante," diyorum kucağıma çıkmasına yardım ettiğimde. "Merhaba Noel Baba. Ben beş yaşındayım. Soracağımı biliyorum."

Kıkırdıyorum. "Öyleydin. Şimdi söyle bana, bu yıl uslu bir çocuk oldun mu?"

Ağzı nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi yana doğru kıvrılıyor. "İyi davrandım ama Noel Baba, neden aksanın olduğunu bilmek istiyorum."

Gözlerim açılıyor ve hemen Kenzie'den yardım istiyorum. O da benim yüzümde olduğunu hayal ettiğim ifadeyle bana bakıyor. Şok ve inançsızlık, ikimiz de bunu düşünmemiştik.

Hemen cevap vermeyince Dante, "Geçen yıl ya da ondan önceki yıl aksanın yoktu," diye devam ediyor.

Kahretsin. Aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Şey... Dünyanın her yerindeki ülkeleri ziyaret ediyorum. Bazen onların farklı aksanlarıyla konuşmayı seviyorum."

Gözleri kısılıyor ve ağzı ciddi ciddi düşünüyormuş gibi bükülüyor, sonra kabul edilebilir bir cevapmış gibi başını sallıyor. "Fransız aksanı yapabilir misin? Öğretmenlerimden biri Fransız ve o konuştuğunda kulağa nasıl geldiğini gerçekten seviyorum."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. "Biliyor musun Dante, İsa için ne istediğini duymayı gerçekten çok isterdim, çünkü tüm yıl boyunca çok iyi bir çocuk oldun."

Ben ona hediyesini vermeden önce adını hiç duymadığım otuz kadar oyuncağı sıralamaya devam ediyor.

"Teşekkürler Noel Baba. Şimdi de küçük kız kardeşim Allegra'yı yapmalısın. Henüz konuşmuyor ama gerçekten çok iyi."

Kumral saçlı kadının kucağındaki bebeğe bakıyorum. Bir bebeğin kaç aylık olduğunu pek iyi bilemem ama bu çocuğun bir yaşında bile olmadığını biliyorum.

Dante'nin annesi bebeği kalçasında zıplatırken, "Tatlım, sanırım Noel Baba bir sonraki durağına gidiyor olmalı," diyor.

"Noel Baba'yla oturmak zorunda anne, yoksa ona hiç hediye getirmez." Şimdi anladığım kadarıyla yavru köpek gözleriyle bana dönüyor, alt dudağı dışarı fırlamış.

"Gitmem gerekiyor ama onunla bir dakika oturabilirim."

Anne bana minnettar bir bakış atıp bebekle birlikte bana doğru ilerlerken kalbim hızla çarpıyor. "Teşekkür ederim," diyor bebeği uzatmadan önce.

Daha önce hiç bebek kucağıma almamıştım, bu yüzden kalbim güm güm atıyor. Elimi uzatıyorum, bunu berbat edip bebeği yere yuvarlamayayım diye küçük bir dua ediyorum. Onu kollarının altından tutup yaklaşıyorum, sonra kucağıma alıyorum. Kollarını ve bacaklarını çırpıyor, bu beni önce ürkütüyor ama hemen toparlanıp tutuşumu sıkılaştırıyorum. Birkaç fotoğraf çekiliyor ve onu mutlu bir şekilde annesine geri veriyorum.

Ellerimi sahte göbeğimin iki yanına koyuyorum. "Evet, çocuklar, ben olsam iyi olur-"

"Peki ya Ryder?" Giuliana soruyor.

Ebeveynlerden biriyle göz teması kuruyorum ve anlamadığım mesajını almalarını umuyorum.

Mateo, "Evet, Ryder'ın da bir sırası olmalı," diyor.

Yirmili yaşlarda bir adam ailelerin arkasından çıktı. Onu fark etmemiştim bile. Tahminimce saklanmak için elinden geleni yapıyor ve aslında burada olmak bile istemiyor. Onun yaşında olsaydım ben de istemezdim.

"Ben iyiyim çocuklar. Sanırım artık Noel Baba'nın kucağına oturmak için çok yaşıyım," diyor Ryder.

"Senin de bir sıran olmalı. Allegra'nın bir tane var ve o daha çok küçük," diyor Dante, her zamanki yardımseverliğiyle.

Kenzie'ye bakıyorum ve o da hemen öne atılıyor. "San- ta'nın tüm zamanı bu kadar millet. Hadi ona veda edelim."

Yetişkinler tezahürat yaparken ve küçükler bana sarılmak için koşuştururken sandalyeden kalkıyorum. O kadar güçlüler ki neredeyse geriye doğru düşecektim ama kendimi tutmayı başardım.

"Pekala, ufaklıklar. Anne babanıza iyi davranmaya devam ederseniz Noel sabahı mutlu olacağınızı düşünüyorum." Sırtlarını sıvazlıyorum ve onlar beni bırakır bırakmaz dairenin kapısına doğru ilerliyorum.

"Neden kapıdan çıkıyor?" Dante öyle diyor.

Arianna, "Bence onun sihri sadece Noel'de işe yarıyor," diyor.

"Hoşça kalın çocuklar!" Kapıyı açmadan önce onlara son bir el sallıyorum, Kenzie de arkamda. "Mutlu Noeller!"

"Birazdan aşağıda buluşuruz," diye fısıldıyor Kenzie ve sonra kapıyı kapatıyor.

* * *

"Harikaydın!" Kenzie asansörden çıkıp bana doğru koşarak geliyor.

Burada olmasına sevindim. Resepsiyondaki adam sanki polis çağırıp beni dışarı çıkaracakmış gibi bakmaya başlamıştı.

Kollarını boynuma doluyor ve bana kocaman sarılıyor. "Beni orada gerçekten kurtardın. Teşekkür ederim!" Sonra sakalını aşağı çekerek beni öptü.

Masadaki adamın sırtımda bir delik açtığını hissedebildiğim için bunu düzgün tutuyorum.

"Muhtemelen buraya gelmeden önce bir şey yememişsindir. Evime dönmeden önce bir yerde durmak ister misin?" diye soruyor.

"Senin evine mi dönüyoruz?"

Omuz silkiyor. "Şey, elf kostümü orada..."

Sırıtiyorum. "O zaman eğer dayanma gücüm olacaksa kesinlikle biraz yiyeceğe ihtiyacım olacak. Hızlı bir şeyler olsun. Yol üzerinde bir sandviç dükkânında ya da kafede duralım. Bu şekilde giyinmemin sakıncası olmadığına emin misin?"

Kenzie bana bir göz attı. "Şaka mı yapıyorsun? O şeyle insan içine çıkmaya istekli olman bile ıslak bir rüya gibi. Sanırım seni etkiliyorum."

Taşıdığı çantayı alıp eline uzanıyorum ve yanından geçerken masanın arkasındaki adama göz kırptığımdan emin oluyorum.

* * *

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Ne? Hiçbir şey," diyor Kenzie - ya da yalanlar, daha uygun bir tanım olurdu.

"Saçmalık. Bir şeyi beğenmediğinde burnunla şu hareketi yapıyorsun." Sandviçimi yağlı kâğıttan çıkardım ve bir ısırık aldım. Lanet olsun, bana yanlış sandviç vermişler.

"Burnuma ne oldu?" Başını eğiyor.

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bu şey... biraz kıpırdıyor. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Her neyse, sorudan kaçıyorsun."

İç çekiyor ve omuzları çöküyor. "Sanırım nane çayıma yağsız süt yerine tam yağlı süt koymuşlar. Önemli bir şey değil." Ne kadar önemli bir şey olmadığını kanıtlamak istercesine bir yudum almak için bardağı masadan kaldırıyor ama önce ben elinden alıyorum. "Hey!"

"Sizin için düzgün bir şekilde yapmalarını ve istediğiniz gibi domatessiz yeni bir sandviç yapmalarını isteyeceğim." Tezgâha doğru yürüdüm ve kıza konuyu açıkladım.

Özür diliyor ve yeni bir içecek ve yeni bir sandviç yapmaktan mutluluk duyuyor. Yeni ürünleri tezgahın üzerinden bana doğru kaydırduğunda, onları gülümseyerek kabul ettim, masamıza geri döndüm, oturdum ve sandviçimi tekrar yedim.

"Bunu yapmak zorunda değildin." Kenzie fincana sanki onu kişisel olarak rahatsız etmiş gibi bakıyor.

"Kendini savunmaman hoşuma gitmiyor. Pislik olman gerektiğini söylemiyorum ama insanların senden faydalanmasına izin verme. Sen çok iyisin." İçkimi aldım ve bir yudum içtim.

"Şikâyet ederken kendimi rahat hissetmiyorum. Yani, ne düşünecekler?"

"Siparişinizi berbat ettiklerini ve düzeltmeleri gerektiğini." Sandviçimden bir ısırık daha alıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ama ya benim bir sürtük olduğumu düşünürlerse?"

"Öncelikle, denesen bile bir sürtük olamazsın. Sen insan formunda bir güneş ışığısın. Ve ikincisi, çok fazla önemsiyorsun

diğer insanların senin hakkında ne düşündüğünü önemsiyorsun. İyi niyetli ve iyi bir insan olduğunu biliyor musun?"

Kucağındaki ellerine bakar. "Evet..."

"O zaman başkalarının ne düşündüğünün ne önemi var?"

"Sanırım. İnsanların beni sevmesi daha çok hoşuma gidiyor." Fincanını olduğu yerde döndürüyor.

Sevilme ihtiyacının bir şekilde büyürken ailesinden gördüğü ilgisizlikle bağlantılı olduğunu düşünmeden edemiyorum ama bunu söyleyecek kadar aptal değilim.

"Dinle..." Elini tutuyorum. "Kendi adına konuşmaktan korktuğun için kimsenin senin iyiliğinden faydalandığını görmek istemiyorum, hepsi bu."

Elimi sıkıyor ve başını sallıyor. "Biliyorum. Sadece benim için en iyisini istediğini biliyorum."

Başımı sallayarak elini bıraktım ve sandviçimi bitirdim. "Anlaşmamızı yerine getirmeye hazır mısınız?"

Pembe yanaklarını kaplıyor. "Hazır, istekli ve muktedir." Kenzie her zaman söylenecek doğru şeyi bilir.

Otuzuncu Bölüm

KENZIE

W Soğukta el ele eve yürüyoruz. Birkaç kişi bize tuhaf tuhaf bakıyor ama Andrew fark etmemiş gibi görünüyor.

Evimden sadece birkaç blok ötedeyken kar yağmaya başladı. Aşağıya doğru sürüklenen ve tüy gibi hafif görünen türden bir kar. Yapışmayacak ya da yarın burada olmayacak türden.

Binama yaklaşırken Bayan Hoffmeister'ı paltosuna, atkısına ve şapkasına sarılmış, sigara içerken görüyorum.

Bize doğru bakıyor ve beni görünce kocaman gülümsüyor. "Tam da aradığım kız. Seni daha önce aradım ama açmadın. Sanırım bununla dışarıdaydın?" Andrew'a başını sallıyor ve gözlerini kısıyor.

"Merhaba, Bayan Hoffmeister. Neden beni arıyordunuz?"

"Küvetim biraz kirleniyor ve biliyorsun ki çok iyi eğilemiyorum. Bu da düzgün temizleyemeyeceğim anlamına geliyor. Bir iyilik yapıp uğrayacağını ve benim için güzelce fırçalayacağını umuyordum."

Andrew'un başını yavaşça çevirip bana baktığını ve nasıl yanıt vereceğimi beklediğini hissediyorum. Az önceki sözleri Noel çanları gibi kafamın içinde çınlıyor.

Bayan Hoffmeister'ı severim ve ona yardım etmekten çekinmem. Ancak komşuluk nezaketinin yavaş yavaş ev işlerine ve uşaklık hizmetlerine dönüştüğünü görüyoruz. Andrew bu konuda haksız değil.

Köşedeki bakkala gidip kendi sigarasını alabilir ya da benden sık sık talep ettiği diğer sayısız şeyi yapabilir. Geri adım attığımda, zaman içinde benden faydalandığını açıkça görebiliyorum.

"Aslında bu hafta çok yoğun bir işim var, o yüzden senin için bunu yapamayacağım. Özür dilerim." Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra kalbim küt küt atıyor ve onun cevap vermesini bekliyorum.

Önce şaşırdığını fark ediyorum ama bu yavaş yavaş kabullenmeye dönüşüyor. "Oh, tamam. Oğullarımdan birini arayacağım ya da belki de evi toplaması için birini bulmam gerekecek."

Ağzımdan bir anda hava çıkıyor. Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama en derin korkularımın sadece kendimi savunduğum için gerçekleşmediğini fark ettim.

Bu farkındalık kendimi biraz aptal gibi hissetmeme neden oldu. Benim ne kadar korkunç bir insan olduğum hakkında atıp tutmasını mı bekliyordum? Dürüst olmak gerekirse, biraz. Ama hemen geri adım attı ve sanırım bu bana tekrar kendimi savunmak için ihtiyacım olan güveni verdi.

"Anlayışın için teşekkürler." Andrew'un elini tutup sıkarak onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum, kendimi neşeli hissediyorum.

İçeri girdiğimizde elimi çekiştiriyor ve merdivenleri çıkmaya başlamadan önce beni durmaya zorluyor. Yüzümü ona döndüm.

Ellerini yanaklarıma koydu. "Seninle gurur duyuyorum. Sonunda ona karşı koydun."

Noel arifesindeki bir çocuk gibi sırtıyorum. "Biliyorum ve dünya yıkılmadı."

Andrew beni yavaşça öpüyor, öpüşürken başparmakları yanaklarımda geziniyor. Meme uçlarım sütyenimin içinde sertleşiyor ve bacaklarımdan arası ıslanıyor. Geri çekildiğinde, fırtınalı gözlerine bakmaktan ve kısa sürede hayatıma ne kadar çok şey kattığını düşünmekten kendimi alamıyorum. Birdenbire, bu adama bedenimle benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için daireme yeterince hızlı gidemiyorum.

Dönüp merdivenlerden yukarı koşuyorum. Andrew aciliyetimi ben söylemeden anlamış gibi görünüyor.

Dairemin kapısına vardığımızda nefes nefese kalmıştım, anahtarı kilide sokmak ve kapıyı açmak için uğraşıyordum. Sonunda anladım ve kapıyı iterek açtım. İşimiz biter bitmez ve ben kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, birbirimizin üzerindeyiz - dudaklar dudaklarda, eller diğerinin vücudunun her yerinde, kıyafetler soyulmuş.

"Bugün için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ağzına karşı.

Bir an için geri çekiliyor ve bana bakıyor. "Bu bir hediyeydi. Yardıma ihtiyacın varsa, yardım edebilirim... Ben oradayım."

Ağızlarımız tekrar buluşuyor, çaresizce. Tüm bunlar olurken, zihnim dönüyor.

Bugün benim için ortaya çıkıp rahatsız olduğunu bildiğim bir şeyi yapmasından, beni kendim için ayağa kalkmaya teşvik etmesine ve bana doğum günü hediyemi almak için harcadığı çabaya kadar, Andrew bana hayatım boyunca hiç olmadığım kadar özel, istenen ve sevilen biri olduğumu hissettirdi.

İşte o zaman bu adama bedenen ve ruhen tamamen aşık olduğumu fark ediyorum.

Bunu ona söylememin imkanı yok. Hiç şansın yok. Benim biraz gururum var.

Ama o da benim için aynı şeyleri hissetsin ya da hissetmesin, bu düşünceye değer veriyorum. Eğer hissetmiyorsa, belki zamanla hisseder. Ne de olsa geçmiş ilişkiler konusunda benden daha tecrübeli.

Tek bildiğim, onunla birlikteyken beni sevdiğini hissettiğim. Şimdilik bu kadar yeter.

Soyunduktan sonra Andrew beni kucağına aldı ve kollarımı boynuna doladım. Yatağıma doğru yürüyor ve beni nazikçe sırtüstü yatırıyor.

Bana bakışı bir okşayış gibi geliyor. Sanki bakışlarının hareket ettiği her yerde düşüncelerinin sıcak tenimde iz bıraktığını hissedebiliyorum.

Yatağın üst tarafına geçiyorum, endişeli bir şekilde onu bekliyorum. Bu adamı içimde hissetme, onunla birleşme ihtiyacı hiç bilmediğim kadar yoğun.

Üzerime çıkana kadar yatakta sürünüyor, gözlerimi sürekli kendi gözleriyle tutuyor. Derin bir nefes alıyorum. Bu, birlikte olduğumuz diğer zamanlardan farklı hissettiriyor.

"Bu gece aramızda hiçbir şey olsun istemiyorum." Alnımdaki bir tutam saçı fırçalıyor. "Ben temizim."

Dişlerim bir an için alt dudağıma bastırıyor. "Ben de öyleyim ve doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Bizim-"

Elimi yanağına götürerek, "İstiyorum," diye fısıldıyorum ve bacaklarımı davet edercesine açıyorum.

Başka bir şey söylemeden içime giriyor ve bakışlarımı onunkilere kilitleyebilmek için gözlerimi kapatmamak için mücadele ediyorum. Yavaşça, neredeyse durgun bir şekilde içime girip çıkıyor. Bu sırada dudakları tenimin üzerinde geziniyor. Dilini köprücük kemiğimden boynuma, kulağımın kabuğuna doğru sürüklüyor ve orada ne kadar iyi hissettiğimi, beni bulduğuna inanmadığını, ne kadar harika bir kadın olduğumu fısıldıyor.

Aletin sürükleyip çekmesi beni orgazma yaklaştırıyor ve tamamen oturduktan sonra kalçalarını döndürdüğünde dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıkıyor. Ben bir şelalenin kenarından dökülene, yumuşak bir çığlıkla boşalana ve ona yapışana kadar hareketi tekrarlıyor.

Şimdiye kadar yaşadığım en yoğun fiziksel orgazm olmayabilir. Ama duygusal olarak, açık ara en güçlüsüdür.

Saniyeler sonra beni takip ediyor, sonra ağırlığının bir kısmını üzerime bırakıyor. O içimde yumuşayana kadar birbirimize sarılıyoruz.

Ben dünyamı bir kez daha düzeltmeye çalışırken kalplerimiz birlikte atıyor. Az önce olan şey sikişmek değildi, seks de değildi, çok daha fazlasıydı. Seviştik ve aramızda bir şeyler değişmemiş gibi hissetmek zor.

Üzerimden kalkıyor, ikimizi temizlemekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve az önce olanlara tepkisinin ne olabileceği konusunda gergin hissetmekten kendimi alamıyorum.

Geçmişi ondan uzaklaşmasına neden olacak mı? İki katına mı çıkacak?

Bir an için kendini tuvalette toplamış olmalı, çünkü geri dönmesi birkaç dakika sürüyor. Ama döndüğünde, kendini kapatmadığı çok açık. Gözleri bana ihtiyacım olan her şeyi söylüyor, hâlâ bu işin içinde.

Andrew bana sıcak bir bez getiriyor ve bezi çamaşır kutuma atmadan önce beni temizliyor. Sonra yorganın altından sıyrılıyor ve beni yarı göğsüne yatacak şekilde kendine çekiyor. O parmak uçlarını omurgam boyunca gezdirirken, ben de kendi parmak uçlarımın onun göğüs kaslarında gezinmesine izin veriyorum.

Az önce olanlar hakkında ne söyleyeceğimden emin değilim ve belki o da bilmiyor, çünkü bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Sonunda konuştuğunda, bizimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Şirketin birkaç gün sonraki partisi için kendini hazır hissediyor musun?"

"Önümü iliklemem gereken son birkaç ayrıntı var ama bunların sorun olmayacağından eminim."

Başını salladığını görmek yerine hissediyorum. "Seni orada görmek ve tanıdıkmişiz gibi davranmak tuhaf olacak. Belki de-"

"Andrew, sorun yok."

Geçen hafta sonu tatil köyünden eve dönerken, partide ona eşlik edip etmemem konusunda konuştuk. Büyük bir parçam onun kolunda olmak istiyor ama aynı zamanda bir iş yapmak için oradayım. Onun için nefret ediyorum.

profesyonelliğimin sorgulanmasını ya da insanların Andrew ile yattığım için bu işi aldığımı düşünmelerini istemem.

Kendi adına, iş arkadaşlarından hiçbirinin özel işlerine karışmasını istemiyor. Geçmişinden dolayı mı yoksa iş ve eğlenceyi ayrı tutmayı seven bir adam olduğundan mı emin değilim ama partide platonik bir ilişkimiz varmış gibi davranmanın en iyisi olduğu konusunda anlaştık. Bu, iş yerindeki hiç kimsenin birlikte olduğumuzu bilmeyeceği anlamına gelmiyor. Sadece şimdilik en kolayı bu.

Bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı kaldırıyorum. "Şu an için en iyisinin bu olduğuna karar verdik."

Dudakları ince bir çizgi oluşturuyor ve başını sallıyor.

Gülümseyerek parmaklarımı saçının önündeki gri çizginin olduğu yerde gezdiriyorum. "Hep böyle miydin?"

"Evet." Dudakları biraz aşağı eğildi. "Bir adı bile var."

"Var mı?"

Başını sallıyor. "Buna Mallen çizgisi deniyor. Tanrım, ilkokulda çocuklar bu konuda benimle durmadan dalga geçerlerdi." Sanki ne kadar kötü olduğunu hatırlıyormuş gibi gözlerindeki ışık biraz sönüyor.

Kendimi yukarıya doğru kaydırıyorum ve elimi tekrar gri çizginin içinden geçirerek ona sarılıyorum. "Bayıldım. Bence çok seksi."

Andrew'un elleri kalçalarımın yerleşiyor. "Seviyorsun, değil mi? Ne kadar seksi?" Şaftının altımda sertleştiğini hissediyorum.

"Süper seksi," diyorum, eğilip ona bir öpücük veriyorum.

"Seksi olduğunu düşündüğün sürece önemli olan tek şey bu." Elleri vücudumun yanlarında aşağı yukarı geziniyor ve meme uçlarım büzülüyor.

Andrew fark eder. Tabii ki fark eder. Öne eğilip bir tanesini ağzına alıyor.

O andan itibaren gecenin geri kalanını yatakta geçiriyoruz ve ona ne kadar seksi olduğunu düşündüğümü çok açık bir şekilde ifade ediyorum.

Bölüm Otuz Bir

ANDREW

T Parti gecesi geldi çattı. Keşke Kenzie'nin parti için harcadığı onca emekten sonra bunu beklediğimi söyleyebilseydim ama bütün gün beni rahatsız eden sinirlerimden kurtulamıyorum.

Şirketin Noel partilerinden biri için daha önce hiç gergin olmamıştım - daha çok katılmam gerektiği için sinirliydim - bu yüzden Kenzie'nin adına sinirli olduğumu varsayıyorum. Verdiği onca emekten sonra bunun onun için büyük bir başarı olmasını istiyorum. Olmazsa, onu bu işe ben sürüklediğim için kendimi sorumlu hissedeceğimden bahsetmiyorum bile. İşi alması için Kenzie'nin kolunu büktüğümde Bethaney'nin ne kadar uçar ve çekingen olabileceğini biliyordum. Umarım Bethaney Kenzie'den son dakikada imkansız taleplerde bulunmaz.

Aynada son bir kez kendimi kontrol ediyorum. Lacivert üç parçalı takım elbisemi giyiyorum çünkü Kenzie mavinin gözlerimden de aynı maviyi çekeceği konusunda ısrar etti. Bu fikir hoşuna gittiği için ben de kabul etmekte tereddüt etmedim. Kravatımı son bir kez düzelttikten sonra telefonumu ve cüzdanımı cebime koyup dairemnden çıkıyorum.

Uber'le mekâna gitmek Manhattan trafiği nedeniyle sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, bu yüzden Kenzie'ye mesaj atıyorum.

Şimdi yoldayım. Nasıl gidiyor?

Birkaç dakika sürüyor ama cevap veriyor.

Kenzie: *Bethaney bir saat önce buraya geldi ve birkaç son dakika ayarlaması yapmak istedi ama halledemeyeceğim bir şey değil.*

Çarşamba günü Noel Baba'yı oynadıktan sonra ikimizin yaptığı konuşmayı düşünerek kıkırdıyorum. İkimiz de Bethaney'nin son dakikada Kenzie'ye bir şey söyleyeceği konusunda hemfikir olduk.

Çarşamba gününü düşündüğümde kendimi ayarlamak için koltuğumda yer değiştirdim.

Ne Kenzie ne de ben bunu tartıştık, ancak o gece paylaştığımız şeyin özel olduğu ve iki insanın birbiriyle buluşup seks yapmasının ötesine geçtiği açıktı. Fiziksel bir boşalmadan çok daha öte bir anlam ifade ediyordu.

Regis otele varıyorum ve şoförüne teşekkür ederek soğuk gece havasına adım atıyorum. Kapıcının benim için açtığı kapılardan geçmeden önce nefesim görünür hale geliyor.

Asansörle balo salonuna çıkarken gerginim. Kız arkadaşımın iyiliği için bunun iyi gitmesini gerçekten istediğimden mi, yoksa bütün gece kız arkadaşım değilmiş gibi davranmak zorunda olduğumdan mı bilmiyorum. Keşke bu gece yanımda olsaydı.

Asansör hedefine ulaşıyor ve kapılar açılmadan önce zil çalıyor. Dışarı çıkıyorum ve balo salonunun girişine doğru ilerliyorum, sonra durumu değerlendirmek için bir an kapıda duruyorum.

Oda tam da Kenzie'nin bana tarif ettiği gibi görünüyor. Odanın bir ucuna konukların farklı satıcılardan ürün aldıktan sonra dinlenmeleri veya yemek yemeleri için masalar yerleştirilmiş, ardından odanın diğer yarısı boyunca küçük bir kasabanın küçük vitrinleri gibi kurulmuş satıcılar ve aralarındaki "yolu" dolduran dans pisti yer alıyor.

Derme çatma vitrinlerden masa örtülerine ve orta süslerine kadar her şey tatil renkleri ve dekoruyla süslenmiştir. Oda olağanüstü görünüyor.

Sonra Kenzie ortaya çıkıyor ve nefesimi kesiyor.

Kesinlikle muhteşem görünüyor. Sarı saçları dökülmüş ve bukleler halinde ve göğüs dekoltesini belli edecek kadar önden sarkan spagetti askılı koyu kırmızı bir elbise giyiyor. Elbise belinden içeri giriyor ve dışarı çıkıyor. Elbisesinin kumaşına sık sık takılan tüy benzeri şeyler, odanın içinde hareket ederken neredeyse havada süzülüyormuş gibi görünmesine neden oluyor.

Bu gece ellerimi ondan uzak tutmak kesinlikle bir kısıtlama testi olacak.

"Olağanüstü, değil mi?"

Ses beni aval aval kız arkadaşına bakmaktan alıkoyuyor. Sağıma döndüğümde Bethaney'nin geniş bir gülümsemeyle orada durduğunu görüyorum.

"Pardon?" Beni Kenzie'ye bakarken mi yakaladı? "Her şey olağanüstü olmadı mı?"

"Evet, harika görünüyor." Başımı salladım.

"Beni Kenzie ile buluşturduğunuz için tekrar teşekkürler. O bir cankurtaran."

Tekrar Kenzie'ye doğru bakıyorum. Köşeye kurulmuş olan DJ ile konuşuyordu. "Kesinlikle öyle."

Eğilir ve fısıldar, "Biliyorum, biliyorsun."

Başımı Bethaney'ye doğru çeviriyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Sinsi bir sırıtışla omuz silkiyor. "İkinizin bir şey olduğunu biliyorum. Ya da en azından birbirinizden hoşlandığınızı." Bardağındaki pembe sıvıyı yudumluyor.

Boğazımı temizliyorum ve yerimde kayıyorum. "Ne demek istediğinden emin değilim."

"Oh lütfen." Gözlerini deviriyor. "Sizi ilk kez birlikte gördüğümde çok belliydi. Cinsel gerilimi bir bıçakla kesebilirdim."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ben daha söyleyemeden Bay Simons öne çıkıyor ve kolunu Bethaney'nin beline doluyor. "İşte b u r a d a s ı n , tatlım. Seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Hayır, sadece Andrew ile sohbet ediyordum."

Bay Simons odayı gözden geçiriyor. "İyi iş çıkardın, bebeğim. Burası harika görünüyor. Her zamanki havasız işlerimizden çok daha iyi. Haksız mıyım?" Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Kesinlikle gelişme." Başımı salladım.

Bethaney övgülerimizi içine çekiyor, ışıldıyor. "İkinize de teşekkürler. Şimdi izin verirseniz, gidip etrafı dolaşmam gerekiyor. Herkesin iyi vakit geçirdiğinden emin olmak istiyorum."

"Pekala. Sadece benim için bir dans ayırdığından emin ol." Adam kızın kışına vuruyor ve kız ciyaklıyor. Bay Simons, nişanlısının uzaklaşmasını izlerken kolunu omuzlarıma doluyor ve beni şaşırtıyor. "Bethaney'e bu konuda yardımcı olacak organizatörü bulduğun için sana teşekkür etmek istiyorum. Bazen aşırı hevesli olabildiğini biliyorum ama bu onun için çok önemliydi. Bunu şirketteki tüm çalışanlara açılmak olarak görüyor ve iyi bir iş çıkarmak istiyordu. Bunun gerçekleşmesindeki rolünüz için teşekkür ederim."

Sesinde duyduğum aşk beni neden şaşırttı bilmiyorum ama şaşırtıyor. Onun için iyi vakit geçirmekten ve ateşli bir kol şekerinden başka bir şey olmadığını düşünmüştüm, ama bundan çok daha fazlası olduğu açık. Onu seviyor olabilir.

"Bir şey değil."

Omzumu sıkıyor ve kolunu indiriyor. "Ortak pozisyonu senin için gittikçe daha iyi görünüyor, Wainwright." Başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Nabzım hızlanıyor ve bir çılgılık atmak zorunda kalıyorum. Elbette hiçbir şeyin kesin olmadığını biliyorum, ancak onun onayını almak, diğer ortakları Berns gelecek yıl emekli olduğunda ortak olması gereken kişinin ben olduğuma ikna etmek için kilit önem taşıyor.

Hemen Kenzie'nin yanına gitmek yerine, ki bunu yapmak istiyorum, bara gitmeye karar veriyorum. Zaten Bethaney ile konuştuğunu görüyorum. İkisinin de elinde birer pembe içki var ve gülümseyerek kadehlerini tokuşturuyorlar.

Bara doğru giderken Darla'dan uzak durmak için elimden geleni yaparak biraz havadan sudan konuşuyorum. İş yerinde her gün asistanımla konuşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ve bunu bir sosyal etkinlikte yapmayı kesinlikle istemiyorum. Ama öyle bir şansım yok. Barmenin içkimi hazırlamasını beklerken beni köşeye sıkıştırdı.

"Merhaba Andrew. Yani, Bay Wainwright."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Merhaba Darla. Bu akşam nasılsın?" Ona doğru dönmeye zahmet etmiyorum, umarım imamı anlar.

"Harika! Parti harika geçti, değil mi? Bethaney gerçekten kendini aştı."

Ona bunun Bethaney ile hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin Kenzie ve onun Bethaney'i saçma fikirlerinden uzaklaştırma becerisiyle ilgili olduğunu söylemek istiyorum ama bunun yerine "Her şey harika görünüyor" diyorum.

Barmen içkimi bana doğru uzatıyor ve ben de bahşiş kavanozuna bir banknot atıyorum.

"Ne içtin?"

Elimi soğuk bardağın etrafına doladım. "Buzlu viski."

"Bethaney'nin bana verdiği içkilerden birini denemelisin. Onlar çok iyi. İçinde alkol varmış gibi bir tadı bile yok." İçinde Bethaney'nin daha önce içtiği pembe sıvının olduğu bir bardak tutuyor. "Ben-

Ama ne dendiğini bilmiyorum, o yüzden barmenin bileceğini umuyorum."

"O zaman ben kenara çekileyim de siz işinize bakın. Seni görmek güzeldi." Ona başımı salladım ve kalabalığın içinde kayboldum.

Oda ilk geldiğimden çok daha kalabalık ve gözlerimin Kenzie'yi tekrar bulması biraz zaman alıyor. Gidip ona ne kadar güzel görüldüğünü söylemem gerekiyor. Ama onu gördüğümde midem bulanıyor ve hemen ardından elimdeki bardağı gözüm gibi kavıyorum.

Dans pistinin kenar mahallelerinde Tom Hard'la sohbet ediyor - partnerlik için en büyük rakibim. Adam açıkça ondan hoşlanıyor. Vücut dilinden ve konuşurken ona kibarlıktan daha fazla eğilmesinden belli.

Kenzie ise onun kim olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değil, dahası bir gülümsemesi var ama bu gülümseme benimle konuşurken olduğu gibi gözlerine ulaşmıyor.

Bu bilgi içimdeki kıskançlığın alevlenmesini ya da ayaklarımın onlara doğru ilerlemesini engellemiyor. Kalabalığın arasından ilerliyorum, onlara ulaşana kadar selam veren bir avuç insanla konuşmak için durmuyorum.

"İyi akşamlar. Bu kadar komik olan ne?" Viskimden bir yudum alıyorum ve gözlerimi bardağın kenarından Tom'a dikiyorum. Şirketler hukuku pek de eğlenceli değil ve Tom'un dinleyicilerinden bağımsız olarak konuşmak istediği tek şey de bu gibi görünüyor.

"Selam, Wainwright. Parti planlamacımıza ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylemek için geldim. Geçmiş yıllardan çok daha iyi, değil mi?"

Homurdanarak başımı sallıyorum ve sonunda Kenzie'ye bakmaya cesaret ediyorum. Eğlenmiş bir ifadeyle ikimizin arasına bakıyor.

"Şurada Simons'ı görüyorum. Gidip ona Bethaney'nin bu işte ne kadar iyi iş çıkardığını söylesem iyi olacak." Tom omzumu sıktı. "O ortak pozisyonu kendi kendine dolmayacak." Bana sevimsiz bir göz kırptı.

Bu da yüzündeki ifadeyi yumruklamak istememe neden oluyor. Kenzie'ye dönüp "Bu gece benim için bir dans ayır, tamam mı güzelim?" dediğinde bu his daha da yoğunlaşıyor.

Birkaç kez göz kırpmıyor. "Bu gece dans edeceğimi sanmıyorum. İşlerin başında kalmalı ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıyım." Sonra içkisinden büyük bir yudum alıyor.

Tom omuz silkti ve yürüdü gitti.

Kıskançlık, normalde kalbimin olması gereken göğsümde sıcak bir kömür gibi yanıyor olsa da, olgun bir karar olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyorum ve bundan bahsetmemeye karar veriyorum.

"Bu gece muhteşem görünüyorsun." Bakışlarım göğüs dekoltesine, vücudundan aşağıya doğru iniyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor.

"Bu eski şey mi?" Eteğini yanlarına doğru çeker ve küçük bir reverans yapar.

"Büyüleyicisin. Seni öpebilmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Düşündükçe dudaklarımı yalıyorum.

Kıkırdıyor. "Bir fikrim var." Parmak uçlarında yükseliyor ve fısıldıyor, "Çünkü bu gece takım elbise pornosunun özüsün."

Gülüyorum. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama içinde porno kelimesi var, bu yüzden iyi bir şey olduğunu söyleyeceğim."

Yaklaşıyor. "Bu harika bir şey." Sonra içkisinden bir yudum daha alıyor.

"Her şey harika görünüyor. Sen olmasaydın bunlar asla bir araya gelemezdi."

Bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Bana bu işi ayarladığın için de teşekkür ederim. Bethaney şimdiden gelecek yılki partiye de yardım edip edemeyeceğimi sordu."

"Bu harika." Kendimi unutarak onu kucaklamak için bir adım öne çıkıyorum ama son anda duruyorum. "Sana dokunmamayı hatırlamak çok zor."

Alt dudağını dışarı çıkarıyor. "Biliyorum ama bir profesyonel olarak görülmek benim için önemli."

"Anlıyorum."

Birbirimize dokunamadığımız ya da şu anda yapmak istediğimiz şeylerin hiçbirini yapamadığımız için ne yapacağımızı bilemeden bir süre öylece duruyoruz.

"Şey, mutfağa gidip akşam yemeğinin kısa süre içinde servise hazır olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor. Bana müsaade eder misiniz?"

"Elbette." Geri çekiliyorum. "Ben gidip sıkıcı avukatların arasına karışacağım. Ama şunu bil ki seni eve götürüp üzerindeki elbiseyi dişlerimle sıyırmak için dakikaları sayıyorum."

Yanakları neredeyse elbisesiyle aynı kırmızı tonuna dönüştü. Sonra bir nefes verdi ve bana doğru eğilerek fısıldadı, "Bir sır bilmek ister misin? İç çamaşırı giymiyorum."

Topuklarının üzerinde dönüp mutfağa açılıyor olması gereken arka kapıdan çıkmadan önce geri çekilip göz kırpmıyor.

Tanrım, bu kız bana neler yapıyor.

Otuz İkinci Bölüm

KENZIE

A Akşam yemeği servis edildikten sonra, ortakların her biri tüm çalışanlara birkaç söz söyler, ardından DJ müziğin sesini açarak insanları dans pistine.

Açlıktan ölüyorum, bu yüzden Bethaney'nin bana verdiği içecekten bir yudum daha alıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama *çok* lezzetli. Özellikle de içinde alkol olmadığı için.

Bugün sadece kahvaltı etme şansım oldu. Bu akşam için her şeyin mükemmel olduğundan emin olmakla meşgul olduğumdan öğle yemeği yiyemedim ve o zamandan beri çalışıyorum ve bana ne kadar eğlendiklerini söylemeye gelen firmanın bazı çalışanlarıyla sohbet ediyorum.

Andrew'un masasında Darla ile konuşurken sıkışıp kaldığını görmek için odanın diğer tarafına bakıyorum. Gülümsüyorum çünkü ondan uzaklaşana kadar zamanını beklediğini söyleyebilirim.

Karaoke saatinden sonra gecenin ilerleyen saatlerinde bir tatlı barı olması gerekiyordu. Evet, karaoke. Bethaney'i vazgeçiremediğim tek şey buydu ama en azından zaman dilimini iki saatten bir saate indirdim.

Şefe karaokenin ne zaman başlayacağını bildirmek için etkinlik alanının arka tarafındaki mutfaka açılan kapıdan geçiyorum, böylece personelinin tatlı barını zamanında hazırlamasını sağlayabilir. Görünüşe göre

Konukların dikkatini sarhoş inek arkadaşlarının karaoke yapacağı gerçeğinden uzaklaştırmanın en iyi yolu tatlılardır.

Şefle zamanlamayı belirledikten sonra, koridordan partiye geri dönmek için mutfaktan çıkıyorum, ancak personel odalarından birinin önünden geçerken adımı duyuyorum.

"Kenzie!"

Durup geri dönüyorum ve Andrew'u garsonların dinlenme odası gibi görünen küçük odanın içinde buluyorum. Beni odanın içine çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Profesyonel olmak buraya kadarmış. Öpücüğün içine gömülüyorum, ellerimi göğsünde ve saçlarının arkasında gezdiriyorum. Dillerimiz birbirine karışıyor ve eli göğsümün üzerinde dolaşıyor.

"Gerçekten külotun yok mu?" Eli elbisemin altından aşağı kayıyor, kalçalarımın arasını hissedene kadar katmanlarla mücadele ediyor, sonra inliyor. "Sikeyim, yok."

Bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben inleyip başım geriye düşse de duvarda bir göz yıkama istasyonu gördüğümde nerede olduğumuzu hatırlamayı başarıyorum.

"Andrew, yapamayız. Burada olmaz." Elini sopayla uzaklaştırıp geri çekiliyorum. "Tanrım, biliyorum, biliyorum." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve benden uzaklaşıyor. "Bu gece çok ateşli görünüyorsun. Senden uzak durmak çok zor."

Ne demek istediğini anladığım için gülümsüyorum. Üç parçalı takım elbisesinin içinde ağzının suyu akıyor.

"Sadece birkaç saatimiz kaldı," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet. Bunu yapabilirim. Ama evime döndüğümüzde tüm bahisler kapanacak." Bana yırtıcı bir şekilde bakıyor ve bu tüm sinir uçlarımı harekete geçiriyor.

Daha sonra onunla yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum.

"Tamam, önce sen çık. Ben gruba katılmadan önce bir dakika bekleyeceğim." Gitmesini işaret ediyorum. Eğer hemen gitmezse, beni burada becermesine izin vereceğim.

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor ama gitmek için dönüyor. Yaklaşık iki dakika bekledikten sonra partiye geri dönüyorum. Kalabalığın dışında durup gözlem yapıyor ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin oluyorum.

Bethaney yanıma geldi. "Seni ve Andrew'u biraz önce arka koridordan çıkarken gördüm. İkinizin arasında neler oluyor?"

Sertçe yutkunuyorum. Hay aksi. Yüzümü ona dönerek, "Neden bahsettiğini bilmiyorum" demesini umduğum bir bakış attım.

"Saklamaya çalışmayın. İkinizin muhtemelen orada ne yaptığınızı biliyorum."

Yanaklarım utançtan kızarıyor.

"Kimseye söylemeyeceğim, merak etme. Richie ve ben bu tür şeyleri her zaman yaparız. Yakalanabileceğini düşünürsen daha eğlenceli oluyor, haksız mıyım?" Kaşlarını sallıyor. "Al, buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bana o pembe şeyden taze bir bardak uzatıyor ve ben de alıp neredeyse hepsini yudumluyorum.

Andrew, Bethaney'nin peşimizde olduğunu öğrenince ne diyecek? Bu gece endişeli olan bendim, o yüzden bu konuyu hiç konuşmadık. Eğer açığa çıkarsak Andrew'un nasıl hissedeceğinden emin değilim.

"Lütfen bir şey söyleme."

Bakışlarıma karşılık veriyor. "Yapmayacağımı söyledim, ama sanki, duh. Ofise gelmeye başladığından beri senden hoşlandığı belli, sadece söylüyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" İçkimin kalanını bitiriyorum.

"Kesinlikle. Siz konuşurken ya da parti için fikirler üretirken size köpek yavrusu gözleriyle bakması. Eskiden nasıl

her gittiğinizde lobiye kadar sizinle yürümesi? En başta parti için sizi önermesi ve size yardım etmeyi teklif etmesi? Bana parti planlamaktan hoşlanan biri gibi gelmedi."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Yeterince doğru."

Bazen Bethaney ile gerçekten arkadaş olabileceğimi düşünüyorum. O ilk görüldüğü gibi değil, gerçekten değil.

Andrew'un diğer katılımcılardan biriyle konuştuğunu görmek için ona bakıyorum. O da ilk başta görüldüğü gibi biri değil.

"Her neyse, karaokeden önce biraz dans edeceğim. Mükemmel şarkımı seçtim. Sabırsızlanıyorum!" Birkaç adım uzaklaşıyor ve sonra geri dönüyor. "Şu içkilerden bir tane daha ister misin?"

Midem guruldarken boş bardağı kaldırıyorum. "Elbette."

"Pekâlâ. Kendime bir tane aldıktan sonra geri döneceğim." Kalabalığın içinde beliriyor.

* * *

Karaokenin birkaç şarkısındaız ve neden bu kadar endişelendiğimi merak ediyorum. Bu aslında çok eğlenceli! Aslında, bu gece en iyi zamanımı geçiriyorum!

Şu anda kendimi çok iyi hissediyorum ve köşede durup eğlenceye katılamamaktan çok yoruldum. Bütün gece Andrew'u uzaktan izlemek zorunda kaldım, oysa tek yapmak istediğim onu mola odasına sürüklemek ve onunla birlikte olmaktı.

Aslında, belki de bunu yapmalıyım. Bethaney Elvis'in "Blue Christmas" şarkısının versiyonunu bitirip mikrofonu DJ'e geri verdiğinde ve o da bir sonraki şarkıyı söylediğinde ben de bu seçenek üzerinde düşünüyordum

ve daha önce tanıştığım bir adama verdi. Sanırım muhasebede çalıştığını söylemişti.

"Bu harikaydı!" Yanımdan geçerken ona söyledim.

"Teşekkür ederim! Gördüğüm kadarıyla kendini iyi hissediyorsun." Elimdeki içkiyi işaret ediyor.

Ona tuhaf tuhaf bakıyorum. "Ne demek istiyorsun? Bu sadece meyve suyu." Gülmeye başlıyorum ama bunu komik bulma konusunda bana katılmadığını fark edince duruyorum. İçeceği kaldırıyorum ve sıvının bir kısmı kenarından elime sızıyor. "Bekle. Bethaney, bunun içinde alkol yok, değil mi? Olmadığını söylemiştin."

"Tabii ki içinde alkol var." Bana aptalca bir bakış attı. "Bu bir parti! Andrew'a nasıl hissettiğini söyleyebilmen için sana biraz sıvı cesaret veriyordum." Bana sırtıyor ve dudakları dalga dalga hareket ediyor.

Bu gerçekten oluyor mu yoksa alkolden mi kaynaklanıyor bilmiyorum ama biraz havalı.

Başımı sallıyorum, asıl düşüncelerime geri dönmeye çalışıyorum. Al-cohol. Doğru.

"Bethaney, bir iş etkinliğinde içki içemem!" Panik beni ele geçirmeye çalışıyor, ama şu anki durumumda en iyi ihtimalle belirsiz. Hissetmem gerektiğini bildiğim öfkeyi bir türlü toparlayamıyorum.

"Sorun yok. Herkes içiyor. Bu bir parti!" Etrafında dönüp yerinde dans ederek bardağını kaldırıyor ve ne kadar büyük bir parti olduğunu kanıtlamak istercesine içindikileri bitiriyor.

"Sanırım."

Dans etmeyi bırakıyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Hey, bir fikrim var," diyor sanki dünyadaki açlığı nasıl çözeceğini bulmuş gibi.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Ne oldu?"

Eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor. Bunun gerçekten en iyi şey olup olmadığını merak ettiğim bir anlık bir duraksama yaşasam da

Bu düşünceyi bir kenara itin çünkü sürprizleri kim sevmez ki? Özellikle de Noel'i içeren sürprizleri!

"İyi fikir."

"Yaşasın!" Boştaki elini bardağına vuruyor ve bunu gerçekleştirmek için DJ'e doğru koşuyor.

Muhasebeden gelen adam "Silver Bells "i söylemeyi bitirir bitirmez -Tanrım, bu kadar eğlenceli bir parti için ne kadar da erteleyici bir şarkı- Bethaney mikrofonu ondan alıyor ve DJ'e bir şeyler söylemek için eğiliyor. İçimin kalanını geri atıyorum ve dans pistinin ortasına doğru ilerlerken bardağı yakındaki bir masaya bırakıyorum. Yürümek hatırladığımdan biraz daha zor ama yine de oraya varıyorum.

Etrafıma bakındığımda, dans pistinin kenarına gelene kadar Andrew'u kalabalığın içinde göremiyorum. Ona coşkuyla el sallıyorum ve o da bana bilinen en saçma el sallama hareketiyle karşılık veriyor.

Bethaney'nin sesi mikrofondan geliyor. "Pekâlâ millet, bu sefer çok özel bir sanatçımız var. Bu bizim etkinlik planlayıcımız, Kenzie. Onun için alkışlayalım."

Herkes alkışlıyor ve bu iyi hissettiriyor, ben de ellerimi havaya kaldırıyorum, tıpkı bir boksörün maçı kazandığında yapacağı gibi.

"Kenzie bu şarkıyı bu gece çok özel birine söyleyecek. Ona nasıl hissettiğini söylemenin mükemmel bir yolu. Andrew Wain- Wright, lütfen dans pistine gelir misiniz?" Yakındaki bir masadan bir sandalye kapıyor ve önümde durması için sürüklüyor. "Andrew, neredesin?"

"İşte orada." Hâlâ durduğu yeri gösteriyorum, ama şimdi yüzünde tuhaf bir ifade var, neredeyse kusacakmış gibi.

Adam kıpırdamayınca Bethaney koşarak gelir ve Andrew'un kolundan tutarak onu yere sürükler. Onu oturmaya zorlar.

Mariah Carey'nin "All I Want for Christmas" şarkısı çalarken sandalyeye oturacağım.

Mikrofonu hemen bana uzatıyor ve ben de şarkı söylüyorum. Şarkının temposu yükseldiğinde kalabalık beni gerçekten alkışlıyor ve ben de elimi Andrew'un göğsünde gezdirip etrafında dolaşarak ona şarkı söylerken omzunun üzerinden bakıyorum. Bir ara kucağına oturup sallanmaya başlıyorum ama boşta kalan elimle elbisemi biraz yukarı çekip arsızlık yapmaya başlayınca beni durduruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Neden eğlencemi mahvediyor?

Tekrar deniyorum ve o da aynı şeyi yapınca ayağa kalkıp yüzümü ona dönüyorum, ona yaklaşıyorum, göğsümü sallayarak göğüslerimin yüzüne çarpmasını sağlıyorum.

Ama bana bakmıyor bile. Etrafındaki kalabalığa bakıyor ve ben de bakıyorum. Birçoğu cep telefonlarını çıkarmış, bizi kaydediyor, gülüyor ve beni alkışlıyorlar. Kameralara gülümsüyorum ve Andrew'la yüzleşmek için geri dönüyorum, ama duraklıyorum.

Yüzü tuhaf görünüyor ve sanki tuhaf bir şekilde nefes alıyor. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor ve beni iterek odadan çıkıyor.

Müzik kesilene ve biri gelip mikrofonu elimden alana kadar orada şaşkın şaşkın duruyorum.

Onda bir sorun var. Gidip ne olduğuna baksam iyi olacak. Onu asansörde beklerken buldum.

"Neden kaçtın?" Yanında duruyorum ve elimi omzuna koyuyorum.

Başından savıyor ve işte o zaman bana kızgın olabileceğini anlıyorum.

"Andrew, sorun ne?"

Dönüp bana baktı. "Sorun nedir? Gerçekten sormak zorunda mısın?"

Gözlerimi kırıştıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum ve öfkesine hazırlıksızım.

"Az önce tüm iş arkadaşlarımın ve patronlarımın önünde bana striptiz yaptın. Ortak olmaya çalışıyorum. Aklından ne geçiyordu?" Sesi yükseliyor ve içinde o kadar çok zehir var ki cevap vermem bir dakikamı alıyor.

"Seni sevdiğimi göstermenin eğlenceli bir yolu olur diye düşünmüştüm."

Sözlerim karşısında donup kalıyor, tıpkı onunla ilk tanıştığım gece olduğu gibi, yüzündeki tüm duygular siliniyor. "Eğer bu doğru olsaydı, az önce yaptığın şeyi yapmazdın. Bu konuda nasıl hissedeceğimi düşünürdün."

"Şey, özür dilerim. Şu anda oldukça çakırkeyifim!" Ellerimi iki yana açtım ve neredeyse dengemi kaybediyordum ama kendimi dik tutmak için duvara uzandım.

"Ne halt etmeye içiyordun? Profesyonel olamaz mısın? Tanrım."

Asansör çalışıyor ve benim takip edip etmediğimi kontrol etme zahmetine bile girmeden doğruca içeri giriyor. Ben de öyle yaptım, çünkü canı cehenneme. Pislik gibi davranıyor.

Lobinin düğmesine basıyor ve bana doğru bakma zahmetine bile girmiyor.

"Sizi utandırdıysam özür dilerim," diyorum uysalca.

Bu onun bana bakmasına neden oldu ama normalde baktığı gibi değil. "Beni utandırdın mı? Çok utandım. İş arkadaşlarımın işimi bilmesini istemediğim gibi, sen de etrafımda deli gibi şarkı söyleyip dans ederek onlara dedikodu yapabilecekleri b i r hikâye vermiş oldun. Herkesin çektiğini gördün mü? Gecenin sonuna kadar internette olacak. Kafanı kullan, Kenzie."

Gözlerim yaşardı. Belki bir hata yaptım ama bu şekilde hissettirilmeyi hak etmiyorum. Çok tanıdık. Andrew'un sözleri

Çocukluğumdan beri iyileştirmeye çalıştığım yarayı deşmek.

"Bethaney bana içki verdi ve içinde alkol olmadığını söyledi ama vardı. Öğrendiğimde artık çok geçti. Ve o önerdiğinde..." Ne dediğimin ne önemi var? O kararını vermiş. "Özür dilerim."

"Evet, özür dilemek durumu düzeltmiyor. Beni gerçekten önemseddiğini sanmıştım ama her zamanki gibi yanılmışım. Eğer önemseseydin, asla böyle bir numara çekmezdin. Siktiğimin Noel'i."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. O dışarı adımını atıyor ama ben olduğum yerde kalıyorum ve onun bir kez bile arkasına bakmadan otel lobisinde ilerleyişini izliyorum.

Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çınlıyor ve her biri göğsüme saplanmış bir bıçak gibi geliyor. Asansör kapılarının ikimizin sahip olabileceği herhangi bir geleceğin üzerine kapanmasını izliyorum.

Bölüm Otuz Üç

ANDREW

I uyumadım. Vücudum tamamen yorgun ve biraz da kamyon çarpmış gibi hissetmesine rağmen bir dakika bile uyumadım.

Dün gece ne oldu bilmiyorum. Bir dakika önce Bir de baktım ki, evlenme teklif ettiğim gece Londra'dayım ve yüzlerce kamera rezil oluşuma tanıklık ediyor. Göğsüm daraldı ve sanki nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Tek bildiğim oradan ve Kenzie'den uzaklaşmam gerektiği idi. Herhangi birinden.

Ama gün ışığında, aşırı tepki verdiğimi görebiliyorum. Elbette, Kenzie sarhoştı ve muhtemelen davranışından dolayı mahcup olacaktı ama onu orada bırakmamalıydım. Eve nasıl gittiği ve sağ salim varıp varmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ne tür bir erkek arkadaş bunu yapar?

İkinci fincan kahvemi yudumlarken elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve bunu nasıl düzelteceğimi düşünüyorum. İş konusunda çok endişeli değilim. Her ne kadar utanç verici olsa da Noel partisinden kaçmak şirket politikasına aykırı değil. Ve Kenzie'nin partinin ortasında neden benim için striptiz yapmaya çalıştığına dair bir açıklama yapmam gerekecek.

Ama Kenzie ve ona söylediğim sözler hakkında ne söyleyeceği konusunda endişeliyim.

Daha fazla ertelemek yerine numarasını çeviriyorum ama cevap vermiyor. Belki hâlâ akşamdan kalmalığın etkisiyle uyuyordur. Saat daha erken.

Kendimi temizleyeyim dedim ve duşa girdim. Giyindikten sonra numarasını tekrar aradım. Hala cevap yok.

Tedirginlik sindirim sistemimi nehir akıntısı gibi hissettiriyor.

Siktir et, onun evine gideceğim. En azından eve sağ salim gittiğinden emin olmalıyım.

Cumartesi sabahının bu erken saatinde, onun binasına varmam uzun sürmedi. Sabah çok soğuk ve evimden aceleyle çıktığım için şapkam ya da eldivenim yok. Dairesinin zilini çaldıktan sonra ellerimi birbirine sürtüp cevap vermesini bekliyorum.

Cevap gelmeyince tedirginlik endişeye dönüşüyor. Tekrar düğmeye basıp bekliyorum.

Arkamdan bir ses duyduğumda, Ken- zie'nin geleceğini umarak dönüyorum ama Bayan Hoffmeister'ı elinde köşedeki marketten aldığı plastik bir poşetle merdivenlerin dibinde buluyorum.

Merdivenlerden ona doğru koştum. "Bayan Hoffmeister. Sizi gördüğüme çok sevindim. Kenzie'nin evde olup olmadığını biliyor musunuz?"

Gözlerini bana dikeyyor ve beni bir kez daha süzüyor. "Bunu bilmen gerekmiyor mu, aşık çocuk?"

"Dün gece bir şey oldu. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Beni geçip yavaşça merdivenleri çıkmaya başladı. "Belki de sadece seni görmek istemiyordur."

"Dün gece eve sağ salim varıp varmadığını biliyor musun?" Tekrar soruyorum.

Omuz silkiyor.

"Geç saatlere kadar burada oturup sigara içtiğini biliyorum. Onu hiç gördün mü?"

"Belki yaptım. Belki de yapmadım." En üst basamağa ulaşır ve nefes almak için bir mola verir.

Merdivenleri geri çıkıyorum ve onun yanında duruyorum. "Binaya girmeme izin verir misin? Onu görmem gerek. Sadece iyi olduğundan emin olmak için bile olsa. Eğer benimle konuşmak istemezse, giderim. Yemin ederim." Ona zarar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi kaldırdım.

Yaşlı kadın iç geçiriyor ve beni inceliyor. "İyi. Ama seni içeri alıyorum çünkü ona iyi geliyorsun. Ama eğer seni görmek istemiyorsa, gitmelisin."

Birkaç kez başımı salladım. "Başımı sallayacağım. Sadece onun iyi olduğundan emin olmalıyım."

Bayan Hoffmeister anlayamadığım bir şeyler homurdanıyor ve bina kapısının kilidini açıyor. Dönüp omzunun üzerinden bana baktı. "Beni buna pişman etme."

Kapı açılır açılmaz, yanından geçip gidiyorum. "Geçmeyeceğim!"

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve vardığımda Kenzie'nin kapısına vuruyorum.

"Kenzie, orada mısın? Lütfen kapıyı aç. İyi olduğunu bilmem gerek."

Bir dakika boyunca hiçbir şey duymuyorum ama kapıyı tekrar çalmak üzereyken kapıdaki kilitler açılıyor ve kapı kırılarak açılıyor. Kenzie'nin ne kadar sert görüldüğüne rağmen, eve sağ salim ulaştığı için kaslarım rahatlıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi sert ve gözlerinin şişliğinden ağladığı belli oluyor. O gözyaşlarına sebep olanın ben olduğumu bildiğim için kalbimde bir çatlak oluşuyor.

"Ben..." dedikten sonra eve gittiğinden emin olmalıydım.

"Artık benim için endişelenmene gerek yok Andrew. Dün gece senin için bir utanç kaynağı olduğumu açıkça belirttin."

Söylediklerimi hatırlayınca irkildim. "Öyle demek istemedim. Ne oldu bilmiyorum. Tüm bu olanlar geçmişte yaşadığım pek çok şeyi aklıma getirdi ve bu, düşmekte olduğumun farkına varmamla birleşince-"

Sanki cümleyi bitirirsem eliyle ağzımı kapatacakmış gibi elini kaldırıyor. "Sakin söyleme. Sakin şimdi söyleme."

"Panikledim. Özür dilerim, Kenzie." Omuzlarını tutmak için uzandım ama o geri adım attı. Kapı aramızda kapanmaya başlıyor ve ben durdurmak için ayağımı uzatıyorum.

"Dün gece hissettiğim kadar hiç reddedilmiş, utanmış ya da sevilmemiş hissetmemiştim ve bu benim için bir şey ifade ediyor." Kendini işaret ediyor.

O yarık kalbimde bir geçide dönüşüyor.

"İçeri girebilir miyim? Böylece bunu konuşabiliriz." Yalvarıyorum.

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallıyor. "Hayır, bence dün gece söylemen gereken her şeyi söyledin."

"Dün gece söylediklerimde ciddi değildim." Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken gözlerim yanıyor.

"Bence belki de yaptın."

Ona bakıyorum, açıklamama izin vermesi için gözlerimle yalvarıyorum.

"Audrey sana bir numara yaptığında neler olduğunu biliyorum, Andrew, ama geçmişin onu yönetmesine izin vermeye devam eden biriyle birlikte olamam. Bana tüm benliğini verebilecek biriyle şimdiki zamanda yaşamak istiyorum. Sadece kendini korumak için saklamadığı parçalarını değil. Ben bunu hak ediyorum."

"Bunu hak ettiğini biliyorum." Çenemin düşmesine izin verdim ve yere baktım.

"Ve seni sevdiğim için sana şunu söyleyeceğim... Biriyle mutlu olabilmen için önce bu meseleyi çözmen gerekiyor."

Bazen kendinizi bırakmanız, düşmeye istekli olmanız ve inişe geçeceğinize inanmanız gerekir. İlk seferinde başaramasanız bile."

Kapıyı kapatmaya başladı ama kapı ayağıma çarptı. "Lütfen, Kenzie."

"Özür dilerim. Yapamam." Kapıyı itiyor ve ben geri adım atarak kapıyı yüzüme ve geleceğimize kapatmasına izin veriyorum.

Otuz Dördüncü Bölüm

ANDREW

I Kenzie ile aramı düzeltmeme yardım edebilecek tek kişinin evine gidiyorum, çünkü onu en uzun süredir tanıyan o.

"Selam dostum. Seni gördüğüme şaşırdım," diyor Finn kapıyı açtığında.

dairesinin kapısı.

Ona geleceğimi söylemedim. Şehirde dolaşıp durdum, saatlerce amaçsızca yürüdüm ve Kenzie'nin kendi işimi kendim halletmekle ilgili söylediklerini düşündüm.

"Evet, habersiz geldiğim için üzgünüm ama önemli."

"Sorun değil. Yine de kışın donmuş gibi görünüyorsun. Orada ne kadar kaldın? Kahve ya da başka bir şey ister misin?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet, bu harika olur, teşekkürler."

O mutfağındaki süslü makineyle kahve yaparken ben oturma odasında bekliyorum. Bana katıldığında parmaklarımdaki his biraz geri geldi ve bana bir fincan uzattı.

"Teşekkürler." Ellerimin daha hızlı ısınmasına yardımcı olacağını umarak iki elimi bardağın etrafına sarıyorum. "Zehra nerede?"

"Kız kardeşiyle birlikte son dakika Noel alışverişi yapıyor."

Başımı sallıyorum, zaman kazanmaya ve bu konuşmaya nasıl başlamak istediğimi anlamaya çalışıyorum. Öğrendiğinde nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Kenzie ve ben onun arkasından iş çeviriyorduk. Onu geri almama yardım etmek isteyeceğinin garantisi bile yok.

"Ee, neler oluyor? Bok gibi görünüyorsun. Ne oldu?" diye soruyor, kanepede oturduğum yerin karşısındaki sandalyede arkasına yaslanarak.

Günahlarımı itiraf ederken yerimde duramıyorum. Ve ona anlatıyorum. Her şeyi anlattım. İlk buluşmamızdan, şirketin partisine yardım etmesini istememe, Kenzie'nin neden henüz bizi bilmesini istemediğine kadar. Ona hafta sonu kaçamağımızı bile anlattım, seks kısmı hariç. O hafta sonu kız kardeşini kaç kere çağırdığımı duymak istemez diye düşündüm.

Bitirdiğimde tekrar oturdum ve kınamasını bekledim. Konuşurken onu okuyamadım. İfadesini boş tuttu. Yine de konuşmam boyunca birkaç kez sandalyenin kolçaklarını sıktığını fark ettim.

"Yani Şükran Günü'nde sizi tanıştırdığımda aslında birbirinizi zaten tanıyor muydunuz?"

İçimi çektim, sonra başımı salladım. "Açık olmak gerekirse, o sırada çıkmaya başlamamıştık."

"Ama çok geçmeden. Siz de bir şeyler yapıyordunuz ve adını koysanız da koymasanız da birlikte çıkıyordunuz."

Tekrar başımı salladım, sonra başımı salladım.

Aniden ayağa kalkıyor ve elini saçlarının arasından geçirerek adım atıyor. "Buna inanamıyorum. Küçük kız kardeşimle takılıyordun ve bu konuda bana yalan söylüyordun."

Kendimi savunma zahmetine bile girmiyorum. Ne anlamı var ki? O haklı.

"Peki bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Mac neden burada seninle değil?"

Bu zor kısmı. Ona kız kardeşini becerdiğimi söylemekten daha zor olanı, kız kardeşini incittiğimi söylemek.

Ben de geçmişle ilgili hikâyeme ve Finn'in hiçbir şey bilmediği Audrey'e evlenme teklifime başlıyorum. Sonra dün gece ve bu sabah neler olduğunu anlatıyorum, kız kardeşini nasıl incittiğimi anlatırken çenesinin nasıl titrediğini izliyorum.

"Oh, yani şimdi anlatmaya değerim... şimdi yardımınıza ihtiyacınız var, öyle mi?"

Tanrım, kendimi bok gibi hissediyorum. "Öyle bir şey değil. Zaten Noel'den önce sana söylemeyi planlamıştık. Kenz sadece bu haftayı ve işle ilgili tüm etkinlikleri atlatmak istiyordu."

"Kenz?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim Finn. Sen benim en iyi dostumsun ve eğer bir teselli olacaksa, bunu yapmaktan hoşlanmadım. Ama ben kız kardeşini seviyorum ve onun da beni sevdiğinden eminim ve senin yardımın olsun ya da olmasın, onu geri almak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Sözlerim çelik gibi

-Sert ve aşılmaz. "Onu seviyor musun?"

Başımı salladım. "Hem de çok. Sadece henüz ona söyleme fırsatım olmadı."

Yavaşça yüzünde kocaman bir sırıtiş beliriyor. Bana doğru yürüyor ve beni koltuktan kaldırıp kucaklıyor ve sırtıma vuruyor. "Başlığı gömmekten bahsediyorsun. Neden bununla başlamadın ki?"

Dudaklarımdan rahatlamış bir kıkırdama çıkıyor.

Geri çekildi ve omzumu sıktı. "Tabii ki sana yardım edeceğim. Zehra beni terk ederse ne hissedeceğimi biliyorum. Eğer Mac'i seviyorsan, onu geri kazanman için elimden geleni yaparım. Ama şunu bil ki o istediği zaman inatçı biri olabiliyor."

Noel'i sevmediğimi kabul etmeyi reddetmesini ve fikrimi değiştirmek için ne kadar kararlı olduğunu düşünüyorum. "Oh, güven bana, biliyorum."

Komplo başlasın.

* * *

Pazartesi günü işe döndüğümde, Bay Simons'ın ofisine gidip bayram partisinde olanlarla ilgili bir açıklama yapıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda endişeli görünmüyordu.

"Aşk insana çılgınca şeyler yaptırıyor, anlıyorum." Sanki önemli bir şey değilmiş gibi beni başından savdı.

"Yine de hiç profesyonelce davranmadım, bu yüzden lütfen özrümü kabul edin."

"Olmuş bilin. Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Devam etmesi için başımı salladım.

"Başkalarının ne düşündüğü hakkında endişelenme. Eğer bu kızı seviyorsan, bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yap. Bana bir bak. Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluyum. Ve inan bana, herkesin arkamdan ne dediğini biliyorum: Karımdan boşandım çünkü daha genç biriyle tanıştım ve bir ganimet karısı istedim. Ama öyle değil. Çok uzun zamandır mutsuz bir evliliğim vardı ve hayatımın geri kalanını burada, şirkete her şeyimi vererek geçirmeyi kabullenmiştim çünkü ortağıma hiçbir şey vermek istemiyordum. Ama sonra Bethaney ile tanıştım."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor, belli ki ilk karşılaşmalarıyla ilgili bir şeyler hayal ediyor. "Onunla tanıştım ve ayaklarımı yerden kesti. Bunu yapmaya çalışmıyordum, ben de onu aramıyordum. Bir anda oluverdi. Bethaney ile bir şeyler yaşamaya başlamadan önce eve gittim ve karıma boşanmak istediğimi söyledim. Bu konuda benimle kavga etmediğini biliyor musun? Sanırım ikimizin de uzun zamandır bildiği bir şeyi, yani evliliğimizin bittiğini söylediğimiz için neredeyse rahatlamıştı. Ve şimdi

Çocuklarımın bana söylediğine göre, mutlu bir şekilde flört ediyor ve onu hiç tanımadıkları kadar mutlu görünüyor."

"Bu harika, efendim."

"Başkalarının ne düşündüğünün sizi mutlu olmak için risk almaktan alıkoymasına izin vermeyin. Ben de sana bunu söylüyorum."

Başımı salladım, şimdi haklı olduğunu anlıyorum. Sadece kafamı kıcımdan çıkarmam çok uzun sürdü.

Diğer iki ortak Bay Simons kadar anlayışlı değiller, ancak bir daha asla olmayacağına dair güvence verdikten sonra olay çıkardığım için özrümü kabul ettiler.

Partner edinmek şu anda o kadar da önemli görünmüyor, çünkü en çok önemsendiğim şey Kenzie'yi geri kazanmak. Cuma günü büyük jestimden sonra benimle birlikte olmayı kabul ederse, o zaman mutlu bir adam olacağım

-Ortak olsun ya da olmasın.

Cuma gününe hazırlanmak için yapılacak çok şey var, bu yüzden ofisime döner dönmez işe koyulmak yerine, her şeyi yerine koymak için birkaç telefon görüşmesi yapıyorum.

Bu işe yaramalı. Olmak
zorunda. Onsuz
yaşayamam.

Bölüm Otuz Beş

KENZIE

I Noel arifesindeyiz. Dünyanın zirvesinde olmalıydım, ama kulaklıklarımda Noel şarkıları dinlemek yerine Nine'ı dinliyorum. Inch Nails'den "Hurt." Bu, büyükannem ve büyükbabamın öldüğü yıl olması nedeniyle hatırlayabildiğim, kutlama havasında olmadığım ilk Noel.

Andrew Cumartesi sabahı evimden ayrıldıktan sonra Tessa'yı aradım, o da bana geldi ve pizza ve çikolata yerken bilinen tüm hüzünlü filmleri izledik. Yine de hiçbiri beni daha iyi hissettirmedi.

Bu hafta başında ağabeyim arayıp bu gece Zehra'yla birlikte Rockefeller ağacına gitmem için ısrar ettiğinde işin içinden sıyrılmaya çalıştım ama yapamadım çünkü ona neden bu kadar baskı altında olduğumu söyleyemedim. En iyi arkadaşının beni değersiz hissettirerek kalbimi kırdığını.

Ailemle birlikte büyürken bu duyguyu yeterince yaşadım ve sevdiğim adamdan da bunu kabul etmeye niyetim yok. Onu dinlemek için bu hafta neredeyse beş kez arayacak olsam bile. Mesele şu ki, asla aramadım. Güçlü kaldım.

Gecenin içinde uzun, parlak ve güçlü bir şekilde parlayan ağaca yaklaşırken kulağımdaki kulaklıkları çıkarıp kutusuna geri koyuyorum ve çantama yerleştiriyorum. Cesur bir yüz takınma zamanı.

Telefonumu çıkarıyorum ve nerede olduğumu söylemek için kardeşime mesaj atıyorum. Burada çok fazla insan var, onu tek başıma bulmam zor olacak. Bana Zehra'yla birlikte ağacın hemen önünde durduklarına dair mesaj a t ı y o r .

Telefonumu cebime koyarak oraya doğru ilerliyorum, kalabalığın arasından geçiyorum ve devasa ağacın fotoğrafını çeken insanların telefonlarının altından geçmek için elimden geleni yapıyorum. Normalde ağacı görmek içimde bir heyecan dalgası yaratırdı, özellikle de Noel arifesinde, ama bu gece midemin sıkışmasına neden oluyor. Bu Noel hiç de umduğum gibi değil.

Paltolarını, şapkalarını ve atkılarını giymiş, birlikte duran kardeşimi ve Zehra'yı görüyorum. Zehra önce beni görüyor ve heyecanla el sallıyor, ben de karşılık veriyorum.

Bir görümcem olmasını dört gözle bekliyorum, özellikle de onun gibi her zaman neşeli görünen birini.

Yaklaşırken ikisinin de gözlerinde fazladan bir parıltı fark ediyorum. Ne için olduğundan emin değilim. Belki de birlikte geçirdikleri ilk Noel olduğu içindir.

"Merhaba çocuklar." En iyi gülümsememi takınıyorum ve ikisine de sarılıyorum.

"Hey, Mac. Bizimle burada buluştuğun için teşekkürler." Finn bana tam olarak çözemediğim garip bir bakış attı.

"Şey, hayır dememe izin vermedin, o yüzden..." İki kolumu da "işte buradayım" dercesine kaldırıyorum ve istemeden sağ tarafımdaki birine çarpıyorum. "Ah, özür dilerim." Konuşurken dönüyorum ve hareketsiz kalıyorum.

Andrew orada duruyor ve bakışlarının yüzümde gezinmesi bana çölde suya yeni kavuşmuş bir adamı hatırlatıyor.

Kardeşime döndüm. "Bize katılacağını söylememiştin." Hiçbir şeyi ele vermemek için sesimi eşit tutmaya çalışıyorum ama başarılı olduğumdan sadece yüzde doksan eminim.

Kardeşim cevap veremeden, Mariah Carey'nin "All I Want for Christmas" şarkısı devasa hoparlörlerden çalıyor. Tek yapabildiğim

gözlerimi devirmek için. Sanki evren beni trollüyor.

"Kenzie." Andrew'un sesi, ama sadece benim yanımdan gelmiyor. Hoparlörlerden geliyor, müzikten daha yüksek.

Kocaman gözlerle tekrar sağıma dönüyorum ve Andrew'un elinde bir mikrofon olduğunu görüyorum.

Ne haltlar dönüyor burada?

Finn ve Zehra'ya bakıyorum, ikisinin de yüzünde herhangi bir şaşkınlık ifadesi olmaksızın geniş bir gülümseme var.

"Kenzie Montgomery, ilk tanıştığımızda senden ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ve benden hoşlanmadığını da biliyorum."

Etrafıma bakıyorum ve kalabalıktaki birçok insanın neler olup bittiğini fark ettiğini ve dikkatlerini bize doğru çevirdiğini görüyorum.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ve bana saçmalıklarımı söylemekte haklıydın. Ama bunun bizim sonumuz olduğunu kabul etmeyi reddediyorum. Seni tanıdığım kısa süre içinde, bana mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde hissettirdin. Daha önce hiç hissetmediğim ve gitmene izin verirsem bir daha asla hissedemeyeceğimi bildiğim bir şey."

Andrew öne çıktı ve elimi tuttu. Geri çekilmiyorum. Çekemiyorum. Bakışlarında ve tüm bu insanların önünde yaptığı bu çılgınca şeyde kayboluyorum. Yani, eğer bunu yapıyorsa, geçmişi geride bırakmış olmalı, değil mi?

"Çok uzun zamandır geçmişin bugünü yönetmesine izin verdim ve artık bununla işimin bittiğini bilmeni istiyorum. Korkmaktan ve benim için ne hissettiğini tahmin etmekten bıktım. Başkalarının önünde savunmasız olup olmadığımı önemsemekten ve kendimi tutmaktan bıktım. Eskiden tatiller bana hayatımın en kötü zamanlarını düşündürürdü. Şimdi ise bana seni düşündürüyorlar, eğer henüz anlamadıysan, bu da hayatımın en güzel zamanını düşündüğüm anlamına geliyor çünkü Noel sana aşık olduğum zamandır." O kadar parlak gülümsüyor ki nefesim kesiliyor.

Kalabalıktan birkaç hıh sesi duyuyorum ama tüm kalbimi elinde tutan bu adamdan başka bir yere bakamıyorum.

"Bir keresinde sana Noel'de neyi sevdiğini ve onu bu kadar harika yapan şeyin ne olduğunu sormuştum. Nedenlerini sıralamıştın ve hepsi de mantıklı gelmişti ama bilmeni isterim ki sonunda Noel'i benim için harika yapan şeyin ne olduğunu buldum. Onu paylaşacak birinin olması. Ve hayatımda o kadar çok sevdiğim biri var ki onun sevinci bana daha büyük bir sevinç veriyor."

Mikrofonu kardeşime uzatıyor, o da alıyor ve önümde diz çökerken Andrew'un ağzına yakın tutuyor.

Tüm hava bir anda ciğerlerimi terk ediyor ve ellerim ağzımı kapatmak için havalanıyor.

"MacKenzie Alisha Montgomery... Bu arada kardeşine göbek adını sormam gerekiyordu." Göz kırptı, ben de kıkırdadım. "Bana hayatımın en büyük onurunu yaşatır ve karım olmayı kabul eder misin? Hayatımı sensiz hayal edemiyorum ve yanımda sen olmadan daha fazla Noel kutlamayı reddediyorum."

Ceketinin cebinden bir yüzük kutusu çıkarıp açtığında, ince bir bant üzerinde daha küçük çaplı elmaslarla çevrili muhteşem büyüklükte bir yastık kesim pırlanta görür.

Kendimi toparlamaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bu adama duyduğum aşkla o kadar doluyum ki, onu zapt edemeyip bir balon gibi patlamaktan korkuyorum.

Kalabalıktan biri "Evet mi dedi?" diye bağırıyor ve bu beni şaşkınlığımdan kurtarıyor.

Başımı sallıyorum ve elimi hâlâ dizinin üzerinde duran Andrew'a doğru uzatıyorum. Deri eldivenimi nazikçe çıkarıyor ve elimi sıkmadan önce yüzüğü parmağıma geçiriyor.

Kalabalık alkışlar ve tebriklerini haykırır.

Hiç tereddüt etmeden dizlerimin üzerine çöküyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Seni özledim. Bunu herkesin önünde yaptığina inanamıyorum."

Geri çekildiğimde yanaklarımı avuçluyor. "Senin için her şeyi yapabileceğimi sana kanıtlamam gerekiyordu. En büyük korkumla bile yüzleşebilirim."

Dudakların ve uzuvların buluşmasıyla bir araya geliyoruz, sanki hiç bırakmayacakmışız gibi birbirimize tutunuyoruz.

Ve yapmayacağım, çünkü Noel mucizemi buldum - bir Scrooge'a dönüştüm.

Sonsöz

ANDREW

Tam Bir Yıl Sonra...

I koridorun sonunda endişeyle gelinimin görünmesini bekliyordum. Noel arifesinde bir düğün yapmayı tercih ettik, çünkü tabii ki yaptı. Ne de olsa Kenzie Montgomery ile evleniyorum.

Bu kadını karım yapabildiğim sürece hangi gün evlendiğimizin benim için bir önemi yoktu.

Geçen Noel arifesinde nişanlandıktan sonra, büyük bir düğün fikriyle oynadık ve Kenzie'nin bunu planlaması ya da gününün tadını çıkarabilmesi için başkasının yapmasına izin vermesi konusunda ileri geri gittik. Sonunda benim dairemde, yani artık bizim dairemizde küçük bir düğün yapmaya karar verdik.

Yani, gerçekten küçük. Burada sadece Finn, Zahra, Tessa ve bakan var.

Evet, onlar olmadan evlendiğimizi anladıklarında ikimiz de ailelerimizden fırça yiyeceğiz ama biz bizimle ilgili bir evlilik töreni istiyoruz. Şatafat ve durumla ilgili değil. Ve ailelerimiz arasında evlilikle ilgili bir tartışma başladığında

Düğünün Amerika'da mı yoksa London'da mı olması gerektiğine bakmadan, herkesi memnun edemeyeceğimizi biliyorduk, bu yüzden kendimizi memnun edebilirdik.

"Buna hazır mısın?" Finn omzumu sıkıyor, nikâh yüzüğü ışığı yakalıyor.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Gün sayıyordum."

Finn ve Zahra yazın evlendiler ve Kenzie düğünlerinde olağanüstü bir iş çıkardı. Ailesi bile ona iltifat etti ki bunun onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum.

"Senin için oldukça iyi bir yıl. Önce nişanlandınız, sonra ortak oldunuz ve şimdi de evleniyorsunuz. Sırada ne var?" diye soruyor.

Koridordan çıkan Zehra'ya bakıyor, eli hafifçe şişmiş karnının üzerinde. Hemen bir aile kurmak istediklerini söylerken şaka yapmıyorlardı. O ikisi için mutluyum ama Kenzie ve ben bunu konuştuk ve bir aile kurmadan önce birkaç yıl bekleyeceğiz.

Bu yılın başlarında ortak oldum ve bu benim her zamankinden daha fazla çalışmam anlamına gelse de Kenzie buna aldırıyor gibi görünüyor. İş gerçekten ilerledi ve o da çok çalışıyor. Bu sadece birlikte geçirdiğimiz zamana daha fazla değer verdiğimiz anlamına geliyor.

Yine de ayın yirmi altısında başlayacak olan Fiji'deki iki haftalık balayımızı iple çekmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. İki hafta güneş, rahatlama ve karımla seks kulağa harika geliyor.

"Kızımız hazır." Zehra sırtıyor ve Finn'e iffetli bir öpücük veriyor.

"Harika." Bir kez daha salona bakıyorum, sanki Kenzie sihirli bir şekilde

orada görünür.

Tessa bir dakika sonra gümüş rengi bir nedime elbisesi giymiş olarak bize katılıyor ve bize izin veriyor.

Papaz yerini alıyor ve ben gelinim görünene kadar nefesimi tutarak bekliyorum. Sonra tüm nefesim ciğerlerimden boşalıyor çünkü bu kadın beni nefessiz bırakıyor.

Kenzie, koridorun sonunda tatlı yakalı, kısa kollu bir gelinlikle beliriyor. Tüm bunları, bu yıl beni bakmaya zorladığı çok sayıda gelinlik dergisi sayesinde biliyorum. Dantel, gelinliğinin üst kısmını kaplıyor ve A kesim eteğinin hemen altına düşüyor. Ancak dantel gümüş vurgularla işlenmiş. Saçları kıvrılmış ve yüzünden geriye doğru toplanmış ve bir tarafında, kırmızı meyveler ve bir miktar yaprak dökmeyen küçük bir huş ağacı dalı varmış gibi görünüyor. Buketiyle eşleştiğini fark ettim.

Tam bir Noel gelini ve ben de ona sırtıyorum. Hayatımın geri kalanını onunla geçirebileceğim için çok mutlu ve şanslıyım.

Tessa gelin yürüyüşünü başlatıyor ve Kenzie bana doğru geliyor. Bakışlarımızı bir an bile ayırmıyoruz. Yumuşak müziğin üzerinde, ne olduğunu anlayamadığım bir çınlama var. Müzikten gelmediğine eminim.

Bana ulaşır ulaşmaz yüzünü avuçluyorum. "Enfes görünüyorsun."
"Teşekkür ederim. Sen de gayet iyi temizliyorsun. Seni seviyorum smokin."

"Belki bir dahaki sefere elf kostümü giydiğinde bunu giyerim." Ona göz kırpmıyorum ve o da gülüyor.

"Pekâlâ, siz ikiniz, devam edin," diye uyarıyor Finn, açıkça seksten bahsettiğimizi anlayarak.

Kenzie buketini Tessa'ya verir ve papaz konuşmaya başlar.

İkimiz de hayatımızın geri kalanı için birbirimize söz veriyoruz ve her şey söylenip bittiğinde Kenzie bir ökseotu tutuyor -sanki onu öpmek için yeşilliğe ihtiyacım varmış gibi. Yeni gelinimi daldırıyorum ve onu muhtemelen yatak odasına saklanması gereken bir şekilde öpüyorum.

Küçük koridorda yürüyoruz ve yine çanlar çalıyor. Tek duyabildiğim o Noel filmindeki küçük kızın sesi, "Her zaman bir

zıl çalar, bir melek kanatlanır."

Kenzie'yi koridorun sonunda durduruyorum. "Onları duyuyor musun?" Gülümsemesinden bir şeylerin peşinde olduğu anlaşılıyor. "Ne?"

"Çanlar mı?"

Aşağıya bakıp elbisesinin altını kaldırıyor ve ilk buluşmamızda giydiği canlı yeşil elf ayakkabılarını gösteriyor. "Onlar iyi şans getirir."

Eğildim ve onu öptüm. "Evet, öyleler."

İkramlı bir yemek yiyeceğiz, bu yüzden telefonlarımızla birkaç fotoğraf çektikten sonra -ikimiz de profesyonel fotoğraf çektiirmek istemedik

-Yemek için yemek odasına oturduk. Herkese birer kadeh şampanya doldurup kadehimi kaldırdığımda, yemek şirketi yemekleri masaya yeni koymuştu -tabii ki bir Noel yemeği-.

Masanın başında Kenzie'nin yanında duruyorum. "Yeni gelinimin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Kenzie, seninle tanıştığımdan beri hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bir Scrooge'a acıdığın ve yaptığı hatayı görmesini sağladığın için teşekkür ederim. Biliyorum ki hayat bize ne getirirse getirsin, onunla birlikte yüzleşeceğiz. Seni seviyorum."

Hepimiz kadehlerimizi tokuşturuyoruz ve Kenzie'nin kendi kadehinden içmediğini fark ediyorum.

Tekrar oturup onu öptüm ve "Kadeh kaldırıp bardağından içmezsen kötü şans getirir, biliyorsun" dedim.

Batıl inançları olan biri değilimdir ama kaderi kışkırtmanın da bir anlamı yok.

Bir şey söylemek ister gibi ağzı açık kalıyor ama kendinden emin görünmüyor.

"Sorun nedir?" Alnım kırıışıyor.

İç çekiyor ve omuzları biraz çöküyor. "Balayına kadar bekleyecektim ama... kendi küçük elfimizi doğurduk!"

Gözlerim büyüyor ve ağzım açık kalıyor. Kapatıyorum ve tekrar açıyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum.

"Üzgün müsün?"

Gözlerindeki endişeyi görüyorum ve bu beni şoktan çıkarıyor. "Neden üzüleyim ki?" Yüzünü avuçluyorum.

"Biliyorum, birkaç yıl bekleyeceğimizi söylemiştik ve bunu planlamamıştık-"

Dudaklarımı dudaklarına bastırarak onu susturuyorum ve geri çekildiğimde elini tutuyorum. "Şunu bil ki MacKenzie *Wainwright*. Hiçbir şey beni seninle bir aile kurmaktan daha mutlu edemez, planladığımız gibi olmasa bile. Bazen hayat size en güzel sürprizleri hazır olmadığınızı düşündüğünüz anlarda yapar."

Başını sallıyor, gözleri sulanıyor. "Sadece bize bak."

"Kesinlikle... şu halimize bir bakın. Elf ayakkabılarının doğum sırasında hastanede olacağını mı varsaymalıyım?"

Kıkırdıyor ve ayaklarını oynatarak zillerin çalmasını sağlıyor. Sanırım bu evet demek.

* * *

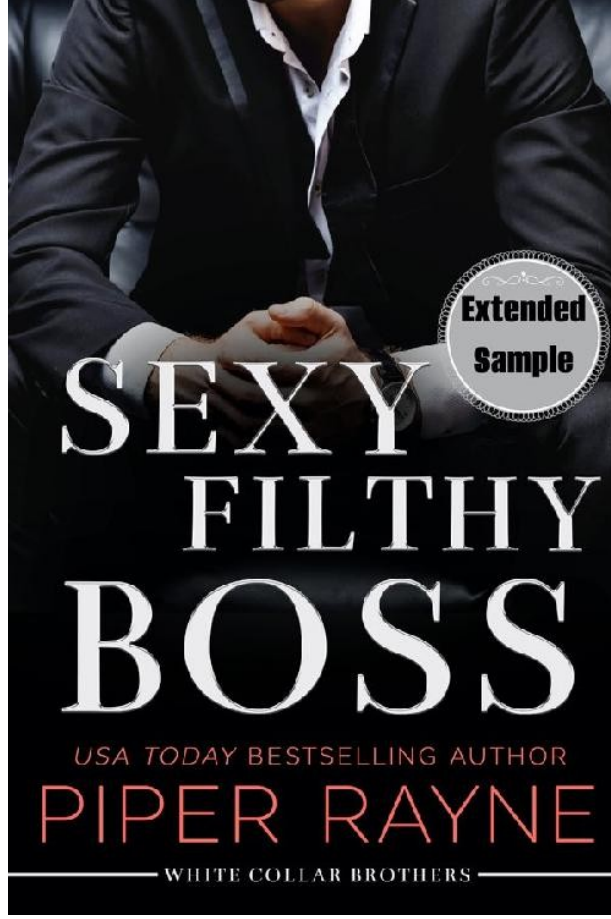
Mancini Ailesi ile ilgileniyor musunuz?

Annie, Enzo ve ailenin cameo'su çok sevilen
dizimizden,

[Beyaz Yakalı Kardeşler.](#)

Kitap #1, Seksi Pis Patron'un [GENİŞLETİLMİŞ ÖRNEĞİ için](#)
[TIKLAYIN.](#)

Bu sadece **SINIRLI BİR SÜRE** içindir, bu yüzden hazır varken alın.

"Esprili şakalaşmalar, cinsel gerilim ve ateşli sevişmeler tam da bir ofis romantizminden beklediğim şeyler! Sexy FilthyBoss ilk Piper Rayne kitabımdı ama son olmayacak!" - Audrey Carlan, NYT 1 Numaralı Çok Satanlar Yazar

Köşedeki ofiste asistanları dinlenme odasındaki bedava çöreklerden daha hızlı tüketen seksi alfa erkeğidir.

Ben onun son yangını için seçilen asistanıyım.

Şirketin sahibi, firmamızın tarihindeki en büyük müşteriye sahip ve onun için bir ortaklık, benim için de bir pro- motion var. Anlaştık, birlikte yapacağız.

Hikayemizin nereye doğru gittiğini anlamak için tarot kartı okuyan bir medyum olmaya gerek yok... geç saatlere kadar süren geceler, şehir dışına yapılan yolculuklar ve cinsel gerilimle dolu birkaç garip andan fazlası.

Yine de endişelenme. İrade gücümle gurur duyuyorum. Onun seksi sırtışını, kaya gibi sert vücudunu ve rüya gibi kahverengi gözlerini görmezden gelemem. Diğer kadınların nefret ettiği kadın olmayacağım.

Ama Enzo Mancini'nin çok fazla katmanı olduğu ortaya çıktı ve eğer soyulmayı bırakmazsam, onurum da dahil olmak üzere her şeyimi kaybedeceğim.

Ücretsiz Kitap

**Okurlarımızın en sevdiği serinin birinci kitabı ÜCRETSİZ!
Kopyanızı almak için BURAYA
[TIKLAYIN!](#)**

Austin

Sahnede çenesi bir karış açık, gözlerinde şaşkınlık ve hayranlık ifadesi olan yakışıklı adam mı?

Bu ben oluyorum. Austin Bailey. Bailey klanının en büyük erkek kardeşi, küçük kardeşlerimin vasisi, olağanüstü biyoloji öğretmeni, beyzbol koçu, iyi komşu ve her yönüyle harika bir adam.

Karmanın orta yüzgecini bana doğru kaldırdığı gerçeğine geçmeden önce, günümün nasıl başladığını duymalısınız.

Bugün de diğer günler gibi başladı. Uyandım, hazırlandım, nankör ikiz kardeşlerim Phoenix ve Sedona için kahvaltı hazırladım, sonra hepimiz okula gitmek için Jeep'ime atladık.

Tabii ki Phoenix krepleri yemedi. Yanlış hatırlamıyorsam tam olarak şöyle dedi: "Tadı karton gibi. Sadece tarifi uygulayamaz mısın?"

Sedona krepleri yedi ama son sınıf öğrencisi oldukları Lake Starlight Lisesi'nin park alanına girer girmez bana olan ilgisi sona erdi. "Arka tarafa park edin, bu canavarın içinden çıkarken görölmek istemiyorum."

Bir ergeni, özellikle de fe-erkek olanı memnun etmenin mümkün olmadığını öğrendim - alınmayın hanımlar, ama yorumu beni hala rahatsız ediyor. Jeep'im nasıl utanç verici olabilir? Şnorkeli var, böylece off-road yaptığımda paramı yeni bir motora harcamak zorunda kalmıyorum ve onun yerine istediği yeni kıyafeti alabiliyorum. Bana minnettar olmalı, teşekkür etmeli. Ama o on yedi yaşında. Onu memnun etmek imkansız.

Bilerek ilk sıraya park ediyorum ve geldiğimizi duyurmak için kornaya basıyorum çünkü Sedona'yı kızdırmak en sevdiğim beş şeyden biri. *Gelecek yıl bunu özleyeceğim.*

Phoenix'in midesi arabadan çıkarken gurulduyor. Sedona sanki o ürkütücü *IT* palyaçosu onu takip ediyormuş gibi en yakın girişe doğru koşmaya hazırdır.

Kapıya doğru yürüyorum, telefonumdaki e-postalarımı yeniden yüklüyorum, beklediğim yanıtı aldığımı ve iyi haberler içerdiğini umuyorum. Elijah, yıldız atıcım, sözümü kesti.

"Koç, biraz tavsiyeye ihtiyacım var." Parmaklarını uzun saçlarında gezdiriyor.

"Saçınızı nasıl kesersiniz? Beni görmeye gel. Ofisimde makas var."

Bugünlerde çocuklar kimin saçını uzatacağını ve en dağınık görüneceğini görmek için yarışıyor gibi. Bunun cazibesini anlamıyorum ve Eli-Jah içlerinde en kötüsü.

"Hayır Koç, Becca benden ayrıldı." Sesinde bir aksaklık var. Gözleri, ilk zil çalana kadar çocukların çoğunun takıldığı avluyu tarıyor.

Telefonumu ceketimin cebine sokuyorum. "Neden?"

"Şey..." Parmaklarını tekrar saçlarında gezdiriyor.

Tanrı aşkına. Gelecek sezon hâlâ buradaysam, yeni bir kural koyuyorum. Saçın gözlerini kapatıyorsa, berberin benim.

Tabii sonra JP'nin annesi şikayet etmek için arayacak. *Her zaman* arar. Sanırım onlara verdiğimiz performans içeceğinin tadını çilekten misket limonuna çevirseydik, arardı. O tipleri bilirsin. Muhtemelen hala doğru yaptığından emin olmak için kışını siliyordur. Andrews ailesinin kalp kırıklıklarından payına düşeni aldığını anlıyorum ama öncesinde de sonrasında da böyleydi.

JP'nin annesini aklımdan çıkarıyorum çünkü onunla uğraşma düşüncesi bile başımı ağrıtıyor. "Ne yaptın sen?"

Koridorun kapısını açıyorum. Pazartesi sabahı olduğu için öğretmen arkadaşlarım kahve fincanlarını can yeleği gibi tutarak başlarını sallıyorlar.

Bir dolabın etrafında oyalanan üç kızıdan oluşan bir grup, biz koridorda ilerlerken Elijah'ı takip ediyor. Kör değilim. Buralarda önemli biri sayılır ve ergenlik hormonlarının onu hangi yola sürüklediğini tahmin edebiliyorum. İdare etmesi zor piçler.

"Sara Pylar'ı tanıyor musun?" Elijah çekingen bir sesle sorar.

Gördün mü? Oyuncularımın hataları üzerine bahis oynayamamam çok kötü. Burada çalışıyor olmazdım, orası kesin. Zengin bir adam olurdum.

Sınıfımın kapısını açıyorum ve önce Elijah içeri giriyor.

Sara Pylar'ı tanıyor muyum? Elbette tanıyorum. Genellikle kısa etekli olan ve parmağıyla saçının bir tutamını döndüren kişidir. Notları ne kadar kötüyse, akıllı tahtayı daha iyi görebilmek için ön sıraya geçmek isterken o kadar çok sakız çiğner. Sara, Elijah gibi bir çocuk onunla flört etmeye kalksa onu yer ve tükürür.

"Evet, Sara'yı tanıyorum."

Masamın yanındaki sandalyeye oturdu. "Bir cüret vardı..."

"Bunlardan iyi bir şey çıkmaz." Kollarımı kavuşturuyorum.

"JP bana sadece Becca'yı öptüğümü, üniversiteye gittiğimde ayrılacağımızı ve üniversitedeki kızların başka bir seviyede olduğunu söyleyip duruyordu." Gözleri büyüdü, sessizce bana sordu.

Üniversiteye gittim. Üniversitede oynadım ve bir ara belki birinci ligde oynarım diye düşündüm. Sonra ailevi sorumluluklar beni Lake Starlight'a geri getirdi. Şimdi öğretmenlik yapıyorum ve Elijah gibi çocuklara benim yaptığım hataları yapmamaları için tavsiyelerde bulunmaya çalışıyorum. Yine de gençlik, aptalca şeyler yapmak için ücretsiz bir geçiş kartıdır.

"Üniversitedeki kızlar, liseye birlikte gittiğiniz kızlardır ama biraz daha büyüktürler." Sandalyeme oturup bir kalem aldım.

"Deneyim sahibi olmadığım için pişman olacağımı söyledi."

Bakışlarım saate takıldı. Elijah'nın ilk ders zilinden önce yaklaşık beş dakikası var. Saçmalamasını engellemek için elimi kaldırıyorum.

"Dinle."

Elijah ilk turda seçilecek kadar iyidir ve bu kasaba onun başarılı olduğunu görmek için sabırsızlanmaktadır. Yıllar boyunca karşısına bir sürü ayartıcı şey çıkacak ve şimdi bunlarla nasıl başa çıkacağına karar vermesi gerekiyor.

"Sara'yı öptün mü?" Ben soruyorum. "Hayır, ama..."

"Burada bir tahminde bulunacağım ve eğer yanılıyorsam söyle." Ağzını kapattı, ben de devam ettim. "Arkadaşlarının seni etkilemesine izin veriyorsun. JP, ki annesi muhtemelen onu randevularında takip ediyordur, sana yeterince tecrüben olmadığını ve başka bir kızı öpmen gerektiğini söylüyor."

Başını sallıyor ve sırtıyor çünkü herkes JP'nin annesinin gelecek yıl muhtemelen yurt odasına casus kameralar yerleştireceğini biliyor.

"Şöyle düşündünüz: 'Ya Becca kalbimi kırar ve önümüzdeki sonbahar birine aşık olursa? Bu beni nereye götürür? Böylece, çok istekli bir Sara ile bir yatak odasına ya da özel bir yere gittiniz. Sonra Bec- ca bir şekilde sen kafanda onu öpüp öpmeyeceğini tartışmayı bitirmeden hemen önce içeri girdi?"

Becca'yı asla aldatmayacakmış gibi göstermeye çalıştığımı görüyor musun? Muhtemelen saçmalık. O on yedi yaşında. Sara'yı öpüp Becca'yla ilişkisini paramparça edebilir ve bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu ancak ileride anlayabilirdi.

"Aynen öyle. Koç."

"Şimdi sürünmek zorundasın." Saati bir kez daha kontrol ediyorum. İlk zile üç dakika kaldı.

"Gittim. Evine gittim. Ona mesaj attım."

Sınıfım gelmeden önce Elijah'a gideceğini haber vermek için ayağa kalkıyorum. "Özür dilerim," diye sırtına vuruyorum. "Büyük silahları çıkarman gerekiyor."

Omuzları çöktü.

"Becca'yı neyin mutlu ettiğini, sana neden aşık olduğunu düşün, bir yolunu bulacaksın."

"Nereden biliyorsun, Koç?"

Kapıyı açtım ve içeri girmesini bekledim. "Çünkü bir zamanlar ben de sendim. Ve başka bir tavsiye?"

Kapının diğerk tarafında beni bekliyor.

"Arkadaşlarınızı dinlemeyin. Genellikle boktan tavsiyeler verirler ve dürüst olmak gerekirse, genellikle bir kız arkadaşla birden fazla kızla takılmaktan çok daha fazla deneyim kazanırsın. Genç erkeklerin beyinleri boktan. Onları dinleme."

Becca'yla ne kadar ileri gittiğini bilmek istemiyorum. Özellikle de Phoenix ve Sedona Elijah'la aynı yaştayken.

Bana mahcup mahcup bakıyor. "Şey, biz-"

"Bu benim duymak istemediğim ve kimsenin de duymaması gereken bir konuşma. Hıyarlık etme ve öpüşüp söyleme." Zil çaldı. "Sınıfına git."

Arkasını döndü. "Montaj demek istiyorsun." "Toplantı mı?"

Herkesin oditoryuma doğru ilerlediği koridora çıkıyoruz.

"Evet, Müdür Miller'ın bebeği olduğunu hatırlıyor musun?"

Kahretsin. Şimdi de parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Tüm bu ergenlik endişesi bana bu sabah Lake Starlight Lisesi'nin yeni müdürüyle tanışmamız gerektiğini unutturdu. Başında olacağım son müdür çünkü gelecek yıl üniversiteye gideceğim.

-Umarım.

"Evet. Git hadi. Geç kalmak istemezsin."

"Teşekkürler, Koç... her şey için." Koridorda koşarak arkadaşlarına yetişiyor.

Arka kapıdan geçmek için dönüyorum çünkü yeni müdüre karşı birleşik bir cephe olarak görünebilmemiz için tüm öğrencilerin önünde bir sandalyeye oturmam gerekecek. Onların arkasında olduğumuzu gösteren bir sembol.

Ofis asistanı Fay Murphy'ye rastladım. "Selam Fay." "Seni bulduğum için çok mutluyum." Biraz telaşlı görünüyordu ve Müdür Miller'ın yüzü pancar kırmızısı bir renk aldığı anda

zımbasını doldurmadığı için onu azarladı.

O diktatör olmadan çalışmak güzel bir değişiklik olacak. Size söyleyeyim, hamile kadınlar kahveyi bırakmak zorunda kaldıklarında bundan hoşlanmazlar.

-Hepimizin bedelini ödediği bir şey.

"Ne oldu?" Yürümeye devam ediyorum çünkü acele etmezsek geç kalacağız.

"Müdür Radcliffe'i tanıştırmanızı istiyoruz." Arkamdan bakıyor ve parmak uçlarına basarak kulağıma fısıldıyor: "Malcolm, yani Müdür Yardımcısı Ealey, bu sabah aradı. Sanırım hâlâ..."

Fay'ın cümleyi bitirmesine gerek yok. Malcolm Ealey geçen yıl herkesin önünde boşandı ve zamanının çoğunu Lucky Tavern'de geçirerek üzüntülerinden çok daha fazlasına boğuldu. Bu nedenle, geçici müdürümüz olması gerekirken, okul yönetim kurulu yeni birini işe almaya karar verdi.

"Neden ben?"

Bana bir kağıt parçası uzattı. "Çocuklar size saygı duyuyor ve herkes Müdür Radcliffe'i tanıştıırırsanız çocukların onu hoş karşılayacağını düşünüyor."

O kadın. Başka bir kadın. Umarım bu seferki iyi kafeinlidir ve hamile değildir. Bu şekilde hepimizin şansı daha yüksek olur.

Kâğıt parçasını kabul ediyorum ve ne söylemem gerektiğine bakıyorum. "Peki."

Topluluk önünde konuşmaktan korkmuyorum. Evde iki genç kızım var. İkisi arasındaki bir kavgayı ayırmaya çalışana kadar düşmanca bir ortamı bilemezsiniz.

"Sen en iyisisin, Austin." Fay kolumu sıktı ve koridorda yürümeye başladı.

Yeni müdürün özgeçmişini okurken adımlarım yavaşlıyor. Yale mezunu birinin Alaska'da, Lake Starlight Lisesi'nde ne işi var?

Okul mu? Eğitimini gözden geçirdikten sonra kağıdı katlıyorum. Bundan sonrasını ben hallederim. Ayrıca çocuklar o kağıda yazılanları daha az umursayamazlar.

Konferans salonuna girerken yeni müdürümüzün yüzünü arıyorum ama buradaki herkesi tanıyorum.

Fay bana, "Müfettişle görüşmesi biraz gecikecek, bu yüzden oyalanırsan, onu anons etmek güvenli olduğunda omzuna dokunacağım," diye bilgi verdi.

"Ben hayvanat bahçesi
bakıcısı değilim." Fay
gülüyor.

Gelecek yıl işimin bu kısmını özlemeyeceğim.

Farkına bile varmadan kürsünün önündeyim, boğazımı temizleyip kendimi tanıtıyorum, sanki buradaki herkes kim olduğumu bilmiyormuş gibi. Sedona gözlerini deviriyor ve başka tarafa bakıyor. Benden neden bu kadar utandığına dair hiçbir fikrim yok. Yani, bana bir bakın. Boyum 1.80, saçlarım kısa ve düzgün. Haftada dört kez spor yapıyorum, yürüyüşe çıkıyorum, bisiklete biniyorum, kayak yapıyorum. Kaslarım sadece spor salonundan değil.

Tamam, erkek arayan bir kadın ilanı gibi konuşmaya devam etmeden önce, günümün yirmi dakika içinde nasıl boka sardığını anlatmaya devam edelim.

Birkaç fıkra anlattım ve çocuklar biraz gevşedi. Belki de üniversite beyzbol koçluğu işini yeniden düşünmeli ve stand-up komediye yönelmeliyim. Bu işte oldukça iyiyim.

Fay omzuma vuruyor ve Tanrı'ya şükür, çünkü e l i m d e k i malzeme tükeniyor.

Arka cebimden kâğıdı çıkarıp boğazımı bir kez daha temizliyorum. "Pekâlâ, millet. Hepimiz Müdür Miller'ın yeni bebeğinin tadını çıkarmak için aramızdan ayrıldığını biliyoruz, bu nedenle okulumuza yeni bir müdürü karşılıyoruz. Yılın geri kalanı için yeni müdürümüz Dr. Radcliffe. Kendisi Yale'den eğitim doktorası ile mezun oldu.

bir davet. Buraya aşağı kırk sekizden geliyor, o yüzden Alaska'ya hoş geldiniz dediğinizden emin olun!"

Salondaki çocukların yaklaşık yarısı alkış tutarken, geri kalanı sadece bir grup baskısız ve ilgisiz gencin başarabileceği bir ifadeyle sahneye bakıyor.

İlgilerini çekmenin ve onları ikna etmenin zamanı geldi. "Müdür Radcliffe'in hobileri arasında futbol maçları sırasında çıplak dolaşmak, gelincik yarışı yapmak ve para karşılığı anketlere katılmak var."

Çocuklar kahkahalarla kükrüyor, nihayet ilgileniyor ve burada olmak istiyor gibi görünüyorlar. Fay öne çıkıp beni dürtüyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Hobilerini daha derinlemesine açıklaması için Dr. Radcliffe'i getireceğiz." Sahneden gelen topuklu ayakkabı sesleri üzerine kürsüden dönüyorum.

Bu, ağızımın açık kaldığı ve testislerimin koruma arayışıyla sarsıldığı kısım.

Bana doğru yürüyen kumral saçlı kadını görüyor musun? Bu sabah otoparkta kornaya bastığımda Sedona'nın sinirlendiğı gibi sinirlenmiş görünen kadını?

Evet, o benim yeni patronum.

Lake Starlight Lisesi'nin yeni müdürü.

Öpüşmeye ve anlatmaya inanmıyorum ama size söyleyeyim, bu benim cipimin arka koltuğunda orgazm olduğum ilk ve tek müdür.

ŞİMDİ İNDİR

Cockamamie Unicorn Ramblings

Bu kitabın doğuşu kitabın başlığıydı. Birkaç yıl önce rastgele Piper'ın aklına geldi ve programımıza uydurana kadar arka plana attık. İkinci gelen şey ise şirinle tanışma kısmıydı - Piper için pek çok kitap böyle başlar çünkü şirinle tanışma kısmı bir kitabın en sevdiği kısmıdır.

Bu şimdiye kadar yazdığımız ilk bağımsız kitap. Genellikle seriler yazdığımız için, bir tatil hikayesinin bağımsız bir kitap için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündük. Sadece mevcut okuyucularımız değil, bize yeni katılan okuyucular da bir şey kaçırdıklarını hissetmeden kitabın tadını çıkarabilirler. Eğer holi günü hikayelerinden hoşlanan birini tanıyorsanız, lütfen ona bunu almasını söyleyin! LOL

Bu kitapta bizim için bir ilk daha var: İngiliz bir kahraman! Umarız An- drew, kaba dış görünüşünün ötesini gördüğünüzde kalbinize girmeyi başarmıştır. Andrew ve Kenzie'nin geçmişlerini planlarken Taylor Swift'in *Champagne Problems* adlı şarkısı Piper'ın Spotify'ında çaldı ve An- drew'un geçmişi için ilham kaynağı olarak bunu kullanmaya karar verdik. Andrew'un ilham kaynağının kim olduğunu merak ediyorsanız, Google'a Richard Madden yazın.

Sırada manzara vardı, biz de tabii ki ikonik tatil şehri Manhattan'ı seçtik. Piper birkaç yıl önce tatillerde New York'u ziyaret etmişti. Yapacak ve görececek çok şey vardı ve her şeyin Noel için süslenmiş olması tüm gezisine özel bir sihir kattı.

NYC hakkında çok şey bilen herkes için... zaman çizelgemize uyması için Rolf'un tatil dekorasyonlarını ne zaman koyduğuna dair bazı özgürlükler aldık. Ayrıca, içeri girmek için sıra olmayacakmış gibi davrandık, ki bu kesinlikle hiçbir zaman böyle olmadı. LOL

Her zaman olduğu gibi, bu kitabı elinize ulaştırdığımız için teşekkür etmemiz gereken pek çok kişi var...

Nina ve tüm Valentine Halkla İlişkiler ekibi.

Andrew'u biraz daha İngiliz yapmamıza yardımcı olan iki İngiliz okurumuz Anna Hulth ve Sarah Gupta.

Satır düzenlemeleri için Joy Editing'den Cassie.

Satır düzenlemeleri için My Brother's Editor'dan

Ellie. Redaksiyon için Kardeşimin Editörü'nden

Rosa.

Kapak için Le'yi asın. O her zaman sihrini konuşturur!

Bizi okumayı, incelemeyi ve/veya tanıtmayı sečen blog yazarları. Haberi yaymaya yardımcı olduğunuz için teşekkürler!

Çalışmalarımızı sürekli olarak destekleyen ve diğer okuyuculara duyuran Piper Rayne Unicorns!

Hikayemizi okumak için zaman ayıran ve bu seriyi diğer okuyuculara tanıtan okuyucular. Desteğiniz için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettarız!

Yeni bir okuyucuysanız ve bu hikayeyi beğendiyseniz, [Sexy Filthy Boss](#) ile başlayan [White Collar Brothers](#) serimize göz atmayı düşünün. Andrew çocuklarına Noel Baba'yı oynamak zorunda kaldığında bir anlığına gördüğünüz Enzo ve Annie başrolde!

Ve her türlü ücretsiz ve özel içerik için bültenimize katılmayı unutmayın!

xo,

Piper & Rayne

Piper & Rayne Hakkında

Piper Rayne, ister kan bağı olsun ister bulunmuş olsun, aileler hakkında "bir tarafı cızırtılı, yürek ısıtan aşklar" yazan USA Today Çok Satan Yazar ikilisidir. İkisinin de tek tıkla okunabilen kitaplarla dolu e-okuyucuları var, onları içkiye sürükleyen kocalarla evliler ve ikisi de çocuklarının şoförlüğünü yapıyor. Hepsinden önemlisi, onları güldüren ateşli kahramanları ve ilginç kadın kahramanları seviyorlar ve sizin de sevmenizi umuyorlar!

Piper Rayne *tarafından da*

The Greenes

[Benim Güzel Komşum](#)

[Benim Neredeyse Eski](#)

[Sevgilim](#)

[Benim Vegas Damadım](#)

[Greene Ailesi Yaz Şenliği Kız](#)

[Kardeşimin Flörtöz Arkadaşı](#)

[Beklenmedik Sürprizim](#)

[Ünlü Düşmanım](#)

[Greene Ailesinin Tatili Benim](#)

[Aşağılanmış En İyi](#)

[Arkadaşım](#)

[Sahte Nişanlım](#)

[Kardeşimin Yasak Arkadaşı](#)

[Greene Ailemin Noel'i](#)

Yıldız Işığı Gölü

[İkinci Şanslarla İlgili Sorun](#)

Hokey Fıstıkları

[Benim Şanslı](#)

[#13'üm #9 ile Sorun](#)

[41 numara ile numara yapmak](#)

[Sinsice dolaşmak #34 İkinci](#)

[Atış #76 Ofsayt #55](#)

Kingsmen Futbol Yıldızları

Şansın vardı, Lee Burrows. Dadıyı

öpemezsin, Brady Banks.

Kardeşimin Cesedi Üzerinden, Chase Andrews

The Baileys

Tek Gecelik İlişkiden Dersler

Nişanlı Bir Gelinden Tavsiyeler

Bir Bebek Babanın Doğuşu

Bailey Düğünü Operasyonu (Novella)

Kardeşimin En İyi Arkadaşına Aşık

Olmak Bencil Bir Playboyun Ölümü

Yaramaz Bir Dadının İtirafı

Bailey Bebekleri Operasyonu

(Novella)

Dünyanın En Kötü Çöpçatanının Sırları En İyi

Arkadaşımın Kızını Kazanmak

Eski Sevgilimizle Çıkma

Kuralları Bailey Doğum Günü

Operasyonu (Novella)

Modern Aşk Dünyası

Barmen Tarafından

Büyülenmiş Boksör

Tarafından Bağlanmış

Bankacı hakkında deli

Bekar Babalar Kulübü

Gerçek

Anlaşma

Kirli

Konuşmacı

Seksi

Canavar

Hollywood

Kalpleri [Bay Anne](#)

[Hayvan Cazibesi](#)

[Domestic Bliss](#)

Yatak Odası Oyunları

[Buz Gibi](#)

[Soğuk İnce](#)

[Buzun](#)

[Üzerinde](#)

[Buzu Kır](#)

[Kutu Seti](#)

Hayırseverlik

Davası [Manik](#)

[Pazartesi Öğleden](#)

[Sonra Keyifli Saat](#)

[Ateşle Flört Eden](#) **Mavi**

Yakalı Kardeşler [Acil Tıp](#)

[Teknisyeniyle Nişanlı](#)

[Polisi Eziyor](#)

Beyaz Yakalı Kardeşler

[Seksi Pis Patron](#)

[Kirli Flört Düşmanı](#)

[Vahşi Buharlı İlişki](#) _

The Rooftop Crew

[Kankamın Eski Sevgilisi](#)

Kraliyet Hatası

Rakip Oda

Arkadaşları

Çapraz Yıldız

Öpücüğümüz Do-Over

Bir İş Arkadaşı Aşkı

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.